UN MISTER RILEY PAIGE--VOLUMUL #1

DISPĂRUTĂ FĂRĂ URME

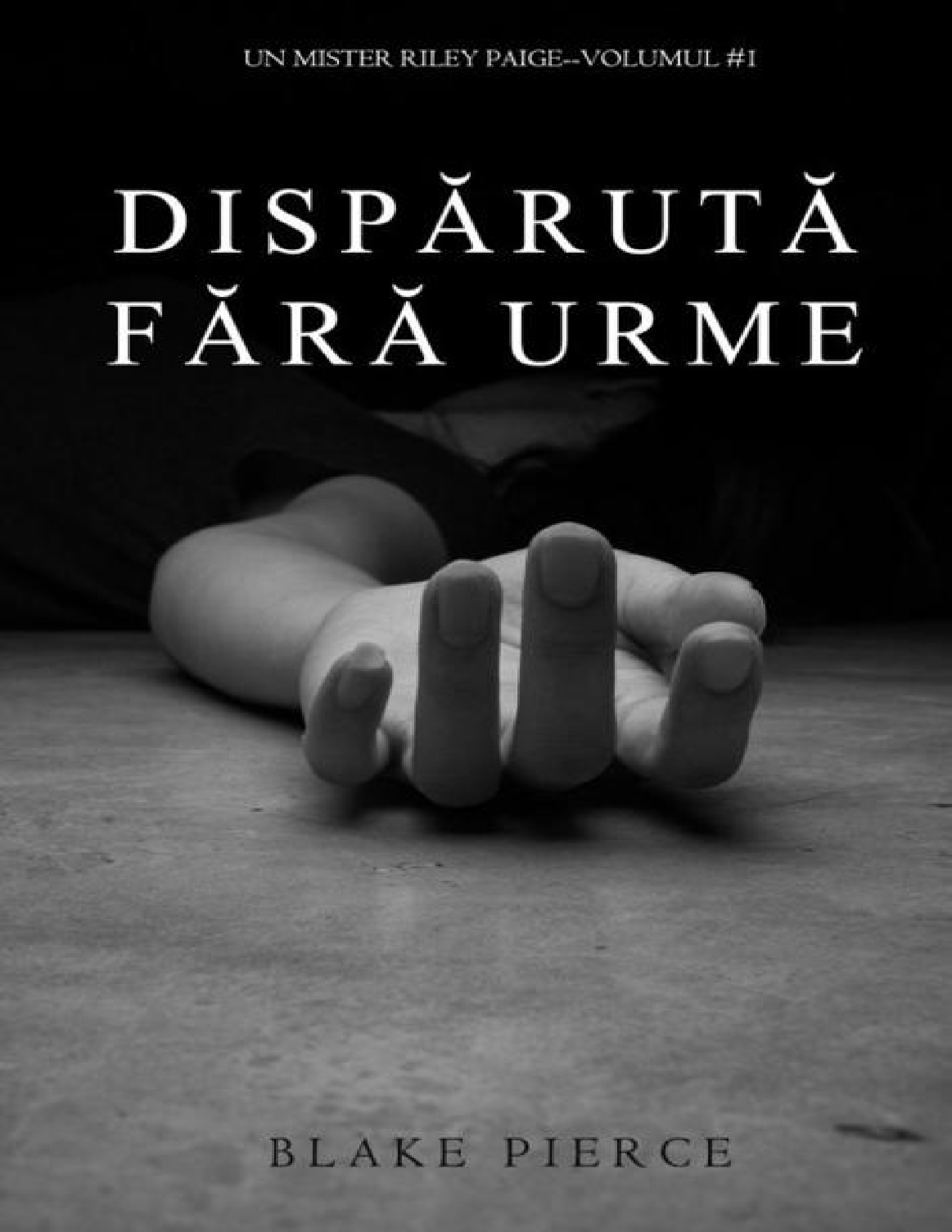

BLAKE PIERCE

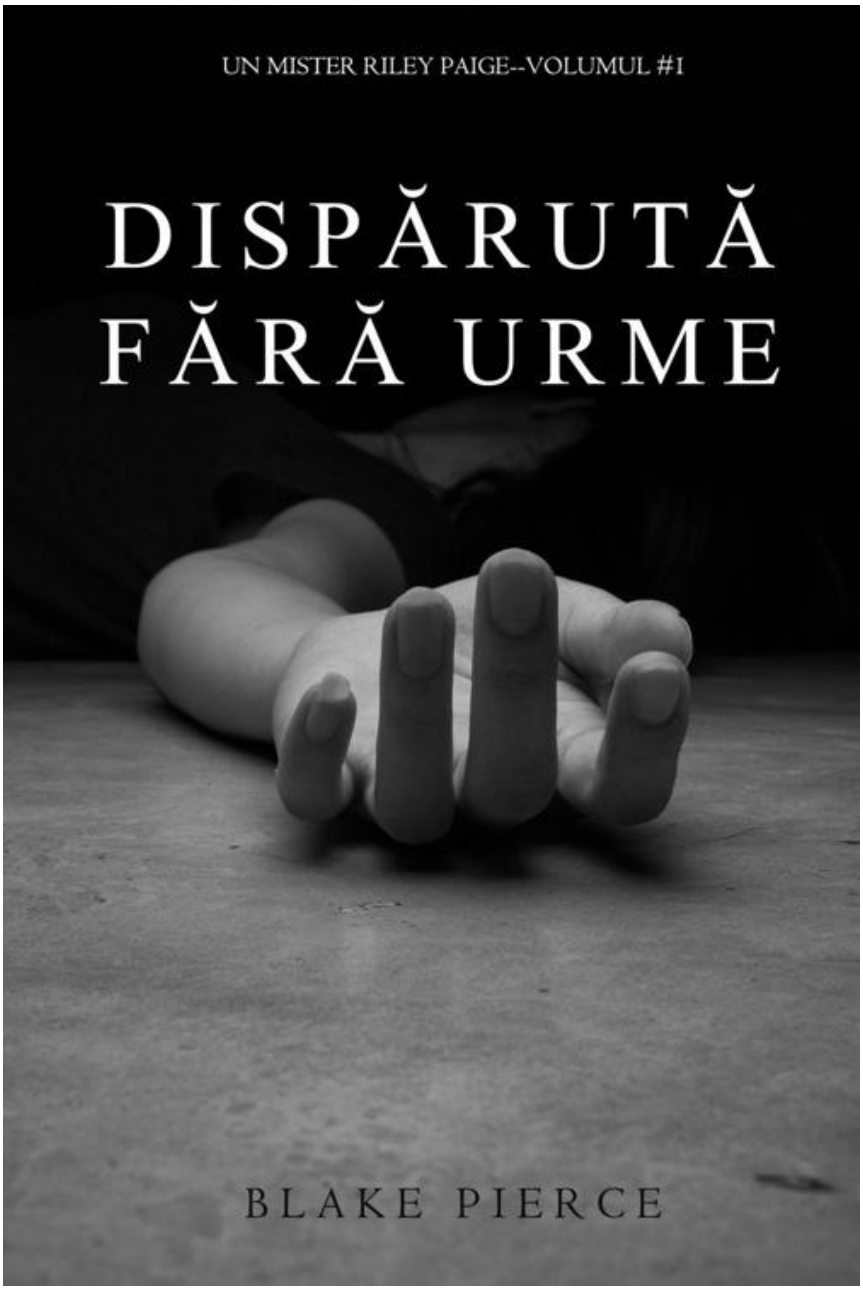
UN MISTER RILEY PAIGE--VOLUMUL #1
DISPĂRUTĂ FĂRĂ URME
BLAKE PIERCE

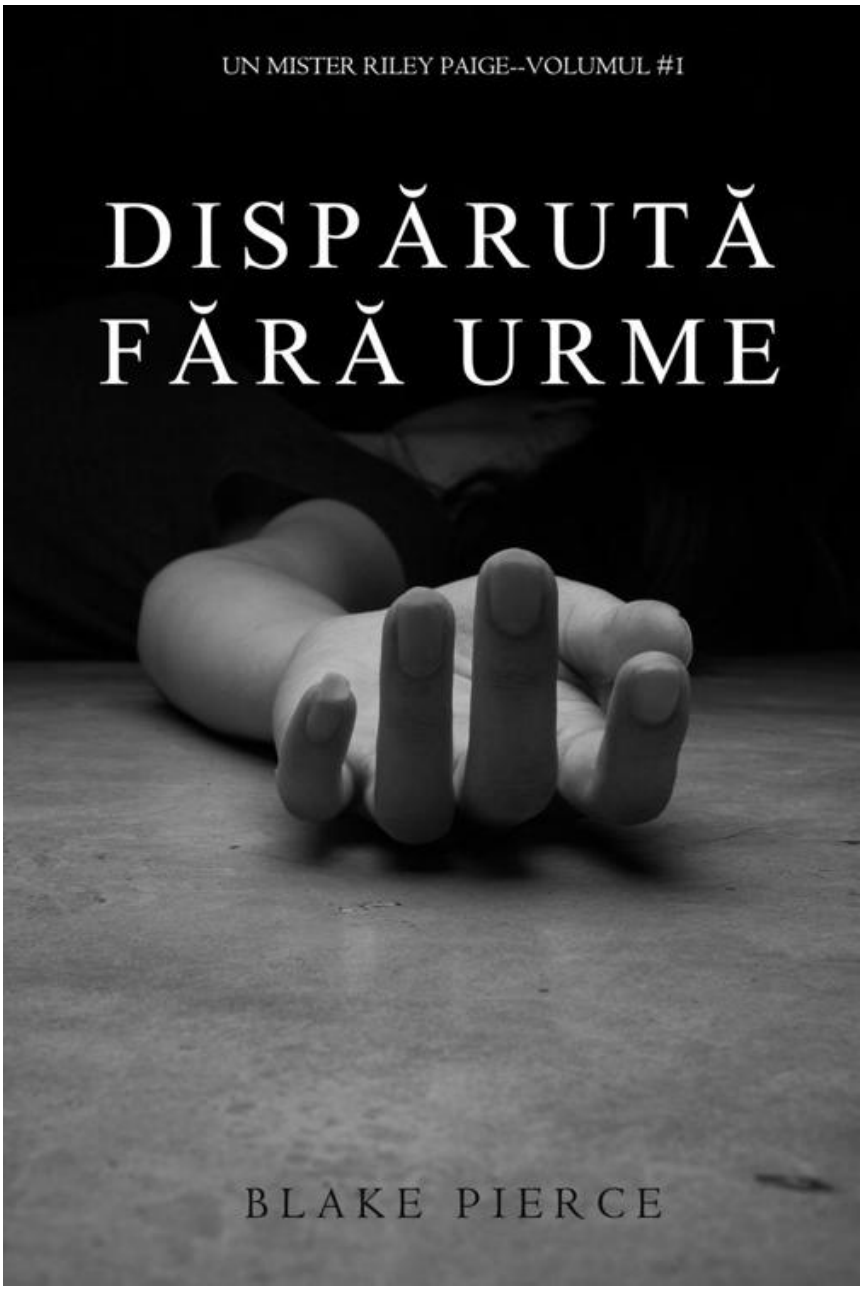
UN MISTER RILEY PAIGE--VOLUMUL #1
DISPĂRUTĂ FĂRĂ URME
BLAKE PIERCE

DISPĂRUTĂ FĂRĂ URME

(UN MISTER RILEY PAIGE—VOLUMUL 1)

B L A K E P I E R C E

Blake Pierce

Blake Pierce este autoarea seriei polițiste bestseller RILEY PAIGE, care include opt cărți (și numărătoarea continuă). Blake Pierce este de asemenea autoarea seriei polițiste MACKENZIE WHITE, compusă din cinci cărți (și numărătoarea continuă); a seriei polițiste AVERY BLACK, compusă din patru cărți (și numărătoarea continuă); și a seriei polițiste nouă KERI LOCKE.

O cititoare avidă și fană de-o viață a genurilor thriller și mister, Blake apreciază să primească mesaje de la tine, așa că nu ezita să vizitezi www.blakepierceauthor.com pentru a afla mai multe și a păstra legătura ea.

Copyright © 2015 de Blake Pierce. Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise sub U.S. Copyright Act din 1976, nicio parte din această publicație nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, sau stocată într-o bază de date sau sistem de accesare a datelor, fără permisiunea prealabilă a autorului. Această carte electronică este destinată utilizării în interes propriu. Această carte electronică nu poate fi revândută sau oferită altor persoane. Dacă doriți să împărtășiți această carte cu o altă persoană, vă rugăm să achiziționați o copie suplimentară pentru fiecare beneficiar. Dacă citiți această carte și nu ați achiziționat-o, sau nu a fost achiziționată numai în interes propriu, vă rugăm să o returnați și să achiziționați propria dumneavoastră copie. Vă mulțumim pentru respectarea muncii asidue a acestui autor. Aceasta este o lucrare de ficțiune. Numele, personajele, afacerile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, este pură coincidență. Imaginea de pe supracopertă Copyright GoingTo, folosită sub licența Shutterstock.com

CĂRȚI DE BLAKE PIERCE

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE KATE WISE

DACĂ AR FI ȘTIUT (Cartea #1)

DACĂ AR FI VĂZUT (Cartea #2)

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE RILEY PAIGE

DISPĂRUTĂ FĂRĂ URME (Cartea #1)

ÎNLĂNȚUITĂ (Cartea #2)

CUPRINS

Prolog

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Capitolul 23

Capitolul 24

Capitolul 25

Capitolul 26

Capitolul 27

Capitolul 28

Capitolul 29

Capitolul 30

Capitolul 31

Capitolul 32

Capitolul 33

Capitolul 34

Capitolul 35

Capitolul 36

Prolog

O nouă convulsie de durere aruncă în poziție dreaptă capul Rebei. Smuci de sforile care îi imobilizau corpul, legate în jurul stomacului de-a lungul unei țevi care fusese fixată cu bolțuri între podea și tavan în mijlocul camerei mici. Încheieturile îi erau legate în față, iar gleznele îi erau imobilizate.

Își dădu seama că ațipise și fu imediat năpădită de frică. Înțelese până acum că bărbatul avea să o ucidă. Încetul cu încetul, rană cu rană. Nu urmărea moartea ei, nici sex. Voia numai durerea ei.

Trebuie să rămân trează, se gândi. Trebuie să ies de aici. Dacă adorm iar, o să mor.

În ciuda căldurii din cameră, își simțea corpul gol înghețat de sudoare. Smucindu-se, se uită în jos și văzu că atingea direct cu picioarele goale pe parchet. De jur împrejur podeaua era acoperită cu pete de sânge uscat, semne sigure că nu era prima persoană să fi fost legată acolo. Sentimentul de panică se intensifică.

Plecase undeva. Singura ușă din cameră era închisă bine, dar se putea întoarce. Se întorcea mereu. Și apoi va face orice i-ar putea trece prin cap ca să o facă să țipe. Ferestrele erau baricadate și habar nu avea dacă era zi sau noapte. Singura lumină venea de la un bec atârnat de tavan. Oriunde ar fi fost locul acesta, părea că nimeni nu-i putea auzi țipetele.

Se întreba dacă această cameră fusese cândva dormitorul unei fetițe; era grotesc de roz, cu onduleuri și motive din basme peste tot. Cineva – probabil răpitorul ei – distrusese de mult locul, spărgând și răsturnând taburete și scaune și măsuțe. Podeaua era presărată cu brațe și busturi dezmembrate de păpuși pentru copii. Peruci mici – peruci de păpușă, presupuse Reba – erau bătute în cuie ca niște scalpuri pe pereți, majoritatea cu împletituri laborioase, toate de culori nenaturale, ca de jucărie. Lângă un perete era o măsuță de toaletă veche cu oglinda în formă de inimă spulberată în bucățele. Singurul mobilier intact era un pat îngust de o persoană cu un baldachin roz sfâșiat. Răpitorul ei se odihnea uneori acolo.

Bărbatul o privea prin masca sa neagră de schi cu ochi întunecați și malițioși. La început prinsese curaj văzând că purta mereu masca. Dacă nu voia să-i vadă fața, nu însemna asta că nu plănuia s-o ucidă, că i-ar putea da drumul?

Însă nu după mult timp își dădu seama că scopul măștii era altul. Putea distinge în spatele ei o față cu o bărbie mică și o frunte înclinată și era sigură că trăsăturile omului erau firave și necioplite. Deși era puternic, era mai mic decât ea și probabil nesigur pe el din cauza asta. Purta masca, presupuse ea, ca să pară mai înfricoșător.

Renunțase la încercarea de a-l convinge să nu o mai rănească. La început crezuse că va putea. Până la urmă, știa că era drăguță. Sau măcar eram, se gândi cu tristețe.

Sudoarea și lacrimile se amestecară pe fața plină de vânătăi, și putea simți sângele încâlcit în părul ei lung și blond. Ochii o usturau: o pusese să-și pună lentile de contact care îi îngreunau vizibilitatea.

Dumnezeu ştie cum mai arăt acum.

Își lăsă capul să cadă.

Mori acum, se imploră pe ea însăși.

Ar trebui să fie destul de ușor de făcut. Era sigură că alții muriseră acolo înaintea ei.

Dar nu putea. Doar gândul la așa ceva îi făcu inima să bată mai tare, plămânii să i se umfle cu aer, întinzând sfoara din jurul pântecului. Ușor, cum își dădea seama că se confrunta cu o moarte iminentă, un nou sentiment începu să o încerce. Nu era nici panică nici teamă de data asta. Nu era disperare. Era altceva.

Ce simt?

Atunci își dădu seama. Era furie. Nu împotriva răpitorului. Își epuizase de mult furia împotriva lui.

Eu sunt de vină, se gândi ea. Eu fac ce vrea el. Când țip și plâng și suspin și implor fac ce vrea el.

Ori de câte ori sorbea fiertura aia rece și fadă pe care i-o servea printr-un pai făcea ce voia el. Ori de câte ori se smiorcăia jalnic că e mama a doi copii care aveau nevoie de ea, îi făcea o bucurie nemărginită.

Când se opri în sfârșit din zvârcoleală, o nouă hotărâre îi limpezi mintea. Poate trebuia să încerce o metodă diferită. Toate zilele acestea se zbătuse foarte tare în sfori. Poate că era o abordare greșită. Erau ca jucăriile alea mici din bambus - capcanele chinezești pentru degete, în care pui câte un deget la fiecare capăt, și cu cât tragi mai tare, cu atât se înțepenesc mai mult degetele în el. Poate că șmecheria era să te relaxezi, complet și deliberat. Poate că asta era scăparea.

Mușchi după mușchi, își lăsă corpul moale, simțind fiecare leziune, fiecare vânătaie acolo unde carnea se atingea de sfori. Și încet, își dădu seama în ce puncte se afla tensiunea sforii.

În sfârșit, găsise ceea ce îi trebuia. În jurul gleznei drepte era o oarecare lejeritate. Dar nu ar fi mers să smucească, cel puțin nu încă. Nu, trebuia să-și țină mușchii supli. Își răsuci glezna ușor, ușor, apoi mai agresiv pe măsură ce sfoara se slăbea.

În cele din urmă, spre bucuria și surpriza ei, călcâiul țâșni din strânsoare și își retrase tot piciorul drept.

Scană imediat podeaua. La doar treizeci de centimetri distanță, printre bucățile de păpuși împrăștiate, se afla cuțitul lui de vânătoare. Râdea mereu când îl lăsa acolo, ademenitor de aproape. Lama, pătată de sânge uscat, strălucea batjocoritor în lumină.

Își balansă piciorul liber spre cuțit. Se legănă prea sus și rată.

Își lăsă din nou corpul moale. Se lăsă în jos câțiva centimetri de-a lungul stâlpului și trase cu toată forța cu piciorul până ce cuțitul fu suficient de aproape. Strânse lama jegoasă între degetele de la picioare, o târșâi pe podea și o ridică cu grijă cu piciorul până când mânerul ajunse în palma ei.

Prinse mânerul strâns cu degetele amorțite și îl răsuci, tăind încet sfoara din jurul încheieturilor. Timpul părea să se fi oprit, cum își ținea respirația, sperând, rugându-se să nu scape cuțitul. Ca el să nu intre.

Într-un final auzi o pocnitură, și spre uimirea ei, mâinile îi erau libere. Imediat, cu inima bătând puternic, tăie sfoara din jurul mijlocului.

Liberă. Nu-i venea să creadă.

Pentru o clipă tot ce putu să facă era să rămână acolo ghemuită, cu mâinile și picioarele furnicând în timp ce circulația îi revenea în corp. Împunse cu degetul în lentilele de pe ochi, rezistând imboldului de a le smulge cu unghiile. Le trase cu grijă într-o parte, le prinse între degete și le scoase afară. Ochii o dureau îngrozitor și era o ușurare să scape de ele. Uitându-se la discurile de plastic din palmă, fu scârbită de culoarea lor. Lentilele erau de un albastru deschis, nenatural. Le aruncă deoparte.

Cu inima lovindu-i pieptul, Reba se ridică și șchiopătă repede spre ușă. Apucă mânerul dar nu-l răsuci.

Dacă e acolo?

Nu avea de ales.

Reba răsuci mânerul și smuci de ușa care se deschise fără zgomot. Se uită de-a lungul unui culoar gol, iluminat doar de o deschizătură în formă de arcadă la dreapta. Se târî de-a lungul holului, dezbrăcată, în picioarele goale și silențioasă, și văzu că arcada dădea într-o cameră în semiobscuritate. Se opri și privi intens. Era o sufragerie simplă, cu o masă și scaune, toate atât de obișnuite, ca și cum o familie urma să vină în curând acasă la cină. Perdele vechi din dantelă atârnau la ferestre.

O nouă teroare i se ridică în gât. Normalitatea locului era tulburătoare într-un fel în care o temniță nu ar fi fost. Printre perdele văzu că era întuneric afară. Gândul că pe întuneric ar fi mai ușor să iasă pe nesimțite o încurajă.

Se întoarse pe hol. Se termina cu o ușă - o ușă care pur și simplu trebuia să dea afară. Șchiopătă și strânse zăvorul rece de alamă. Ușa se deschise greoi

spre ea dezvăluind noaptea de afară.

Văzu o verandă mică, o curte în depărtare. Cerul de noapte era fără lună și înstelat. Nu era nicio lumină nicăieri – niciun semn de vreo casă în apropiere. Păși încet pe verandă și apoi în curtea uscată și fără iarbă. Aerul rece și proaspăt îi inundă plămânii suferinzi.

Amestecat cu panică, se simțea în culmea fericirii. Bucuria libertății.

Reba făcu primul pas, gata să fugă – când deodată simți o mână înhățându-i încheietura.

Urmă apoi bine cunoscutul râs hidos.

Ultimul lucru pe care îl simți fu un obiect dur – probabil metal – lovindu-i capul, apoi se învârti în profunzimile întunericului însăși.

Vrei cărți gratuite?

Înscrie-te la newsletter-ul meu și primește gratuit primul volum din alte 3 serii! Pentru a te înscrie accesează linkul:

http://blakepierceauthor.com/mailing-list-for-free-books-2/

Capitolul 1

Măcar nu se simte putoarea, se gândi agentul special Bill Jeffreys.

Aplecat în continuare deasupra corpului, nu putea decât să depisteze primele semne de miros. Se întrepătrundea cu aroma proaspătă de pin și ceața curată care se ridica din pârâu – un miros de corp cu care ar fi trebuit demult să se obișnuiască. Dar nu reușise niciodată.

Corpul nud al femeii fusese aranjat cu grijă pe un bolovan masiv la marginea pârâului. Stătea în fund, sprijinită de un alt bolovan, cu picioarele întinse și crăcănate, mâinile pe lângă corp. O curbură ciudată în brațul drept, putea să vadă, sugera un os rupt. Părul buclat era în mod evident o perucă jerpelită, cu nuanțe contrastante de blond. Un zâmbet roz fusese desenat cu ruj peste gură.

Arma crimei încă mai era strânsă în jurul gâtului; fusese sugrumată cu o panglică roz. La picioare, pe piatra din fața ei, era pus un trandafir roșu artificial.

Bill încercă să ridice delicat mâna stângă. Nu se clinti.

“E încă în rigor mortis,” spuse Bill agentului Spelbren, ghemuindu-se pe partea cealaltă a corpului. “Nu e moartă de mai mult de douăzeci și patru de ore.”

“Ce are la ochi?” întrebă Spelbren.

“Cusuți larg deschiși cu ață neagră,” răspunse, fără a se obosi să se uite îndeaproape.

Spelbren se holbă la el cu neîncredere.

“Verifică,” spuse Bill.

Spelbren se uită curios la ochi.

“Dumnezeule,” murmură încet. Bill observă că Spelbren nu se dădu înapoi dezgustat. Bill aprecie asta. Lucrase cu alți agenți de teren – unii dintre ei chiar veterani experimentați ca Spelbren - care și-ar fi vărsat mațele până acum.

Bill nu mai lucrase cu el până atunci. Spelbren fusese chemat pentru acest caz de la un birou din Virginia. Fusese ideea lui Spelbren să aducă pe cineva de la Serviciul de Analiză Comportamentală din Quantico. D-asta era Bill acolo.

Bună mișcare, se gândi Bill.

Bill observă că Spelbren era mai tânăr decât el cu câțiva ani, dar chiar și-așa, avea o înfățișare tăbăcită, uzată, care îi plăcea.

“Poartă lentile de contact,” remarcă Spelbren.

Bill se uită mai atent. Avea dreptate. Un albastru sinistru, artificial, care îl făcu să-și îndepărteze privirea. Era răcoare acolo lângă pârâu în dimineața târzie, dar cu toate astea, ochii se aplatizau în orbite. Avea să fie dificil de depistat momentul exact al morții. Singurul lucru de care Bill era sigur era că undeva în timpul nopții corpul fusese adus acolo și așezat minuțios.

Auzi o voce în apropiere.

“Ai dracu’ agenți federali.”

Bill aruncă o privire spre cei trei polițiști locali care stăteau la câțiva metri distanță. Vorbeau în șoapte imperceptibile acum, așa că Bill înțelese că trebuia să audă precis acele cuvinte. Erau din apropierea Yarnellui și în mod vizibil nu erau încântați de apariția FBI-ului. Se gândeau că s-ar fi descurcat singuri.

Șeful gărzii forestiere a Mosby State Park fusese de altă părere. Nu era obișnuit cu nimic mai rău decât vandalism, gunoi și pescuit și vânat ilegal, și știa că poliția locală din Yarnell nu era capabilă să se ocupe de situația de față.

Bill făcu traseul de mai bine de 160 de kilometri cu elicopterul pentru a ajunge la fața locului înainte ca trupul să fie mișcat. Pilotul urmări coordonatele către un petec de pajiște de pe vârful unui deal din apropiere, unde se întâlni cu pădurarul și Spelbern. Pădurarul îi duse cu mașina pentru câțiva kilometri pe un drum de pământ și când se opriră, Bill putu deja să zărească din drum scena crimei. Era la doar o scurtă distanță de la pârâu în jos.

Polițiștii care stăteau nerăbdători în apropiere cercetaseră deja locul. Bill știa exact ce gândeau. Voiau să spargă singuri cazul; doi agenți FBI erau ultimul lucru pe care voiau să-l vadă.

Scuze, țăranilor, spuse Bill în gând, dar sunteți depășiți de situație.

“Șeriful crede că e vorba despre trafic,” spuse Spelbren. “Greșește.”

“De ce zici asta?” întrebă Bill. Cunoștea răspunsul el însuși, însă voia să aibă o idee despre cum funcționa mintea lui Spelbren.

“Are în jur de 30 de ani, nu e chiar tânără,” spuse Spelbren. “Vergeturi, deci a avut cel puțin un copil. Nu e genul traficat de obicei.”

“Ai dreptate,” spuse Bill.

“Dar ce zici de perucă?”

Bill clătină din cap.

“I s-a ras capul,” răspunse el, “așa că pentru orice o fi fost peruca, nu a fost ca să-i schimbe culoarea părului.”

“Și trandafirul?” întrebă Spelbren. “Un mesaj?”

Bill îl examină.

“Floare din material ieftin,” răspunse el. “Genul pe care îl găsești în orice magazin cu prețuri mici. O să căutăm sursa, dar nu o să aflăm nimic.”

Spelbren îl privi din cap până-n picioare, vădit impresionat.

Bill se îndoia că orice ar fi găsit i-ar fi ajutat prea mult. Criminalul fusese prea precis, prea metodic. Întreaga scenă fusese aranjată cu un anumit stil bolnăvicios care îi întindea nervii la maxim.

Văzu cum polițiștii locali ardeau de nerăbdare să se apropie și să închidă cazul. Fuseseră făcute fotografii, iar corpul urma să fie ridicat cât de curând.

Bill rămase pe loc și oftă, simțindu-și picioarele înțepenite. Cei patruzeci de ani de viață începuseră să-l încetinească, cel puțin un pic.

“A fost torturată,” observă el, expirând cu tristețe. “Uită-te la toate tăieturile. Unele încep să se închidă.” Dădu din cap mâhnit. “Cineva a lucrat-o bine timp de câteva zile înainte s-o răpună cu panglica aia.”

Spelbren oftă.

“Ceva l-a scos din sărite pe infractor,” spuse Spelbren.

“Auziți, când încheiem aici?” strigă unul din polițiști.

Bill se uită spre ei și văzu că își foiau picioarele. Doi dintre ei bombăneau în șoaptă. Bill știa că terminaseră treaba, dar nu spunea nimic. Prefera să-i țină pe nătăfleți așteptând și nedumeriți.

Se învârti încet împrejur și analiză locul. Era o zonă bine împădurită, numai pini și cedri și mulți arbuști, cu pârâul bolborosind pe calea-i lină și bucolică spre cel mai apropiat râu. Chiar și acum, în mijloc de vară, nu avea să fie prea cald acolo, așa că trupul nu ar fi putrezit rău imediat. Totuși, cel mai bine ar fi fost să îl ia de acolo și să-l trimită la Quantico. Examinatorii de acolo vor dori să-l disece cât mai era destul de proaspăt. Duba coronerului era parcată pe drumul de pământ în spatele mașinii poliției, așteptând.

Drumul nu era nimic altceva decât urme paralele de cauciucuri prin pădure. Criminalul condusese aproape sigur pe acolo. Cărase corpul pe o scurtă distanță de-a lungul unei poteci înguste până în acest loc, îl aranjă și plecă. Nu ar fi stat mult. Chiar dacă zona era ferită, pădurarii patrulau des locul și

mașinile private nu ar fi avut ce căuta pe acest drum. Voise ca trupul să fie găsit. Era mândru de munca sa.

Și fusese găsit de doi călăreți matinali. Turiști pe cai închiriați, îi spusese pădurarul lui Bill. Erau veniți din Arlington în vacanță, cazați la un ranch western neautentic situat în afara Yarnellui. Pădurarul spusese că erau cam isterici acum. Li se spusese să nu părăsească orașul și Bill plănuia să vorbească cu ei mai târziu.

Nimic nu părea nelalocul lui în zona din jurul corpului. Tipul fusese foarte atent. Cărase ceva după el când se întorsese de la pârâu — o lopată, probabil— ca să-și ascundă urmele. Nicio bucățică de nimic lăsată intenționat sau accidental. Orice urme de cauciucuri fuseseră cel mai probabil șterse de mașina de poliție și duba coronerului.

Bill oftă în sinea sa.

La naiba, gândi el. Unde e Riley când ai nevoie de ea?

Vechea sa parteneră și cea mai bună prietenă era involuntar în concediu, recuperându-se după trauma suferită în timpul ultimului lor caz. Da, fusese unul nasol. Avea nevoie o pauză, și adevărul era că era posibil să nu se mai întoarcă deloc.

Dar chiar avea nevoie de ea acum. Era mult mai deșteaptă decât Bill, și nu îl deranja să recunoască. Îi plăcea să-i vadă mintea la treabă. Și-o imagină despicând firul în patru, analizând locul în detaliu. Până acum l-ar fi tachinat cu toate indiciile dureros de flagrante care îl priveau în față.

Ce ar fi văzut Riley aici și Bill nu vedea?

Se simțea blocat și nu îi plăcea senzația. Dar nu mai avea ce să facă momentan.

“Ok, băieți,” strigă Bill către polițiști. “Luați corpul.”

Polițiștii se hlizir și bătură palmele.

“Crezi că o s-o facă din nou?” întrebă Spelbren.

“Sunt sigur,” supse Bill.

“De unde știi?”

Bill trase profund aer în piept.

“Pentru că i-am mai văzut opera înainte.”

Capitolul 2

“Starea i se înrăutățea în fiecare zi,” spuse Sam Flores, afișând încă o imagine monstruoasă pe ecranul multimedia imens care plana deasupra mesei de conferință. “Până când i-a făcut de petrecanie.”

Bill se prinsese, dar ura să aibă dreptate.

FBI-ul transportase corpul pe cale aeriană la Serviciul de Analiză Comportamentală din Quantico, criminaliștii făcuseră poze și laboratorul începuse toate testele. Flores, un tehnician de laborator cu ochelari cu rame negre, făcea prezentarea sinistră, iar ecranele gigantice erau o prezență amenințătoare în sala de conferință a SAC.

“De cât timp era decedată înainte ca trupul să fie găsit?” întrebă Bill.

“Nu de mult,” răspunse el. “Poate seara de dinainte, devreme.”

Lângă Bill stătea Spelbren, care zburase cu el la Quantico după ce părăsiseră Yarnell. În capul mesei stătea agentul special Brent Meredith, șeful echipei. Meredith întruchipa o prezență impunătoare prin carura sa masivă, trăsăturile sale negre, colțoase și chipul său ”fără prostii”. Nu că Bill ar fi fost intimidat de el – nici pe departe. Îi plăcea să creadă că aveau multe în comun. Erau amândoi veterani cu experiență, și amândoi văzuseră totul.

Flores expuse rapid o serie de prim-planuri ale rănilor victimei.

“Rănile de pe partea stângă au fost provocate la început,” spuse el. “Cele de pe dreapta sunt mai recente, unele provocate ore sau chiar minute înainte de a o sugruma cu panglica. Se pare că a devenit din ce în ce mai violent în intervalul de o săptămână sau mai mult cât a ținut-o captivă. Ruperea mâinii ar putea fi ultimul lucru pe care l-a făcut când încă mai era în viață.”

“Mi se pare că rănile ar fi opera unui singur infractor,” observă Meredith. “Judecând după nivelul crescut al agresivității, probabil bărbat. Ce mai aveți?”

“După părul periuță presupunem că i s-a ras capul cu două zile înainte să fie ucisă,” continuă Flores. “Peruca a fost petecită cu bucăți din alte peruci, toate ieftine. Lentilele de contact au fost probabil comandate prin poștă. Și încă ceva,” spuse el, uitându-se la figurile din jur, ezitând. “A acoperit-o cu vaselină.”

Bill simți cum tensiunea în cameră se întețea.

“Vaselină?” întrebă el.

Flores dădu din cap.

“De ce?” întrebă Spelbren.

Flores ridică din umeri.

“Asta e treaba ta,” răspunse el.

Bill se gândi la cei doi turiști pe care îi interogase ieri. Nu fuseseră de ajutor deloc, oscilând între curiozitate morbidă și limita panicii provocate de ceea ce văzuseră. Erau nerăbdători să se întoarcă acasă în Arlington și nu existase niciun motiv să îi rețină. Fuseseră interogați de fiecare ofițer disponibil. Și fuseseră avertizați în mod corespunzător să nu povestească nimic despre ceea ce văzuseră.

Meredith suflă și își puse ambele palme pe masă.

“Bravo, Flores,” spuse Meredith.

Flores era recunoscător pentru laudă – și poate puțin surprins. Brent Meredith nu obișnuia să facă complimente.

“Acum agent Jeffreys,” Meredith se întoarse spre el, “explică-ne cum se leagă toate astea cu vechiul tău caz.”

Bill inspiră profund și se lăsă pe spate pe scaun.

“Acum ceva mai mult de șase luni,” începu el, “pe 16 decembrie mai exact — corpul Eileenei Rogers a fost găsit într-o fermă lângă Daggett. Am fost

chemat să investighez împreună cu partenera mea Riley Paige. Vremea era extrem de rece și corpul era înghețat solid. Era greu de indicat de cât timp zăcea acolo, și timpul morții nu a fost niciodată determinat exact. Flores, arată-le."

Flores se întoarse la diapozitive. Ecranul se scindă și alături de imaginile de pe ecran apăru o nouă serie de fotografii. Două victime erau afișate una lângă alta. Bill trase aer în piept. Era extraordinar. În afară de carnea înghețată a unui corp, cadavrele erau aproape în aceeași stare, rănile aproape identice. Ambele femei aveau ochii cusuți deschiși în același fel grotesc.

Bill oftă, imaginile reamintindu-i tot. Indiferent de câți ani era în serviciu, îl îndurera să vadă fiecare victimă.

"Corpul lui Rogers a fost găsit așezat în fund sprijinit de un copac," continuă Bill, vocea-i devenind mai posomorâtă. "Nu la fel de grijuliu așezat ca cel de la Mosby Park. Fără lentile de contact sau vaselină, dar o mare parte din celelalte detalii sunt aceleași. Părul lui Rogers a fost tăiat scurt, nu ras, dar era o perucă peticită în mod similar. Și ea a fost sugrumată cu o panglică roz, și un trandafir artificial a fost găsit în fața ei."

Bill se opri pentru o clipă. Detesta ce avea de spus mai departe.

"Paige și cu mine nu am putut da de cap cazului."

Spelbren se întoarse spre el.

"Care a fost problema?" întrebă el.

"Care nu a fost problema?" ripostă Bill, nejustificat de defensiv. "Nu am avut nicio șansă. Nu am avut martori; familia victimei nu a putut să ne dea nicio informație utilă; Rogers nu avea niciun dușman, niciun fost soț, niciun iubit nervos. Nu exista nici măcar un singur motiv rezonabil pentru care să fi fost vizată și ucisă. Cazul s-a încheiat imediat."

Bill rămase tăcut. Gânduri negre îi inundară creierul.

“Nu,” spuse Meredith pe un ton blând, necaracteristic lui. “Nu e vina ta. Nu ai fi putut opri o nouă crimă.”

Bill aprecie bunăvoința, dar se simțea vinovat ca dracu’. De ce nu a putut să-i dea de cap înainte? De ce nu a putut Riley? Foarte puține fuseseră momentele din cariera sa în care se simțise atât de încurcat.

În acel moment, telefonul lui Meredith sună și șeful răspunse.

Aproape primul lucru pe care îl spuse fu, “Căcat.”

Îl repetă de câteva ori. Apoi spuse, “Sunteți sigur că ea este?” Se opri. “S-a inițiat vreun contact pentru răscumpărare?”

Se ridică de pe scaun și ieși din camera de conferință, lăsându-i pe ceilalți trei bărbați într-o tăcere perplexă. După câteva minute se întoarse. Părea mai bătrân.

“Domnilor, acum suntem în mod criză,” anunță el. “Tocmai am primit o identificare pozitivă a victimei de ieri. Numele ei este Reba Frye.”

Bill trase aer în piept ca și cum ar fi fost lovit în stomac; observă că și Spelbren era șocat. Dar Flores părea derutat.

“Ar trebui să știu cine e?” întrebă Flores.

“Numele de fată e Newbrough,” explică Meredith. “Fiica senatorului de stat Mitch Newbrough — probabil viitorul guvernator al Virginiei.”

Flores oftă.

“Nu auzisem că era dispărută,” spuse Spelbren.

“Nu a fost semnalată oficial,” spuse Meredith. “Tatăl ei a fost deja contactat. Și crede desigur că a fost din motiv politic, sau personal, sau amândouă. Nu mai contează că același lucru i s-a întâmplat unei alte victime acum șase luni.”

Meredith dădu din cap.

“Senatorul se agață puternic de asta,” adăugă el. “O avalanșă de presă urmează să lovească. O să se asigure de asta ca să ne strângă cu ușa.”

Bill era consternat. Ura să fie depășit de situație. Dar exact așa se simțea acum.

O liniște lugubră căzu peste întreaga cameră.

În cele din urmă, Bill își drese glasul.

“Vom avea nevoie de ajutor,” spuse el.

Meredith se întoarse spre el și Bill îi întâlni privirea înrăită. Deodată, fața lui Meredith deveni încordată de griji și dezaprobare. Era evident că știa la ce se gândea Bill.

“Nu e pregătită,” răspunse Meredith, înțelegând perfect că Bill intenționa să o solicite.

Bill oftă.

“Domnule,” răspunse el, “cunoaște cazul mai bine ca oricine. Și nu e nimeni mai inteligent ca ea.”

După încă o pauză, Bill spuse ce gândea cu adevărat.

“Nu cred că putem reuși fără ea.”

Meredith își bătu de câteva ori creionul pe un bloc de hârtii, dorindu-și în mod evident să fie oriunde doar acolo nu.

“E o greșeală,” spuse el. “Dar dacă se pierde cu firea, e vina ta.” Oftă din nou. “Sun-o.”

Capitolul 3

Adolescenta care îi deschise ușa lui Bill avea o privire de parcă urma să i-o trântească înapoi în față. În schimb, se întoarse brusc și plecă fără să scoată un cuvânt, lăsând ușa deschisă.

Bill intră.

„Bună April," spuse el mașinal.

Fiica lui Riley, o tânără uscățivă și morocănoasă de paisprezece ani, cu părul negru al mamei și ochi căprui-verzui, nu răspunse. Îmbrăcată doar într-un tricou larg, cu părul vraiște, April coti și se trânti pe canapea, absentă la tot în afara căștilor și telefonului mobil.

Bill stătu acolo încurcat, nesigur ce să facă. Când o sunase, Riley acceptase vizita sa, chiar dacă fără tragere de inimă. Se răzgândise oare?

Bill aruncă o privire în jur în timp ce pătrundea în casa semiobscură. Merse prin sufragerie și văzu că totul era ordonat și la locul lui, ceea ce era tipic pentru Riley. Și totuși văzu jaluzelele trase și un strat de praf pe mobilă – iar asta nu îi semăna deloc. Pe o etajeră zări un rând de thrillere broșate noi pe care i le cumpărase pentru concediu, în speranța că o vor ajuta să-și ia gândul de la probleme. Nicio copertă nu părea să fie îndoită.

Senzația vagă de teamă pe care o simțea Bill se intensifică. Asta nu era Riley pe care o cunoștea el. Oare Meredith avea dreptate? Avea nevoie de mai mult timp liber? Făcea o greșeală solicitând-o înainte de vreme?

Bill își făcu curaj și continuă să meargă mai departe în casa întunecată, și cum coti după un colț, o găsi pe Riley singură în bucătărie, așezată la masa Formica în halat și papuci, cu o ceașcă de cafea în față. Ridică privirea și Bill văzu o urmă de rușine, ca și cum ar fi uitat că venea. Dar o disimulă rapid cu un zâmbet firav și se ridică.

Se îndreptă spre ea și o luă în brațe și îl strânse și ea, ușor, la rândul ei. În papucii de casă era ceva mai mică decât el. Devenise foarte slabă, prea

slabă, și îngrijorarea lui se adânci.

Se așeză la masă în fața ei și o studie. Avea părul curat, dar nu era pieptănat și părea că ar fi purtat papucii aceia de zile întregi. Fața îi era sfrijită, prea palidă, și mult, mult mai bătrână ca ultima dată când o văzuse acum cinci săptămâni. Arăta de parcă ar fi trecut prin focurile iadului. Chiar trecuse. Încercă să nu se gândească la ce îi făcuse ultimul criminal.

Își întoarse privirea, și stătură amândoi într-o liniște adâncă. Bill fusese atât de sigur că va ști ce să-i spună ca să o înveselească, să o stimuleze; însă cum stătea acolo, se simți consumat de tristețea ei, și își pierdu toate cuvintele. Voia să o vadă mai viguroasă, așa cum era înainte.

Ascunse rapid pe jos, lângă scaunul său, plicul cu documentele referitoare la noul caz de crimă. Acum nu mai era sigur dacă să i-l arate sau nu. Începea să fie din ce în ce mai convins că greșise ducându-se acolo. Era limpede, avea nevoie de mai mult timp. De fapt, văzând-o așa aici, se îndoia, pentru prima dată, că vechea sa parteneră se va mai întoarce vreodată.

„Cafea?” întrebă ea. Îi putea simți stânjeneala.

Dădu din cap. Era clar fragilă. Când o vizitase la spital și chiar și după ce se întorsese acasă, se îngrijorase pentru ea. Se întrebase dacă va mai reuși vreodată să-și revină după spaima și durerea pe care le îndurase, din abisurile îndelungatelor tenebre.

Nu îi semăna deloc; păruse invincibilă cu toate celelalte cazuri. Ceva era diferit la acest ultim caz, acest ultim criminal. Bill putea înțelege: bărbatul fusese cel mai sucit psihopat pe care îl întâlnise vreodată – iar asta însemna mult.

În timp ce o studia, îi trecu prin minte altceva. Chiar își arăta vârsta. Avea patruzeci de ani, aceeași vârstă ca și el, dar când era în activitate, însuflețită și implicată, arătase întotdeauna cu câțiva ani mai tânără. Fire gri începură să apară în părul ei negru. Ei bine, și părul lui se albea.

Riley își strigă fata, „April!”

Niciun răspuns. Riley o strigă pe nume de câteva ori, de fiecare dată mai tare, până când în sfârșit răspunse.

„Ce?” April răspunse din sufragerie, cu o voce profund enervată.

„La ce oră ai școală azi?”

„Știi la ce oră.”

„Spune-mi, ok?”

„Opt jumate.”

Riley se încruntă și păru supărată pe ea însăși. Se uită la Bill.

„A picat la engleză. A chiulit de la prea multe ore. Încerc să o ajut să iasă din belea.”

Bill dădu din cap, înțelegând prea bine. Viața în agenție punea prea multă presiune pe ei toți, iar familiile lor resimțeau cel mai puternic efectele negative.

„Îmi pare rău,” spuse el.

Riley ridică din umeri.

„Are paisprezece ani. Mă detestă.”

„Asta nu e bine.”

„Uram pe toată lumea când aveam paisprezece ani,” răspunse ea. „Tu nu?”

Bill nu răspunse. Era greu să și-o imagineze pe Riley detestând pe toată lumea.

„Așteaptă să ajungă băieții tăi la vârsta asta,” spuse Riley. „Câți ani au acum? Uit mereu.”

„Opt și zece,” răspunse Bill, apoi zâmbi. „La cum merg lucrurile cu Maggie, nu știu nici măcar dacă o să mai fiu în viața lor când vor avea vârsta lui April.”

Riley înclină capul și se uită îngrijorată la el. Îi lipsise acea privire afectuoasă.

„Așa de rău?” spuse ea.

Se uită în altă parte, vrând să nu se gândească la asta.

Amândoi tăcură pentru o clipă.

„Ce-ai ascuns acolo pe jos?” întrebă ea.

Bill aruncă o privire în jos apoi înapoi în sus și zâmbi; chiar și în starea de față, nu-i scăpa nimic.

„Nu ascund nimic,” spuse Bill, ridicând plicul și punându-l pe masă. „Doar ceva despre care aș vrea să discut cu tine.”

Riley zâmbi larg. Era evident că știa foarte bine de ce venise de fapt să o vadă.

„Arată-mi,” spuse ea, apoi adăugă, aruncând o privire neliniștită spre April, „Vino, hai să ieșim în spate. Nu vreau să vadă.”

Riley își scoase papucii și păși desculță în grădină înaintea lui Bill. Se așezară la o masă de picnic din lemn, roasă de vreme, care fusese acolo dinainte ca Riley să se mute în casă, iar Bill privi în jur curtea mică și singurul ei copac. Erau păduri de toate părțile. Asta îl făcu să uite că era măcar în apropierea unui oraș.

Prea izolat, se gândi el.

Nu i se păruse niciodată un loc potrivit pentru Riley. Micuța casă în stil fermier era la douăzeci și cinci de kilometri în afara orașului, dărăpănată și foarte mediocră. Accesul se făcea dintr-un drum secundar, cu nimic altceva în jur în afară de păduri și pășuni. Nu că ar fi crezut vreodată că viața în

suburbie i se potrivea. Îi era greu să și-o imagineze în cercul petrecerilor de cocktail. Cel puțin, putea totuși să conducă până în Fredericksburg și de acolo să ia trenul companiei Amtrak până în Quantico când se întorcea la serviciu. Când încă mai putea lucra.

„Arată-mi ce ai," spuse ea.

Etală rapoartele și fotografiile pe masă.

„Ții minte cazul Daggett?" întrebă el. „Ai avut dreptate. Criminalul nu terminase."

Bill văzu cum Riley făcu ochii mari în timp ce se uită în amănunt peste poze. O tăcere lungă se așternu în timp ce studia intens documentele, și Bill se întrebă dacă nu cumva de asta avea nevoie ca să se întoarcă – sau dacă asta o va da înapoi.

„Deci ce crezi?" întrebă el într-un sfârșit.

Din nou tăcere. Nu își dezlipi nici acum ochii de pe documente.

În cele din urmă, își ridică privirea, iar atunci Bill fu șocat văzându-i ochii înlăcrimați. Nu o mai văzuse plângând până atunci, nici măcar în cele mai dure situații, nas în nas cu un cadavru. Asta nu era cu siguranță Riley pe care o cunoștea el. Criminalul ăla îi făcuse ceva, ceva mai mult decât știa el.

Înghiți un suspin.

„Mi-e frică, Bill," spuse ea. „Mi-e atât de frică. Tot timpul. De tot."

Îl duru inima să o vadă așa. Bill se întreba unde dispăruse vechea Riley, singura persoană pe care se putea baza să fie mai puternică decât el, punctul său de sprijin în vremuri grele. Îi era nespus de dor de ea.

„E mort, Riley," spuse el, cu cel mai încrezător aer pe care și-l putu aduna. „Nu te mai poate răni."

Riley dădu din cap.

„Nu ai de unde să știi.”

„Sigur că știu,” răspunse el. „I-au găsit corpul după explozie.”

„Nu l-au putut identifica,” spuse ea.

„Știi că el era.”

Plecă fața și își ascunse lacrimile cu o mână. Bill îi strânse mâna cealaltă peste masă.

„Ăsta e un caz nou,” spuse el. „Nu are nimic de-a face cu ce ți s-a întâmplat ție.”

Riley dădu din cap.

„Nu contează.”

Încet, plângând, ridică brațul și îi înmână documentul, ferindu-și privirea.

„Îmi pare rău,” spuse ea, uitându-se în jos, ținându-l cu mâna tremurândă. „Cred că ar trebui să pleci,” adăugă ea.

Bill, consternat, întristat, întinse mână și luă înapoi documentul. În vecii vecilor nu s-ar fi așteptat la un asemenea deznodământ.

Bill rămase pe loc o clipă, luptându-se împotriva propriilor lacrimi. Într-un final, îi mângâie ușor mâna, se ridică de la masă, și își croi drumul înapoi prin casă. April stătea în continuare în sufragerie, cu ochii închiși, dând din cap pe muzică.

*

Riley rămase plângând singură la masa de picnic după ce Bill plecă.

Credeam că eram bine, se gândi ea.

Chiar îți dorise să fie bine, pentru Bill. Și chiar credea că ar fi putut duce totul până la capăt. Să stea în bucătărie, vorbind despre banalități fusese în regulă. Apoi ieșiseră afară și când văzuse documentul, crezuse din nou că va fi bine. Chiar mai mult decât bine. Începuse să intre în joc. Vechea poftă pentru meserie se reaprinse, voia să se întoarcă pe teren. Împărțea pe categorii, desigur, gândindu-se la crimele aproape identice, ca un puzzle de rezolvat, aproape abstract, un joc intelectual. Și asta era în regulă. Terapeutul îi spusese că va fi nevoită să o facă dacă spera să se mai întoarcă vreodată la lucru.

Iar atunci, din cine știe ce motiv, puzzle-ul intelectual deveni ceea ce era cu adevărat – o tragedie umană hidoasă în care două femei nevinovate muriseră în chinurile unor dureri și terori de nemăsurat. Și deodată se întrebă: Oare a fost la fel de rău pentru ele cum a fost pentru mine?

Întregul corp fu inundat de panică și teamă. Și stânjeneală, rușine. Bill era partenerul și prietenul ei cel mai bun. Îi datora atât de mult. Îi fusese alături în timpul ultimelor săptămâni când nimeni altcineva nu ar fi făcut-o. Nu ar fi supraviețuit în spital fără el. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca el să o vadă limitată la o stare de neajutorare.

O auzi pe April țipând din pragul ușii cu plasă din spate.

„Mama, tre' să mâncăm acum sau o să întârzii."

Simți nevoia să țipe înapoi, „Pregătește-ți singură micul dejun!"

Dar nu o făcu. Luptele cu April o epuizaseră de mult. Renunțase să se mai bată.

Se ridică de la masă și intră înapoi în bucătărie. Desprinse un prosop de hârtie de pe rolă și îl folosi ca să-și șteargă lacrimile și să-și sufle nasul, apoi se pregăti de gătit. Încercă să-și reamintească de cuvintele terapeutului: Chiar și sarcinile de rutină vor cere mult efort conștient, cel puțin o vreme. Trebui să se mulțumească să facă lucrurile pas cu pas.

Întâi se scot ingredientele din frigider – cartonul de ouă, pachetul de bacon, untiera, borcanul cu gem, pentru că lui April îi plăcea gemul chiar dacă ei

nu. Și continuă așa până ce întinse șase felii de bacon într-o tigaie pe aragaz, și aprinse focul de sub tigaie.

Se clătină pe spate la apariția flăcării galben-albastre. Închise ochii și toate amintirile o năvăliră.

Riley era întinsă într-un spațiu auxiliar, sub o casă, într-o cușcă improvizată. Singura lumină pe care o văzuse venea de la torța cu propan. În restul timpului fusese complet în întuneric. Podeaua spațiului auxiliar era de pământ. Duşumeaua de deasupra ei era atât de lăsată că abia putea să stea pe vine.

Întunericul era deplin, chiar și atunci când deschidea ușa mică și se târa în spațiul auxiliar cu ea. Nu îl putea vedea, dar îl putea auzi respirând și grohăind. Descuia cușca și o deschidea violent și se băga înăuntru.

Și apoi aprindea torța. Putea să-i vadă fața crudă și urâtă în lumina ei. O tachina cu o farfurie de mâncare râncedă. Dacă se întindea după farfurie, lansa flacăra spre ea. Nu putea mânca fără să fie arsă...

Deschise ochii. Imaginile nu mai erau atât de vii cu ochii deschiși, dar nu putea opri cursul amintirilor. Continuă să pregătească micul dejun mașinal, adrenalina galopându-i prin corp. Tocmai ce punea masa când vocea fiicei sale țipă din nou.

„Mamă, cât mai durează?”

Tresări și farfuria îi alunecă din mână, căzu pe podea și se sparse.

„Ce s-a întâmplat?” țipă April, apărând lângă ea.

„Nimic,” spuse Riley.

Curăță mizeria și cum ea și April se așezară să mănânce împreună, ostilitatea mută se făcu simțită ca de obicei. Riley voia să rupă cercul vicios, să ajungă la April, să îi spună, April, sunt eu, mama ta și te iubesc. Dar încercase de atâtea ori și nu făcuse decât să înrăutățească situația. Fiica ei o detesta, și nu înțelegea de ce – nici cum să-i pună capăt.

„Ce o să faci azi?” o întrebă pe April.

„Ce crezi?” sări April. „Mă duc la școală.”

„Voiam să zic după,” spuse Riley, păstrându-și tonul calm, plin de compasiune. „Sunt mama ta. Vreau să știu. E normal.”

„Nu e nimic normal în viața noastră.”

Mâncară în liniște pentru câteva clipe.

„Nu-mi spui nimic niciodată,” spuse Riley.

„Nici tu.”

Asta încheie orice speranță de a mai conversa vreodată.

Așa e, se gândi cu amărăciune Riley. Era mai adevărat decât credea April. Riley nu îi povestise niciodată despre jobul ei, de cazurile ei; nu îi povestise niciodată despre captivitatea ei sau despre perioada în spital sau de ce era acum „în vacanță”. Tot ce știa April era că fusese nevoită să locuiască cu tatăl ei în cea mai mare parte a acelei perioade, și îl ura chiar mai mult decât o ura pe Riley. Dar oricât de mult și-ar fi dorit să-i spună, Riley consideră că era mai bine ca April să nu aibă habar prin ce trecuse mama ei.

Riley se îmbrăcă și o conduse pe April la școală, și nu schimbară niciun cuvânt pe drum. Când April se dădu jos din mașină, strigă după ea, „Ne vedem la zece.”

April îi făcu nepăsătoare cu mâna în timp ce se îndepărta.

Riley conduse până la o cafenea din apropiere. Devenise o rutină pentru ea. Îi era greu să petreacă oricât de puțin timp într-un spațiu public și știa că tocmai d-asta trebuia să o facă. Cafeneaua era mică și niciodată aglomerată, chiar și în dimineți ca aceasta, așa că o găsea relativ neamenințătoare.

Pe cum stătea acolo, sorbind dintr-un cappucino, își aminti de rugămintea lui Bill. Trecuseră șase săptămâni, la naiba. Situația trebuia să se schimbe.

Ea trebuia să se schimbe. Nu știa cum avea să facă asta.

Dar o idee începu să se formeze. Știa exact ce trebuia să facă mai întâi.

Capitolul 4

Flacăra albă a torței cu propan flutura în fața lui Riley. Era nevoită să se ferească dintr-o parte în alta ca să nu fie arsă. Lumina era orbitoare și nu mai putea să-i vadă chipul răpitorului. Torța se învârtea din colo în coace, lăsând parcă dungi atârnând în aer.

„Oprește-te!” țipă ea. „Oprește-te!”

Vocea îi devenise aspră și răgușită de la țipat. Se întreba de ce își irosea suflul. Știa că nu s-ar fi oprit din tortură până când nu ar fi fost moartă.

Chiar atunci, luă o goarnă și i-o sună în ureche.

Un claxon răsună. Riley reveni rapid în prezent și văzu semaforul din intersecție făcându-se verde. O coloană de șoferi aștepta în spatele ei, și apăsă pedala.

Riley, cu mâinile transpirate, își îndepărtă gândurile forțat și își reaminti unde se afla. Se ducea în vizită la Marie Sayles, singura altă supraviețuitoare a sadismului de neconceput a aproape-criminalului ei. Se dojeni pentru că se lăsă copleșită de reminiscența evenimentelor. Reușise să se concentreze pe condus timp de o oră și jumătate și crezuse că era bine.

Riley merse cu mașina prin Georgetown, trecând pe lângă case victoriene scumpe și parcă la adresa pe care Marie i-o dăduse la telefon - o casă de oraș din cărămidă roșie cu un superb bovindou. Rămase un moment în mașină, deliberând dacă să intre sau nu și încercând să-și adune curajul.

În cele din urmă ieși. Cum urca scările, fu plăcut surprinsă să o vadă pe Marie întâmpinând-o la ușă. Îmbrăcată sumbru dar elegant, Marie zâmbi oarecum fără putere. Chipul îi părea obosit și crispat. Judecând după cearcăne, Riley era aproape sigură că Marie plânsese. Asta nu o surprindea. Ea și Marie se văzuseră des în ultimele săptămâni pe video chat și prea puțin mai puteau ascunde una de cealaltă.

Când s-au îmbrățișat, Riley își dădu seama imediat că Marie nu era atât de înaltă și viguroasă pe cât se aștepta ea. Chiar și pe tocuri Marie era mai scundă decât Riley, de statură mică și delicată. Riley era surprinsă. Vorbiseră mult împreună, dar acum era prima oară când se întâlneau în persoană. Delicatețea Mariei o făcea să pară și mai curajoasă de a fi supraviețuit traumelor la care fusese supusă.

Riley cercetă cu atenție de jur împrejur în timp ce se îndrepta cu Marie spre sufragerie. Locul era impecabil și mobilat cu gust. În mod normal ar fi fost o casă veselă pentru o femeie celibatară de succes. Dar Marie ținea toate perdelele trase și luminile la intensitate redusă. Atmosfera era în mod ciudat opresantă. Riley nu voia să recunoască, dar îi amintea de propria casă.

Marie pregătise un prânz lejer pe masa din sufragerie, iar ea și Riley se așezară să mănânce. Stătură acolo într-o liniște jenantă, Riley transpirând dar neștiind de ce. Să o vadă pe Marie îi reamintea totul.

„Și...cum a fost?" întrebă Marie timid. „Să te expui în public?"

Riley zâmbi. Marie înțelegea mai bine ca oricine ce efort însemnase drumul de azi.

„Destul de bine," spuse Riley. „De fapt, chiar bine. Nu am avut decât un moment dificil de altfel."

Marie consimți înclinând din cap.

„Ai făcut-o," spuse Marie. „Și a fost curajoasă."

Curajoasă, se gândi Riley. Ea nu s-ar fi descris așa. Cândva, poate, când era un agent în activitate. Oare se va mai descrie vreodată așa?

„Dar tu?" întrebă Riley. „Cât de des ieși?"

Marie căzu pe gânduri.

„Nu ieși deloc din casă, nu-i așa?" întrebă Riley.

Marie dădu din cap.

Riley se apropie și îi prinse încheietura mâinii cu compasiune.

„Marie, trebuie să încerci," o îndemnă ea. „Dacă rămâi baricadată așa înăuntru, e ca și cum ești în continuare prizoniera lui."

Un suspin înecat ieși cu forța din gâtul Mariei.

„Îmi pare rău," spuse Riley.

„E în regulă. Ai dreptate."

Riley o privi pe Marie în timp ce mâncară amândouă pentru o clipă și o tăcere îndelungată se instală. Voia să creadă că Marie era bine, dar trebui să recunoască faptul că i se părea alarmant de fragilă. I se făcu teamă pentru ea însăși. Oare tot așa de rău arăta și ea?

Riley se întrebă în tăcere dacă era bine pentru Marie să locuiască singură. I-ar fi oare mai bine cu un soț sau cu un iubit? Se întrebă. Apoi se gândi la același lucru despre ea. Cu toate că știa că răspunsul pentru amândouă era probabil nu. Nici una nici alta nu erau într-o stare de spirit emoțională pentru o relație solidă. Ar fi fost doar un sprijin.

„Oare ți-am mulțumit?" întrebă Marie după o vreme, rupând liniștea.

Riley zâmbi. Știa foarte bine că Marie se referea la faptul că o salvase.

„De multe ori," spuse Riley. „Și nu ai de ce. Serios."

Marie împunse mâncarea cu furculița.

„Ți-am cerut vreodată iertare?"

Riley fu surprinsă. „Iertare? Pentru ce?"

Marie vorbi cu greu.

„Dacă nu m-ai fi scos de acolo, nu te-ar fi prins."

Riley strânse ușor mâna Mariei.

„Marie, mi-am făcut treaba doar. Nu poți să te învinovățești pentru ceva ce nu s-a întâmplat din cauza ta. Ai deja destule pe cap.”

Marie dădu din cap, recunoscătoare.

„Doar să mă ridic din pat în fiecare zi e o provocare,” recunoscu ea. „Presupun că ai observat ce întunecat țin totul. Orice lumină strălucitoare îmi amintește de torța aia a lui. Nu pot nici măcar să mă uit la televizor sau să ascult muzică. Mi-e teamă că cineva o să se furișeze după mine și nu o să aud. Orice sunet mă panichează.”

Marie începu să suspine în liniște.

„Nu voi mai privi niciodată lumea la fel. Niciodată. Răutatea e pretutindeni printre noi. Habar nu aveam. Oamenii sunt capabili de lucruri atât de îngrozitoare. Nu știu cum o să mai pot avea încredere vreodată în oameni.”

Cum Marie plângea, Riley dori să o încurajeze, să-i spună că nu avea dreptate. Dar o parte din Riley nu era sigură de asta.

Într-un final, Marie se uită la ea.

„De ce ai venit aici azi?” întrebă ea pe față.

Riley fu surprinsă de sinceritatea Mariei – și de faptul că ea însăși nu prea știa de ce.

„Nu știu”, spuse ea. „Voiam doar să te vizitez. Să văd cum ești.”

„Mai e ceva,” spuse Marie, privind printre gene cu un discernământ straniu.

Poate avea dreptate, se gândi Riley. Riley se gândi la vizita lui Bill și își dădu seama că într-adevăr, venise acolo datorită noului caz. Ce voia de la Marie? Un sfat? Permisiune? Sprijin? Încurajare? O parte din ea voia ca Marie să-i spună că e nebună ca să se liniștească și să uite de Bill. Dar poate o altă parte voia ca Marie să o îndemne să o facă.

În cele din urmă, Riley oftă.

„A apărut un caz nou,” spuse ea. „Bine, nu un caz nou. Dar unul vechi care nu s-a rezolvat niciodată.”

Expresia de pe fața Mariei deveni crispată și severă.

Riley inspiră adânc.

„Și ai venit să mă întrebi dacă să o faci sau nu?” întrebă Marie.

Riley ridică din umeri. Dar privi și în sus și căută ochii Mariei pentru încurajare, pentru sprijin. Și în acel moment își dădu seama că exact la asta sperase venind să o vadă.

Dar spre dezamăgirea ei, Marie plecă privirea și dădu ușor din cap. Riley așteptă în continuare un răspuns, dar în schimb primi doar o tăcere fără sfârșit. Riley simți că o teamă cu totul specială începuse să-și facă loc în sufletul Mariei.

În timpul tăcerii, Riley se uită prin apartament și ochii îi căzură pe telefonul fix al Mariei. Fu uimită să vadă că era deconectat din perete.

„Ce s-a întâmplat cu telefonul tău?” întrebă Riley.

Marie părea cu adevărat abătută și Riley realiză că atinsese un punct sensibil.

„Mă sună într-una,” spuse Marie șoptind aproape imperceptibil.

„Cine?”

„Peterson.”

Riley simți cum inima îi sări din piept.

„Peterson e mort,” replică Riley, cu vocea tremurândă. „Am ars locul. I-au găsit corpul.”

Marie dădu din cap.

„Ar fi putut găsi pe oricine altcineva. Nu era el.”

Riley simți un val de panică. Cele mai mari temeri ale sale se trezeau la viață.

„Toată lumea spune că el era,” spuse Riley.

„Și tu chiar crezi asta?”

Riley nu știa ce să spună. Acum nu era un moment bun să se încreadă în fricile sale. Până la urmă, Marie delira probabil. Dar cum putea Riley să o convingă de ceva de care ea însăși nu era pe deplin convinsă?

„Mă tot sună,” spuse din nou Marie. „Sună și respiră și închide. Știu că el e. E în viață. Și mă urmărește.”

Riley simți furișându-i-se în suflet o spaimă rece.

„E probabil doar un tip obscen care sună,” spuse ea, prefăcându-se că e calmă. „Dar pot cere Biroului să investigheze. Pot să le cer să trimită o mașină de supraveghere dacă ți-e teamă. Vor localiza apelurile.”

„Nu!” spuse Marie hotărât. „Nu!”

Riley o privi fix, debusolată.

„De ce nu?” întrebă ea.

„Nu vreau să-l enervez.,” spuse Marie cu un smiorcăit jalnic.

Riley, copleșită, simțind venind un atac de panică, realiză brusc ce idee proastă fusese să vină aici. Ba chiar se simțea mai rău. Știa că nu mai putea sta nici măcar o secundă în plus în acea sufragerie opresantă.

„Trebuie să plec,” spuse Riley. „Îmi pare rău. Fata mea mă așteaptă.”

Deodată, Marie o prinse pe Riley de încheietură cu o putere surprinzătoare, înfigându-și unghiile în pielea ei.

Se holbă la ea cu o așa intensitatea în ochii albaștri ca de gheață că o înspăimântă pe Riley. Acea privire pătrunzătoare i se întipări în suflet.

„Preia cazul,” o imploră Marie.

Riley putu citi în ochii Mariei confuzia dintre noul caz și Peterson, amestecându-le într-unul singur.

„Găsește-l pe nenorocitul ăla,” adăugă ea. „Și omoară-l pentru mine.”

Capitolul 5

Bărbatul păstră o distanță scurtă dar discretă față de femeie, aruncându-i câte o privire fugară. Puse simbolic câteva obiecte în coșul de mână pentru a părea ca orice alt client. Se felicită pentru cât de bine reuși să treacă neobservat. Nimeni nu-i putea ghici adevărata putere.

Pe de altă parte, nu fusese niciodată genul de om care să atragă prea multă atenție. Copil fiind, se simțise practic invizibil. Acum, în sfârșit, reușise să se folosească de caracterul inofensiv în favoarea sa.

Doar acum câteva clipe stătuse fix lângă ea, la nu mai mult de șaizeci de centimetri depărtare. Cufundată în alegerea șamponului, nu-l observase deloc.

Cunoștea multe despre ea, totuși. Știa că o cheamă Cindy; că soțul ei deținea o galerie de artă; că lucra într-o clinică medicală de stat. Azi era una din zilele ei libere. Chiar acum vorbea la telefonul mobil cu cineva – sora ei, s-ar părea. Râdea la ceva ce îi spusese persoana respectivă. Se înnegrise de furie, întrebându-se dacă nu cumva râdea de el, așa cum toate fetele râdeau de obicei. Furia i se înteți.

Cindy purta pantaloni scurți, un maiou și ce păreau a fi adidași scumpi de alergat. O privise din mașină alergând și așteptă până își terminase cursa și se duse în supermarket. Îi cunoștea obiceiurile din zilele libere ca aceasta. Ducea lucrurile acasă, le punea la locul lor, își făcea duș și apoi se ducea cu mașina să se întâlnească cu soțul ei la prânz.

Silueta sa frumoasă se datora mult exercițiului fizic. Nu avea mai mult de treizeci de ani, dar pielea de pe coapse nu mai era fermă. Probabil că slăbise mult la un moment dat, poate destul de recent. Era cu siguranță mândră de asta.

Brusc, femeia se îndreptă spre cea mai apropiată casă. Bărbatul fu luat prin surprindere. Terminase cumpărăturile mai devreme decât de obicei. Se grăbi

să se așeze în spatele ei la coadă, aproape dărâmând un alt client. Se dojeni în gând pentru asta.

În timp ce casierul scana produsele femeii, înaintă puțin câte puțin și se așeză extrem de aproape de ea - suficient de aproape încât să-i miroasă trupul, acum transpirat și înțepător după alergatul energic. Era un miros cu care se aștepta să se obișnuiască mult, mult mai bine cât de curând. Dar mirosul urma să se amestece cu o altă odoare - una care îl fascina datorită ciudățeniei sale și a misterului.

Mirosul durerii și a terorii.

Preț de o clipă, spionul se simți extaziat, chiar plăcut amețit, arzând de nerăbdare.

După ce plăti cumpărăturile, femeia împinse căruciorul prin ușile de sticlă automate și ieși în parcare.

Acum nu se mai grăbi să plătească pentru cele câteva produse ale sale. Nu avea nevoie să o urmărească până acasă. Fusese deja acolo – fusese chiar și înăuntru. Îi pipăi chiar și hainele. Își va continua supravegherea când avea să iasă de la serviciu.

Nu o să mai dureze mult, se gândi el. Nu o să mai dureze mult deloc.

*

După ce se urcă în mașină, Cindy MacKinnon stătu așa o clipă, simțindu-se agitată și neștiind de ce. Își reaminti sentimentul ciudat pe care tocmai îl avusese în supermarket. Era o senzație nefirească, irațională că ar fi fost urmărită. Dar era mai mult de atât. Îi luă ceva să pună punctul pe i.

În cele din urmă, își dădu seama că avusese senzația că cineva îi voia răul.

Tremură din tot corpul. În ultimele zile, această senzație venea și pleca. Se mustră singură, fiind convinsă că ideea era total nefondată.

Scutură din cap, descotorosindu-se de orice urmă a acelui sentiment. Pornind mașina, se forță să se gândească la altceva, și zâmbi cu gândul la conversația telefonică pe care o avusese cu sora ei, Becky. Mai târziu, în după amiaza aceea, Cindy avea să o ajute să organizeze o petrecere de aniversare fiicei sale de trei ani, cu tot cu tort și baloane.

Urma să fie o zi frumoasă, se gândi ea.

Capitolul 6

Riley stătea în SUV alături de Bill care schimba vitezele, urcând vehiculul 4x4 al Biroului sus pe dealuri, și își șterse palmele pe pantaloni. Nu înțelegea ce era cu atâta transpirație și nu știa ce să zică de faptul că se afla acolo. După șase luni de pauză, se simțea deconectată de la ceea ce îi transmitea corpul. I se părea ireal să fie înapoi la treabă.

Riley era tulburată de tensiunea stânjenitoare. Ea și Bill abia schimbaseră o vorbă în timpul traseului de peste o oră. Vechea lor camaraderie, veselia, relația lor stranie – nimic din toate astea nu era acolo. Riley era aproape sigură de ce era Bill atât de distant. Nu era din lipsă de politețe – era îngrijorare. Și el părea să aibă dubii cu privire la întoarcerea ei la muncă.

Conduseră spre Mosby State Park, unde Bill îi spusese că văzuse cea mai recentă victimă a crimei. Pe drum, Riley observă cu atenție peisajul din jurul său și, încet, vechiul său simț profesional începu să-și facă efectul. Știa că trebuia să se trezească la realitate.

Găsește-l pe nenorocit și omoară-l pentru mine.

Cuvintele Mariei o bântuiau, o ghidau, îi simplificau alegerea.

Dar nimic nu părea atât de simplu acum. În primul rând, nu putea să nu-și facă griji pentru April. Nu era ideal pentru nimeni din cei implicați să o trimită să stea acasă la tatăl ei. Dar azi era sâmbătă și Riley nu voia să aștepte până luni ca să vadă locul crimei.

Tăcerea profundă începu să-i intensifice anxietatea, și simți cu disperare nevoia să vorbească. Scormonindu-și creierul pentru a găsi ceva de zis, într-un final spuse:

„Și ai de gând să-mi spui ce se întâmplă între tine și Maggie?”

Bill se întoarse spre ea, cu o privire mirată, și nu-și putea da seama dacă era din cauză că rupsese tăcerea sau din cauza întrebării directe. Indiferent ce ar fi fost, regretă imediat. Sinceritatea sa, mulți i-o spuseseră, putea fi

descurajantă. Nu intenționa niciodată să fie directă – doar nu avea timp de pierdut.

Bill oftă.

„Crede că am o aventură.”

Riley simți un fior de surpriză.

„Ce?”

„Cu jobul,” spuse Bill, râzând puțin amar. „Crede că am o aventură cu jobul. Crede că iubesc toate astea mai mult decât o iubesc pe ea. Îi tot spun că e o prostie. În fine, nu e ca și cum pot să-i pun capăt – nu jobului cel puțin.”

Riley dădu din cap.

„E exact ca Ryan. Obișnuia să fie gelos ca naiba când eram împreună.”

Se opri înainte de a-i spune întregul adevăr lui Bill. Fostul ei soț nu fusese gelos pe jobul lui Riley. Fusese gelos pe Bill. Se întrebase des dacă Ryan ar fi avut vreun motiv. În ciuda atmosferei stânjenitoare de astăzi, se simțea grozav de bine doar să se afle în apropierea lui Bill. Era acest sentiment pur profesional?

„Sper că nu am făcut drumul degeaba,” spuse Bill. „Locul crimei a fost curățat, să știi.”

„Știu. Vreau doar să văd cu ochii mei locul. Pozele și rapoartele nu sunt de ajuns pentru mine.”

Riley începu să se simtă puțin amețită acum. Era destul de sigură că din cauza altitudinii, cum urcaseră tot mai sus. Anticiparea contribuia de asemenea. Palmele îi transpirau în continuare.

„Cât mai avem?” întrebă ea, privind cum pădurea se îndesea din ce în ce mai mult, terenul din ce în ce mai izolat.

„Nu mult.”

Două minute mai târziu, Bill părăsi drumul pavat și continuă peste urmele uscate lăsate de cauciucuri. Vehiculul se zgâlțâi de-a lungul urmelor și se opri la aproximativ cinci sute de metri în pădurea deasă.

Opri motorul, apoi se întoarse spre Riley și o privi îngrijorat.

„Ești sigură că vrei să faci asta?” întrebă el.

Știa exact ce îl îngrijora. Îi era teamă că avea să fie transportată înapoi în captivitatea sa traumatizantă. Nu mai conta că era un caz cu totul diferit și un criminal diferit.

Aprobă din cap.

„Sunt sigură,” spuse ea, nicidecum convinsă că spunea adevărul.

Ieși din mașină și îl urmă pe Bill, părăsind drumul și pornind prin pădure pe o potecă îngustă și plină de arbuști. Auzi clipocitul unui izvor în apropiere. Cum vegetația devenea din ce în ce mai deasă, era nevoită să-și facă loc printre crengile joase și ciulini lipicioși începură să i se adune pe pantaloni. O enerva gândul că va trebui să îi smulgă.

Într-un final ieșiră pe marginea unui pârâu. Riley fu imediat impresionată de frumusețea locului. Razele soarelui de după-amiază curgeau printre frunze, marmorând apa unduitoare cu o lumină caleidoscopică. Clipocitul uniform al izvorului era liniștitor. Era ciudat să te gândești că acesta era locul unei crime odioase.

„A fost găsită exact aici,” spuse Bill, conducând-o spre un bolovan mare, neted.

Când ajunseră, Riley se opri și se uită în jur și respiră adânc. Da, avusese dreptate să vină aici. Începea să simtă asta.

„Pozele?” întrebă Riley.

Se ghemui lângă Bill pe bolovan, și începură să frunzărească prin dosarul plin de fotografii făcute la scurt timp după ce corpul Rebei Frye fusese găsit. Un alt dosar era îndesat cu rapoarte și fotografii ale crimei pe care ea și Bill o investigaseră cu șase luni înainte – cea pe care nu reușiseră să o rezolve.

Acele fotografii îi provocară amintiri vii despre primul omor. O transportară direct pe acea fermă de lângă Daggett. Își aminti cum Rogers fusese pusă în scenă într-un mod similar sprijinită de un copac.

„Aproape la fel ca vechiul nostru caz," observă Riley. „Ambele femei de treizeci de ani, amândouă cu copii mici. Se pare că asta face parte din modul său de operare. Are ceva cu mamele. Trebuie verificate grupurile de părinți, să vedem dacă era vreo conexiune între cele două femei, sau între copiii lor."

„O să pun pe cineva să se ocupe," spuse Bill. Lua notițe acum.

Riley continuă să studieze cu atenție rapoartele și fotografiile, comparându-le cu locul în care se aflau.

„Aceeași metodă de sugrumare, cu o panglică roz," observă ea. „Încă o perucă, și același tip de trandafir artificial în fața corpului."

Riley ridică două fotografii și le puse una lângă alta.

„Ochii cusuți deschiși, de asemenea," spuse ea. „Dacă îmi amintesc bine, tehnicienii au descoperit că ochii lui Rogers fuseseră cusuți post-mortem. Așa a fost și cu Frye?"

„Mda. Presupun că voia ca femeile să îl privească și după ce mureau."

Riley simți un fior de-a lungul coloanei. Aproape uitase acea senzație. O resimțea ori de câte ori ceva despre un caz urma să se deblocheze și să aibă sens. Nu știa dacă să se simtă încurajată sau îngrozită.

„Nu," spuse ea. „Nu e asta. Nu-i păsa dacă îl vedeau femeile."

„Atunci de ce a făcut-o?"

Riley nu răspunse. Ideile începuseră să-i dea năvală în minte. Era exaltată. Dar nu era gata să pună totul în cuvinte – nici măcar în sinea sa.

Așeză fotografiile două câte două pe bolovan, arătându-i detalii lui Bill.

„Nu sunt exact la fel," spuse ea. „Corpul nu a fost înscenat la fel de minuțios la Daggett. A încercat să mute cadavrul după ce se întepenise deja. Bănuiala mea e că de data asta a adus-o aici înainte ca rigor mortis să se instaleze. Altfel nu ar fi putut să o așeze atât de..."

Își suprimă impulsul de a termina fraza cu „frumos". Apoi realiză că acela era exact genul de cuvânt pe care l-ar fi folosit când era la datorie înainte să fie capturată și torturată. Da, își reintra în mână și simți aceeași veche obsesie întunecată crescându-i în suflet. Curând avea să nu mai existe cale de întoarcere.

Dar ăsta era un lucru bun sau un lucru rău?

„Ce-i cu ochii lui Frye?" întrebă ea, arătând spre o poză. „Albastrul ăla nu pare real."

„Lentile de contact," răspunse Bill.

Fiorul din coloana lui Riley deveni mai puternic. Cadavrul Eileenei Rogers nu avusese lentile de contact. Era o diferență importantă.

„Și luciul de pe piele?" întrebă ea.

„Vaselină," spuse Bill.

Încă o diferență importantă. Simți cum ideile începură să se alinieze cu o rapiditate uimitoare.

„Ce a reieșit din investigația criminalistică despre perucă?" îl întrebă pe Bill.

„Nimic deocamdată, decât că a fost petecită din mai multe peruci ieftine."

Entuziasmul lui Riley se intensifică. În cazul crimei precedente, criminalul folosise o perucă simplă, întreagă, nu ceva recompus. Precum trandafirul, fusese atât de ieftină încât criminalistica nu o putu identifica. Riley simți cum părți ale puzzle-ului începeau să se lege – nu tot puzzle-ul, dar o mare bucată din el.

„Ce are de gând criminalistica să facă în legătură cu peruca asta?" întrebă ea.

„La fel ca data trecută – să caute originea fibrelor, să încerce să le depisteze prin magazine de peruci."

Surprinsă de certitudinea feroce din propria-i voce, Riley spuse: „Își pierd vremea."

Bill se uită la ea, în mod evident prins pe nepregătite.

„De ce?"

Simți cum își pierde răbdarea cu Bill, așa cum simțea mereu când gândea cu câțiva pași înaintea lui.

„Uită-te la imaginea pe care încearcă să ne-o arate. Lentile de contact albastre care îi fac ochii să pară nenaturali. Pleoape cusute pentru ca ochii să stea larg deschiși. Corpul proptit, picioarele ciudat de crăcănate. Vaselină pentru a-i face pielea să semene cu plasticul. O perucă recompusă din bucăți de peruci mai mici – nu peruci umane, peruci de păpuși. Voia ca ambele victime să arate ca niște păpuși – ca niște păpuși goale în vitrină."

„Dumnezeule," spuse Bill, notând cu fervoare. „De ce nu am observat asta data trecută, în Daggett?"

Răspunsul părea atât de evident pentru Riley încât își înăbuși un geamăt de nerăbdare.

„Nu era suficient de priceput încă," spuse ea. „Încă încerca să-și dea seama cum să transmită mesajul. Învață din mers."

Bill ridică privirea din carnetul său și dădu din cap cu admirație.

„Să dea naiba, ce dor mi-a fost de tine.”

Oricât de mult ar fi apreciat complimentul, Riley știa că o constatare și mai mare era pe drum. Și știa din experiență că nu putea să forțeze lucrurile. Trebuia pur și simplu să se relaxeze și să o lase să vină la ea spontan. Se ghemui tăcută pe bolovan, așteptând să se întâmple. Așteptând, începu să-și adune alene ciulinii de pe pantaloni.

Ce pacoste, se gândi ea.

Deodată ochii îi picară pe suprafața pietroasă de sub picioare. Alți ciulini, unii întregi, alții rupți în bucățele, se aflau printre ciulinii pe care îi dădea jos acum.

„Bill,” spuse ea, cu vocea tremurând de entuziasm. „ciulinii ăștia erau aici când ai găsit corpul?”

Bill dădu din umeri. „Nu știu.”

Cu mâinile tremurând și transpirând mai mult ca niciodată, înșfăcă un teanc de poze și scotoci prin ele până găsi o imagine frontală a cadavrului. Acolo, între picioarele crăcănate ale victimei, chiar lângă trandafir, erau grupate câteva pete. Acelea erau ciulinii – aceeași ciulini pe care tocmai îi găsise. Dar nimeni nu se gândise că erau importanți. Nimeni nu se obosise să arunce o privire mai pătrunzătoare, mai îndeaproape peste ei. Și nimeni nu se obosise să îi mănture când locul crimei fusese curățat.

Riley închise ochii, punându-și imaginația în mișcare la potențial maxim. Se simți buimacă, ametită chiar. Era o trăire pe care o cunoștea prea bine – un sentiment de cădere în abis, într-un vid negru îngrozitor, în mintea diabolică a criminalului. Mergea pe urmele sale, în experiența sa. Era un loc periculos și înfricoșător. Dar acolo îi era locul, cel puțin acum. Acceptă senzația.

Simți siguranța criminalului în timp ce târa corpul pe poteca ce ducea spre izvor, perfect sigur că nu avea să fie prins, fără grabă. Ar fi putut foarte bine să fredoneze sau să fluiere. Îi simți răbdarea, talentul și priceperea în timp ce așeza cadavrul pe bolovan.

Și putea vedea tabloul înfiorător prin ochii lui. Îi simți profunda satisfacție a unui lucru bine făcut – același sentiment călduros pe care și ea îl simțise mereu în urma rezolvării unui caz. Se ghemui pe această piatră, oprindu-se o clipă – sau oricât de mult timp ar fi vrut – să-și admire meșteșugul.

Și făcând asta, își smulse ciulinii de pe pantaloni. Nu se grăbi. Nu se opri până nu plecă de acolo eliberat și curat. Și aproape că-l putea auzi rostind cu voce tare exact aceleași cuvinte ca și ea.

„Ce pacoste."

Da, își făcuse timp până și să-și smulgă ciulinii de pe el.

Riley trase aer în piept și deschise brusc ochii. Învârtind ciulinul în mână, observă ce lipicios era și că țepii erau suficient de ascuțiți ca să înțepe până la sânge.

„Adună ciulinii ăștia," ordonă ea. „S-ar putea să putem culege puțin ADN de pe ei."

Ochii lui Bill se făcură mari, și scoase imediat o pungă cu fermoar și o pensetă. În timp ce se apucă de treabă, mintea lui Riley intră în hiperactivitate, nefiind gata încă.

„Ne-am înșelat de la început," spuse ea. „Asta nu e a doua crimă. E a treia."

Bill se opri și se uită la ea, consternat.

„De unde știi?" întrebă Bill.

Întregul corp al lui Riley se încordă în încercarea ei de a-și stăpâni tremuratul.

„S-a perfecționat prea mult. Și-a încheiat ucenicia. Este un profesionist acum. Abia acum își intră în ritm. Își iubește munca. Nu, asta e a treia oară, cel puțin."

Gâtul i se uscă și Riley înghiți cu greu.

„Și nu va mai dura mult până la următoarea.”

Capitolul 7

Bill se trezi într-o mare de ochi albaștri, niciunul din ei adevărați. Nu obișnuia să aibă coșmaruri despre cazurile sale, și nu avea unul acum – dar era izbitor de asemănător. În mijlocul magazinului de păpuși, ochi mici albaștri erau pur și simplu peste tot, toți larg deschiși și strălucind și alerți.

Buzele roșii rubinii ale păpușilor, majoritatea zâmbind, îl perturbau de asemenea. La fel și părul artificial pieptănat cu minuțiozitate, atât de rigid și imobil. Observând toate aceste detalii, Bill se întrebă cum putuse rata intenția criminalului – să-și facă victimele să arate cât mai mult ca niște păpuși. A avut nevoie de Riley ca să facă legătura.

Doamne ajută că s-a întors, se gândi el.

Cu toate acestea, Bill nu putea să nu-și facă griji pentru ea. Fusese uluit de munca ei extraordinară de la Mosby Park. Dar apoi, când o conduse acasă, păru epuizată și demoralizată. Nu-i adresă aproape nicio vorbă tot drumul. Poate fusese prea mult pentru ea.

Chiar și așa, Bill își dorea ca Riley să fi fost acolo cu el. Ea hotărâse că cel mai bine era să se separe pentru a acoperi mai mult teren mai repede. Nu putea contrazice asta. Îl rugă să se ocupe de magazinele de păpuși din zonă, în timp ce ea avea să reviziteze locul crimei de care se ocupaseră acum șase luni.

Bill se uită în jur și, simțindu-se depășit de situație, se întrebă ce ar fi zis Riley despre acest magazin. Era cel mai elegant dintre cele pe care le vizitase astăzi. Aici, pe marginea autostrăzii Capital Beltway, veneau probabil mulți clienți sofisticați din districtele bogate din nordul Virginiei.

Se plimbă prin magazin și aruncă o privire. O păpușă fetiță îi atrase atenția. Cu zâmbetul său larg și pielea palidă, îi aminti în mod special de ultima victimă. Deși era complet îmbrăcată cu o rochie roz cu multă dantelă pe guler, manșete și tiv, stătea într-o poziție tulburător de similară.

Deodată, Bill auzi o voce venind din dreapta sa.

„Cred că nu vă uitați în raionul potrivit.”

Bill se întoarse și se trezi față în față cu o femeie voinică și măruntă, cu un zâmbet cald. Ceva din înfățișarea ei îi spuse că ea se ocupa de locul acela.

„De ce spuneți asta?” întrebă Bill.

Femeia chicoti.

„Pentru că nu aveți fiice. Pot să ghicesc de la o poștă un bărbat care nu are fiică. Nu mă întrebați cum, e un fel de instinct, presupun.”

Bill fu uimit de intuiția sa și profund impresionat.

Îi întinse mâna lui Bill.

„Ruth Behnke,” spuse ea.

Bill îi strânse mâna.

„Bill Jeffreys. Să înțeleg că este magazinul dumneavoastră.”

Chicoti din nou.

„Văd că și dumneavoastră aveți un fel de instinct,” spuse ea. „Încântată de cunoștință. Dar aveți băieți, nu-i așa? Trei, dacă ar fi să ghicesc.”

Bill zâmbi. Instinctul ei era destul de ascuțit, într-adevăr. Bill presupuse că ea și Riley ar fi făcut companie bună.

„Doi,” răspunse. „Dar al naibii de aproape.”

Femeia chicoti.

„Câți ani?” întrebă ea.

„Opt și zece.”

Aruncă o privire în jur.

„Nu știu dacă am mare lucru pentru ei aici. A, de fapt, am câțiva soldăței cam demodați pe raionul următorul. Dar băieților nu le mai plac lucrurile astea, nu-i așa? Numai jocuri video în ziua de azi. Și violente, chiar.”

„Din păcate așa e.”

Miji ochii spre el și îl calculă.

„Nu ați venit ca să cumpărați o păpușă, nu-i așa?” întrebă ea.

Bill zâmbi și dădu din cap.

„Sunteți pricepută,” răspunse el.

„Sunteți polițist, poate?” întrebă ea.

Bill râse încet și își scoate insigna.

„Nu chiar, dar bună bănuială.”

„O, vai!” spuse ea îngrijorată. „Ce vrea FBI-ul de la locșorul meu? Sunt cumva pe vreo listă?”

„Oarecum,” spuse Bill. „Dar nimic alarmant. Magazinul dumneavoastră a reieșit în căutările noastre de magazinele din zonă care vând păpuși de colecție și anticariat.”

De fapt, Bill nu știa exact ce căuta. Riley îi sugerase să verifice câteva astfel de locuri, presupunând că ar fi fost frecventate de criminal – sau că acesta le-ar fi vizitat măcar cu o anumită ocazie. La ce se aștepta, Bill nu știa. Se aștepta ca însuși criminalul să fie acolo? Sau că unul din angajați întâlnise criminalul?

Era de îndoit. Și chiar dacă l-ar fi întâlnit, era de îndoit că l-ar fi recunoscut ca fiind un criminal. Probabil că toți bărbații care veneau aici, dacă venea vreunul, erau bizari.

Mai degrabă Riley încerca să-l ajute să pătrundă mai mult în mintea criminalului, în felul său de a privi lumea. Dacă asta era, Bill se gândi că va fi mai mult dezamăgită. El nu avea, pur și simplu, mintea ei, sau talentul de a intra cu ușurință în mintea criminalilor.

I se părea că încerca marea cu degetul. Erau zeci de magazine de păpuși în raza lor de căutare. Ar fi fost mai bine, se gândi el, să-i lase pe criminaliști să depisteze producătorii de păpuși. Deși, până în prezent, nu găsiseră nimic.

„V-aș întreba ce fel de caz este acesta," spuse Ruth, „dar nu ar trebui probabil."

„Nu," spuse Bill, „probabil că nu ar trebui."

Nu că ar mai fi fost un secret cazul – nu după ce oamenii senatorului Newbrough publicaseră un comunicat de presă despre el. Media era saturată cu știri despre caz. Ca de obicei, Biroul era asaltat de apeluri care dădeau ponturi false, iar internetul vuia cu teorii bizare. Toată treaba devenise un mare necaz.

Dar de ce să-i povestească femeii? Părea atât de drăguță, magazinul său atât de curat și inocent încât Bill nu dori să o supere cu ceva atât de sinistru și șocant ca un criminal în serie obsedat de păpuși.

Totuși, voia să știe ceva.

„Spuneți-mi," zise Bill. „Câte vânzări faceți către adulți – vreau să spun oameni mari fără copii?"

„O, acelea sunt majoritatea vânzărilor mele, pe departe. Pentru colecționari."

Bill era intrigat. Nu s-ar fi gândit niciodată la asta.

„De ce credeți că se întâmplă asta?" întrebă el.

Femeia zâmbi cu un zâmbet ciudat, distant, și vorbi cu o voce blândă.

„Pentru că oamenii mor, Bill Jeffreys.”

Acum Bill era cu adevărat surprins.

„Poftim?” spuse el

„Pe măsură ce îmbătrânim, pierdem oameni. Prietenii și cei dragi mor. Purtăm doliu. Păpușile opresc timpul în loc. Ne fac să ne uităm suferința. Ne mângâie și ne consolează. Uitați-vă în jur. Am păpuși care au mai bine de un secol, iar altele aproape noi. În cazul unora cel puțin, nici nu le puteți distinge. Sunt eterne.”

Bill privi în jur, oripilat de toți acei ochi vechi de un secol care îl priveau înapoi, întrebându-se față de câți oameni trăiseră mai mult aceste păpuși. Se gândi la ce fuseseră martore – dragoste, furie, ură, tristețe, violență. Și cu toate astea priveau fix cu aceeași expresie absentă. Nu aveau niciun sens pentru el.

Oamenii ar trebui să îmbătrânească, se gândi el. Ar trebui să fie bătrâni și ridați și cu părul alb, cum era el, având în vedere toată întunecimea și oroarea care exista în lume. Având în vedere tot ce văzuse, ar fi fost un păcat, se gândi el, să fi arătat încă la fel. Scenele crimelor se cufundaseră în el ca o ființă, îi tăiară dorința de a rămâne tânăr mereu.

„Și mai sunt și – nu în viață,” spuse într-un final Bill.

Zâmbetul îi deveni dulce amar, aproape compătimitor.

„Este asta oare adevărat, Bill? Majoritatea clienților mei nu cred asta. Nici eu nu sunt sigură că asta cred.”

O tăcere stranie se așternu. Femeia o rupse cu un chicot. Îi oferi lui Bill o broșură colorată cu poze cu păpuși.

„Întâmplarea face să mă duc la o viitoare convenție în D.C. Poate ați dori să mergeți și dumneavoastră. Poate v-ar da niște idei cu privire la ceea ce căutați.”

Bill îi mulțumi și părăsi magazinul, recunoscător pentru pontul despre convenție. Spera ca Riley să îl însoțească. Bill își aminti că trebuia să-i interogheze pe senatorul Newbrough și pe soția sa în această după-amiază. Era o întâlnire importantă – nu numai deoarece senatorul ar fi putut avea informații prețioase, dar și din motive diplomatice. Newbrough făcea viața cu adevărat dificilă pentru Birou. Riley era agentul potrivit pentru a-l convinge că făceau tot ce era cu putință.

Dar oare se va duce? se întrebă Bill.

Îi părea foarte ciudat că nu putea fi sigur. Până acum șase luni, Riley era singura persoană de încredere din viața lui. Își pusese întotdeauna cu încredere viața în mâinile ei. Dar evidenta sa suferință îl îngrijora.

Mai mult de atât, îi era dor de ea. Oricât de intimidat ar fi fost uneori de mintea ei ageră, avea nevoie de ea pentru un astfel de caz. În ultimele șase săptămâni își dădu seama că avea nevoie și de prietenia ei.

Sau, în adâncul sufletului, era mai mult de atât?

Capitolul 8

Riley conducea pe autostrada cu două benzi, sorbind din băutura energizantă. Era o dimineață însorită, caldă, geamurile erau lăsate și mirosul cald al fânului strâns umplea aerul. Pășunile de o mărime modestă din jur erau presărate de cirezi, și munți mărgineau ambele capete ale văii. Îi plăcea aici.

Dar își reaminti că nu venise aici ca să se simtă bine. Avea treabă de făcut.

Riley coti pe un drum de pietriș, bine bătut, și după un minut sau două, ajunse la o intersecție. Coti spre parcul național, conduse pe o scurtă distanță, apoi opri mașina pe marginea înclinată a șoselei.

Ieși din mașină și traversă o zonă deschisă spre un stejar viguros care se afla în colțul nord estic.

Acesta era locul. Aici fusese găsit corpul Eileenei Rogers – sprijinit oarecum stângaci de copac. Ea și Bill fuseseră împreună acolo acum șase luni, Riley începu să recreeze scena în minte.

Cea mai mare diferență era vremea. Atunci era jumătatea lui decembrie, și aprig de frig. Un strat fin de zăpadă acoperea pământul.

Du-te înapoi, îşi spuse ea. Du-te înapoi şi simte.

Respiră adânc, inspirând și expirând, până își imagină că putea simți un frig usturător traversându-i traheea. Aproape că putea să vadă nori denși de gheață formându-se cu fiecare suflare.

Cadavrul gol înghețase beton. Nu era ușor de distins care din multiplele leziuni corporale erau răni de cuțit și care erau crăpături și fisuri cauzate de ger.

Riley evocă scena, până la cel mai mic detaliu. Peruca. Zâmbetul pictat. Ochii cusuți deschiși. Trandafirul artificial zăcând în zăpadă între picioarele crăcănate ale cadavrului.

Imaginea din mintea ei era acum suficient de vie. Acum trebuia să facă ce făcuse ieri – să-și facă o idee despre experiența criminalului.

Din nou, închise ochii, se relaxă, și păși în abis. Primi cu brațele deschise acea senzație de amețeală, de năucire, pe măsură ce aluneca în mintea criminalului. Cât de curând, avea să fie cu el, în el, să vadă exact ce vedea el, să simtă exact ce simțea el.

Conducea noaptea spre acel loc, nici pe departe încrezător. Privea șoseaua nervos, făcându-și griji de gheața de sub roți. Dacă pierdea controlul și patina într-un șanț? Avea un cadavru la bord. Ar fi fost prins cu siguranță. Trebuia să conducă cu grijă. Sperase ca a doua crimă să fie mai ușoară decât prima, dar tot cu nervii la pământ era.

Opri vehiculul chiar aici. Târî corpul femeii – deja gol, presupuse Riley – în aer liber. Dar se înțepenise deja de la rigor mortis. Nu luase asta în calcul. Îl frustră, îi zdruncină încrederea de sine. Ca să fie și mai rău, nu vedea prea bine ce făcea, nici măcar în bătaia farurilor pe care le direcționase spre copac. Noaptea era mult prea întunecată. Își notă în gând să facă treaba asta pe zi data viitoare, dacă ar fi fost posibil.

Trase de corp până la copac și încercă să-l așeze în poziția pe care și-o imaginase. Nu arăta prea bine. Capul femeii era înclinat spre stânga, înghețat acolo în rigor mortis. Îl smuci și răsuci. Chiar și după ce îi rupse gâtul, tot nu reușea să-l facă să privească drept înainte.

Și cum avea să-i crăcăneze picioarele corespunzător? Unul din picioare era extrem de îndoit. Nu avusese de ales decât să ia ranga din portbagaj și să-i spargă șoldul și rotula. Apoi răsuci piciorul pe cât de bine putu, dar nu era satisfăcut.

În final, îi puse conștiincios panglica în jurul gâtului, peruca pe cap și trandafirul în zăpadă. Apoi se întoarse la mașină și plecă. Era dezamăgit și demoralizat. Îi era și teamă. Cu toată neîndemânarea sa, oare lăsase indicii fatale în urmă? Derulă în minte în mod obsesiv toate acțiunile pe care le făcuse, dar nu putea fi sigur.

Știa că trebuia să facă mai bine data viitoare. Își promise să facă mai bine.

Riley deschise ochii. Lăsă prezența criminalului să se estompeze. Era încântată de ea acum. Nu se lăsase atinsă și copleșită. Și obținu o perspectivă valoroasă. Își făcu o idee despre cum își învăța criminalul meșteșugul.

Își dorea însă să fi știut ceva – orice – despre prima crimă. Era mai sigură ca niciodată că mai omorâse o dată. Asta fusese opera unui învățăcel, dar nu a unui debutant.

Chiar când Riley era gata să se întoarcă spre mașină, ceva în copac îi atrase atenția. Era un strop de galben care se ivea în locul unde trunchiul se împărțea în două, un pic deasupra capului său.

Păși până la marginea exterioară a copacului și se uită în sus.

„S-a întors aici!” exclamă Riley cu voce tare. Frisoane îi traversară tot corpul și aruncă o privire în jur cu nervozitate. Nu părea să fie nimeni în jur acum.

Cuibărită pe o ramură a copacului se holba în jos la Riley o păpușă feminină dezbrăcată cu păr blond, așezată exact așa cum intenționase criminalul să fie așezată victima.

Nu putea să fi fost acolo de prea mult timp – trei sau patru zile ce mult. Nu fusese mișcată de vânt nici pătată de ploaie. Criminalul se întorsese aici când se pregătise pentru crima Rebei Frye. Așa cum făcuse și Riley, se întorsese aici ca să mediteze asupra muncii sale, să-și examineze drastic greșelile.

Făcu poze cu telefonul mobil. Avea să le trimită Biroului imediat.

Riley știa de ce lăsase păpușa.

E o scuză pentru neglijența din trecut, realiză ea.

Și o promisiune pentru un lucru mai bine făcut în viitor.

Capitolul 9

Riley conduse spre conacul senatorului Mitch Newbrough, și inima i se îngrozi când acesta apăru în zare. Situat la capătul unei alei lungi, mărginite de copaci, conacul era imens, formal și intimidant. Considerase întotdeauna că cei bogați și puternici erau mult mai dificil de abordat decât oamenii aflați cu mult mai jos pe scara socială.

Se apropie și parcă într-un cerc cochet în fața conacului de piatră. Da, această familie era într-adevăr foarte bogată.

Se dădu jos din mașină și urcă treptele spre ușile enorme din față. După ce sună la ușă, fu întâmpinată de un bărbat impecabil pe la vreo treizeci de ani.

„Eu sunt Robert," spuse el. „Fiul senatorului. Și dumneavoastră trebuie să fiți agentul special Riley. Intrați. Mama și Tata vă așteaptă."

Robert Newbrough o conduse pe Riley în casă, care îi reaminti instantaneu cât de mult disprețuia casele ostentative. Casa familiei Newbrough era excepțional de colosală și drumul până oriunde i-ar fi așteptat senatorul și soția sa era neplăcut de lung. Riley era sigură de faptul că a-i face pe invitați să parcurgă o distanță atât de neconvenabil de lungă era un fel de tactică de intimidare, un fel de a transmite că locuitorii acestei case erau mult prea puternici pentru a te pune cu ei. În plus, Riley era de părere că mobila omniprezentă în stil colonial era chiar foarte urâtă.

Mai mult ca orice, era îngrozită de ceea ce urma. Pentru ea, să vorbească familiilor victimelor era pur și simplu înfiorător – mult mai greu decât să se confrunte cu locurile crimelor sau chiar cu cadavre. I se părea mult prea ușor să se piardă în doliul persoanelor, în furia și confuzia lor. Astfel de emoții intense îi stricau concentrarea și o distrăgeau de la misiunea ei.

În timp ce mergeau, Robert Newbrough spuse, „Tata a venit acasă de la Richmond de când..."

Se înecă puțin la mijlocul frazei. Riley putea simți intensitatea pierderii sale.

„De când am aflat de Reba," continuă el. „A fost groaznic. Mama este șocată în mod special. Încercați să nu o supărați prea tare."

„Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră," spuse Riley.

Robert o ignoră și o conduse pe Riley într-o sufragerie spațioasă. Senatorul Mitch Newbrough și soția sa stăteau împreună pe o canapea imensă, ținându-se de mână.

„Agentul Paige," spuse Robert, prezentând-o. „Agent Paige, vă prezint părinții mei, senatorul și soția sa, Annabeth."

Robert îi oferi un loc lui Riley, apoi se așeză și el.

„Înainte de toate," spuse Riley încet, „cele mai profunde condoleanțe pentru pierderea dumneavoastră."

Annabeth Newbrough răspunse înclinând capul în semn de recunoaștere. Senatorul rămase privind fix înainte.

În scurta tăcere care urmă, Riley le evaluă rapid figurile. Îl văzuse de multe ori pe Newbrough la televizor, purtând mereu zâmbetul mieros de politician. Acum nu zâmbea. Riley nu o văzuse prea mult pe doamna Newbrough, care părea să posede docilitatea tipică a soției de politician.

Amândoi aveau în jur de șaizeci de ani. Riley observă că amândoi făcuseră eforturi dureroase și costisitoare ca să arate mai tineri – implant de păr, vopsit, liftinguri, machiaj. În ceea ce o privea pe Riley, eforturile lor nu-i făceau decât să arate în mod vag artificial.

Ca niște păpuși, se gândi Riley.

„Trebuie să vă pun câteva întrebări despre fiica dumneavoastră," spuse Riley, scoțându-și carnețelul. „Erați în contact cu Reba în ultima vreme?"

„O, sigur," spuse doamna Newbrough. „Suntem o familie foarte apropiată."

Riley observă o oarecare rigiditate în vocea femeii. Suna a ceva ce spusese cam des, din obișnuință. Riley era aproape sigură că viața de familie în căminul Newbrough era departe de a fi ideală.

„Vă spusese Reba ceva în ultima vreme cum că ar fi fost amenințată?” întrebă Riley.

„Nu,” spuse doamna Newbrough. „Niciun cuvânt.”

Riley observă că senatorul nu spusese nimic până atunci. Se întreba de ce era așa de tăcut. Trebuia să-l facă să vorbească, dar cum?

Acum vorbi Robert.

„Trecuse printr-un divorț urât. Lucrurile au luat o întorsătură neplăcută între ea și Paul din cauza tutelei celor doi copii.”

„Nu mi-a plăcut niciodată de el,” spuse doamna Newbrough. „Avea așa un temperament. Credeți că poate - ?” Își pierdu cuvintele.

Riley dădu din cap.

„Fostul său soț nu este un suspect probabil,” spuse ea.

„De ce Dumnezeului nu?” întrebă doamna Newbrough.

Riley cântări în minte ce ar trebui și ce nu ar trebui să le spună.

„Ați citit probabil că nu e prima lovitură a criminalului,” spuse ea. „A mai fost o victimă similară în apropiere de Daggett.”

Doamna Newbrough devenea din ce în ce mai agitată.

„Ce ar trebui să însemne toate astea pentru noi?”

„Avem de-a face cu un criminal în serie,” spuse Riley. „Nu are nicio caracteristică domestică. E posibil ca fiica dumneavoastră să nu-l fi cunoscut deloc pe criminal. Există șanse foarte mari să nu fi fost ceva personal.”

Doamna Newbrough suspina acum. Riley își regretă imediat cuvintele.

„Nu a fost personal?” aproape țipă doamna Newbrough. „Cum ar putea fi altceva decât personal?”

Senatorul Newbrough se adresă fiului său.

„Robert, du-o te rog pe mama ta în altă parte și calmeaz-o. Trebuie să vorbesc cu agentul Paige singur.”

Robert Newbrough o scoase ascultător pe mama sa din încăpere. Senatorul Newbrough nu spuse nimic pentru o clipă. Se uită direct în ochii lui Riley. Era sigură că obișnuia să intimideze oamenii cu privirea sa fixă. Dar nu funcționa în mod special în cazul ei. Se uită pur și simplu la el cu aceeași privire.

Într-un final, senatorul băgă mâna în buzunarul de la sacou și scoase un plic DL. Veni spre scaunul ei și i-l înmână.

„Poftim,” spuse el, apoi se întoarse spre canapea și se așeză.

„Ce e asta?” întrebă Riley.

Senatorul o privi din nou îndelungat.

„Tot ce trebuie să știți,” spuse el.

Riley era complet derutată acum.

„Pot să-l deschid?” întrebă ea.

„Chiar vă rog.”

Riley deschise plicul. Conținea o singură coală de hârtie cu nume înscrise pe două coloane. Recunoscu o parte din ele. Trei sau patru erau reporteri bine cunoscuți de la posturile de știri TV locale. Alți câțiva erau politicieni importanți din Virginia. Riley era și mai perplexă ca înainte.

„Cine sunt acești oameni?” întrebă ea.

„Dușmanii mei,” spuse senatorul Newbrough cu o voce calmă. „Probabil că nu e o listă cuprinzătoare. Dar aceștia sunt cei care contează. Unul dintre ei este vinovat.”

Riley era complet stupefiată acum. Rămase acolo și nu spuse nimic.

„Nu vreau să spun că cineva de pe acea listă mi-a omorât fiica direct, cu propriile mâini,” spuse el. „Dar cu siguranță au plătit pe cineva să o facă.”

Riley vorbi încet și cu grijă.

„Domnule senator, cu tot respectul pe care vi-l datorez, cred că tocmai ce am spus că uciderea fiicei dumneavoastră probabil nu a fost ceva personal. A mai avut loc deja o crimă aproape identică.”

„Încercați să-mi spuneți că fiica mea a fost vizată din pură coincidență?” întrebă senatorul.

Da, probabil, se gândi Riley.

Dar știa mai bine decât să o spună cu voce tare.

Înainte să poată răspunde, senatorul adăugă, „Agent Paige, am învățat din experiențe grele să nu cred în coincidențe. Nu știu cum și de ce, dar moartea fiicei mele a fost politică. Și în politică, totul este personal. Așa că nu încercați să-mi spuneți că e orice altceva numai personal nu. Este de datoria dumneavoastră și a Biroului să găsiți pe oricine e responsabil și să-l aduceți în fața justiției.”

Riley inspiră adânc și îndelungat. Studie chipul bărbatului în detaliu. Acum putea să vadă. Senatorul Newbrough era un narcisist veritabil.

Nu că aș fi surprinsă, se gândi ea.

Riley înțelese încă ceva. Senatorului îi era greu să conceapă că ceva în viața lui nu îl privea în mod direct pe el, și doar pe el. Până și crima fiicei sale era despre el. Reba fusese pur și simplu prinsă la mijloc între el și cineva care îl ura. Probabil credea cu adevărat asta.

„Domnule,” începu Riley, „cu tot respectul, nu cred -”

„Nu vreau să credeți,” spuse Newbrough. „Aveți toate informațiile necesare în fața ochilor.”

Se priviră intens preț de câteva secunde.

„Agent Paige,” spuse în cele din urmă senatorul, „Am impresia că nu suntem pe aceeași lungime de undă. Păcat. Poate nu știați, dar am prieteni buni în funcții superioare în agenție. Unii dintre ei îmi datorează favoruri. Îi voi contacta imediat. Am nevoie de cineva implicat în acest caz care va rezolva treaba.”

Riley stătea acolo, șocată, neștiind ce să spună. Era oare acest om atât de delirant?

Senatorul se ridică.

„O să trimit pe cineva să vă conducă afară, agent Paige,” spuse el. „Regret că nu am căzut de acord.”

Senatorul Newbrough ieși din cameră, lăsând-o pe Riley singură. Îi picase gura din cauza șocului. Omul era în mod cert narcisist. Dar știa că asta nu era totul.

Senatorul ascundea ceva.

Și indiferent ce trebuia să facă, avea să afle ce era.

Capitolul 10

Primul lucru care îi atrase atenția lui Riley fu păpușa – aceeași păpușă pe care o găsise mai devreme în copacul de lângă Daggett, în exact aceeași poziție. Pentru o clipă, fu surprinsă să o vadă în laboratorul de criminalistică a FBI-ului, înconjurată de o multitudine de echipamente high-tech. Îi părea ciudat de nelalocul ei – ca un fel de mic altar bolnăvicios al unei epoci non-digitale din trecut.

Acum păpușa nu mai era decât un altă probă, protejată de o pungă de plastic. Știa că o echipă fusese trimisă să o recupereze imediat după ce sunase de la locul faptei. Chiar și așa, era o priveliște bulversantă.

Agentul special Meredith veni în întâmpinarea sa.

„A trecut ceva vreme, agent Paige," spuse el cu căldură. „Bine ai revenit."

„Mă bucur să fiu înapoi la treabă, domnule," spuse Riley.

Se apropie de masă pentru a sta cu Bill și tehnicianul de laborator Flores. Orice dubii și incertitudini ar fi avut, îi părea sincer bine să îl revadă pe Meredith. Îi plăcea stilul său morocănos, „fără prostii" și o tratase întotdeauna cu respect și considerație.

„Cum a fost cu senatorul?" întrebă Meredith.

„N-a fost bine, domnule," răspunse ea.

Riley observă un spasm de supărare pe chipul șefului său.

„Crezi că o să ne facă probleme?"

„Sunt aproape sigură de asta. Îmi pare rău, domnule."

Meredith dădu din cap înțelegător.

„Sunt sigur că nu e vina ta," spuse el.

Riley presupuse că șeful său își imagina destul de bine ce se întâmplase. Comportamentul senatorului Newbrough era fără îndoială caracteristic politicienilor narcisiști. Meredith era probabil călit în privința asta.

Flores tasta rapid și pe măsură ce o făcea, imagini ale unor fotografii îngrozitoare, rapoarte oficiale și știri din presă apăreau pe monitoarele imense din cameră.

„Am făcut niște cercetări, și s-a dovedit că aveai dreptate, agent Paige," spuse Flores. „Același criminal a mai lovit o dată, cu mult înainte de crima din Daggett."

Riley auzi mormăitul de satisfacție al lui Bill, și preț de o secundă Riley se simți justificată, simți încrederea în sine revenind.

Dar apoi starea de spirit i se înecă. Încă o femeie murise de o moarte oribilă. Ăsta nu era un motiv de sărbătoare. Își dorise, de fapt, să nu fi avut dreptate.

De ce nu pot să mă bucur că am dreptate din când în când? se întrebă ea.

O hartă imensă a Virginiei se desfășură pe ecranul plat principal, apoi se rezumă la jumătatea de nord a statului. Flores identifică un punct sus pe hartă, aproape de granița cu Maryland.

„Prima victimă a fost Margaret Geraty, treizeci și șase de ani," spuse Flores. „Corpul a fost găsit aruncat pe un teren agricol, la aproximativ douăzeci de kilometri în afara Belding-ului. A fost ucisă pe 25 iunie, cu aproape doi ani în urmă. FBI-ul nu a fost convocat. Poliția locală a lăsat cazul baltă."

Riley se uită cu atenție la pozele de la locul crimei pe care Flores le afișase pe un alt monitor. În mod evident, criminalul nu încercase să așeze corpul. Îl aruncase în grabă și plecase.

„Acum doi ani," spuse ea, gândindu-se, analizând totul. O parte din ea era surprinsă că făcea asta de atâta timp. Însă o altă parte din ea știa că acest tip de criminali bolnavi putea opera timp de ani de zile. Puteau avea o răbdare uimitoare.

Examină pozele.

„Văd că nu își dezvoltase stilul,” observă ea.

„Exact,” spuse Flores. „E o perucă acolo, și părul a fost tăiat scurt, dar nu a lăsat niciun trandafir. Cu toate astea, a fost sugrumată cu o panglică roz.”

„S-a precipitat cu pregătirea,” spuse Riley. „Nervozitatea l-a doborât. A fost prima lui încercare și nu avea încredere în el. A reușit ceva mai bine cu Eileen Rogers, dar abia la uciderea Rebei Frye și-a intrat cu adevărat în ritm.”

Își aminti că voia să întrebe ceva.

„Ai găsit vreo conexiune între victime? Sau între copiii celor două mame?”

„Nimic,” spuse Flores. „Cercetarea grupurilor de părinți nu a dat niciun rezultat. Niciunul nu pare să-l fi cunoscut pe celălalt.”

Asta o descurajă pe Riley, dar nu o surprinse întru totul.

„Dar prima femeie?” întrebă Riley. „Era mamă, să înțeleg.”

„Nu,” spuse Flores rapid, ca și cum ar fi așteptat această întrebare. „Era căsătorită, dar fără copii.”

Riley fu uimită. Era sigură că individul viza mamele. Cum de se înșelase atât de amarnic?

Simți deodată cum încrederea de sine crescândă i se dezumflă.

În timp ce Riley șovăia, Bill întrebă, „Atunci cât de aproape suntem de a identifica un suspect? Ai reușit să obții ceva de pe ciulinii din Mosby Park?”

„Nu am avut norocul ăsta,” spuse Flores. „Am găsit urme de piele în loc de sânge. Criminalul purta mănuși. Pare să fie minuțios. Chiar și la primul loc al crimei, nu a lăsat nicio amprentă sau ADN.”

Riley oftă. Sperase atât de mult să găsească ceva ce alții pierduseră din vedere. Dar acum simțea că dădea greș. Se întorseseră de unde plecaseră.

„Obsedat de detalii,” comentă ea.

„Chiar și așa, cred că ne apropiem de el,” adăugă Flores.

Folosindu-se de o telecomandă de prezentare, indică pe hartă locuri, desenând linii între ele.

„Acum că am aflat de crima lui anterioară, avem o ordine și o idee mai clară asupra teritoriului său,” spuse Flores. „Avem numărul unu, Margaret Geraty, la Belding aici spre nord, numărul doi, Eileen Rogers, în vest la Daggett și numărul trei, Reba Frye, aproape de Mosby Park, în sudul îndepărtat.”

Uitându-se pe hartă, Riley observă că cele trei locuri formau un triunghi.

„Avem de-a face cu o zonă de aproximativ două mii cinci sute de kilometri pătrați,” spuse Flores. „Dar nu e așa de rău pe cât sună. Vorbim despre zone preponderent rurale cu câteva orașe mici. În nord dăm peste câteva proprietăți mari ca cea a senatorului. Mult câmp deschis.”

Riley surprinse un aer de satisfacție profesională pe chipul lui Flores. În mod evident își iubea munca.

„Și acum o să listez toți agresorii sexuali înregistrați care locuiesc în zonă,” spuse Flores. Tastă o comandă și triunghiul deveni punctat cu aproximativ doisprezece etichete roșii mici.

„Acum să eliminăm pederaștii,” spuse el. „Putem fi siguri că criminalul nostru nu se află printre ei.”

Flores introduse o nouă comandă și aproape jumătate din puncte dispărură.

„Acum să ne rezumăm doar la cazurile grave – tipi care au făcut pușcărie pentru viol sau crimă sau amândouă.”

„Nu,” spuse brusc Riley. „E greșit.”

Toți trei bărbații o privire surprinși.

„Nu căutăm un criminal violent,” spuse ea.

Flores mormăi.

„Pe dracu’ nu!” protestă el.

Se așternu liniștea. Riley simți o intuiție făcându-și apariția, dar care nu prinse încă formă în mintea ei. Privi intens păpușa, care stătea în continuare într-un mod grotesc pe masă, părând mai nelalocul ei ca niciodată.

Dacă ai fi putut vorbi, se gândi ea.

Apoi începu încet să-și prezinte ideile.

„Vreau să spun, nu ostentativ violent. Margaret Geraty nu a fost violată. Știm deja că nici Rogers și Frye nu au fost violate.”

„Toate au fost torturate și ucise,” bombăni Flores.

Un aer tensionat umplu camera, în timp ce Brent Meredith părea îngrijorat iar Bill se holba fix la unul din monitoare.

Riley indică imaginile cadavrului hidos de mutilat al Margaretei Geraty.

„Prima sa crimă a fost cea mai violentă,” spuse ea. „Aceste răni sunt profunde și urâte – mult mai grave decât în cazul următoarelor două victime. Pun pariu că tehnicienii tăi au stabilit deja că a provocat aceste răni foarte rapid, una după alta.”

Flores înclină din cap cu admirație.

„Ai dreptate.”

Meredith se uită plin de curiozitate la Riley

„Ce înțelegi din asta?” întrebă Meredith.

Riley trase adânc aer în piept. Se trezi alunecând din nou în mintea criminalului.

„Sunt aproape sigură de ceva,” spuse ea. „Nu a făcut niciodată sex cu o altă persoană în viața lui. N-a avut probabil nici măcar o întâlnire. Este necioplit și urât. Femeile l-au respins întotdeauna.”

Riley se opri o clipă să-și adune gândurile.

„Într-o zi a luat-o razna,” spus ea. „A răpit-o pe Margaret Geraty, a legat-o, a dezbrăcat-o și a încercat să o violeze.”

Flores exclamă înțelegând dintr-o dată.

„Dar nu a putut!” spuse el.

„Exact, este complet impotent,” spuse Riley. „Și când a văzut că nu e în stare să o violeze, s-a înfuriat. A început să o înjunghie – cel mai apropiat lucru de penetrarea sexuală. Era primul act de violență pe care îl comisese în viața lui. Presupun că nici măcar nu s-a chinuit să o țină în viață prea mult.”

Flores indică un paragraf din raportul oficial.

„Presupui bine,” spuse el. „Corpul lui Geraty a fost găsit la doar două zile după ce dispăruse.”

Riley simți o teroare profundă la auzul propriilor vorbe.

„Și i-a plăcut,” spuse ea. „I-a plăcut spaima și durerea lui Geraty. I-au plăcut toate tăieturile și înjunghieturile. Așa că a făcut din asta un ritual. Și a învățat să nu se grăbească, să se bucure de fiecare moment. În cazul Rebei Frye, frica și tortura au durat mai mult de o săptămână.”

Un fior de tăcere se așternu peste cameră.

„Dar care e legătura cu păpușa?” întrebă Meredith. „De ce sunteți atât de siguri că recreează o păpușă?”

„Corpurile arată în mod cert ca niște păpuși,” spuse Bill. „Cel puțin ultimele două. Riley a avut dreptate în privința asta.”

„E vorba despre păpuși,” spuse Riley încet. „Dar nu știu exact de ce. E probabil un fel de răzbunare la mijloc.”

Într-un final, Flores întrebă, „Atunci crezi până la urmă că ne uităm după un agresor înregistrat?”

„Ar putea fi,” spuse Riley. „Dar nu un violator, nici un infractor violent. Ar putea fi cineva mai inofensiv, mai puțin amenințător – un voyeur, sau un exhibiționist, sau cineva care se masturbează în public.”

Flores tastă energic.

„Ok,” spuse el. „Elimin infractorii violenți.”

Numărul punctelor roșii de pe hartă se reduse la câteva.

„Cu ce rămânem?” îl întrebă Riley pe Flores.

Flores aruncă o privire pe câteva înregistrări și exclamă.

„Cred că l-am găsit,” spuse Flores. „Cred că ți-am găsit omul. Îl cheamă Ross Blackwell. Și fii atentă aici. Lucra într-un magazin de jucării până a fost prins că așeza păpușile în poziții obscene. Ca și cum făceau sex în tot felul de poziții ciudate. Proprietarul a sunat la poliție. Blackwell a fost eliberat condiționat, dar de atunci autoritățile sunt cu ochii pe el.”

Meredith își mângâie barba gânditor. „Ar putea fi tipul nostru,” spuse el.

„Vreți ca eu și agent Paige să mergem să-l verificăm imediat?” întrebă Bill.

„Nu avem suficiente dovezi ca să îl arestăm,” spuse Meredith. „Sau să obținem vreun mandat de percheziție. Am face mai bine să nu îl alarmăm. Dacă e tipul nostru și e atât de deștept pe cât credem, riscăm să ne scape printre degete. Faceți-i o vizită mâine dimineață. Aflați ce are de spus despre el. Ocupați-vă de el cu grijă.”

Capitolul 11

Se întunecase foarte bine când Riley ajunse înapoi acasă în Fredericksburg și, dacă nu altceva, simțea că seara urma aproape sigur să se înrăutățească. Un sentiment de deja vu o făcu să tresară în timp ce trăgea mașina în fața unei case imense dintr-un cartier al unei suburbii respectabile. Cândva împărțise această casă cu Ryan și fiica lor. Locul era plin de amintiri, multe din ele plăcute. Dar mai mult de câteva nu erau prea grozave, iar unele erau de-a dreptul groaznice.

Tocmai când se pregătea să coboare din mașină și să meargă până la casă, ușa se deschise. April ieși iar Ryan rămase în ușă înconjurat de lumina puternică din casă. Îi făcu un semn cu mâna lui Riley în timp ce April se îndepărta, apoi intră înapoi în casă și închise ușa.

Riley consideră că închisese cam tare ușa, dar știa că probabil doar își imagina. Ușa aceea se închisese definitiv cu mult timp în urmă, iar acea viață se dusese de mult. Dar adevărul era că nu-și găsise niciodată locul într-o lume a ordinii și rutinei, atât de fadă, sigură și respectabilă. Inima ei era mereu pe teren, unde haosul, imprevizibilitate și pericolul tronau.

April ajunse la mașină și se așeză pe scaunul pasagerului.

„Ai întârziat," se răsti April, încrucișându-și brațele.

„Scuze," spuse Riley. Voia să-i spună mai mult, să-i spună lui April cât de rău îi părea, nu numai pentru această seară, nu numai pentru tatăl ei, ci pentru toată viața. Riley își dorea nespus de mult să fie o mamă mai bună, să fie acasă, să fie prezentă pentru April. Dar viața profesională nu o slăbea.

Riley se îndepărtă de bordură.

„Părinții normali nu lucrează toată ziua și toată noaptea," spuse April.

Riley oftă.

„Ți-am mai spus asta - " începu ea.

„Știu,” o întrerupse April. „Criminalii nu își iau zile libere. E de doi bani replica asta, mamă.”

Riley conduse în tăcere pentru câteva clipe, dorindu-și să vorbească cu April, dar era prea obosită, prea copleșită după ce zi avusese. Nici măcar nu știa ce să mai zică.

„Cum a fost cu tatăl tău?” întrebă ea în cele din urmă.

„Nasol,” răspunse April.

Era un răspuns previzibil. April părea să fie și mai supărată pe tatăl ei decât era pe mama ei în ultima vreme.

O nouă tăcere se așternu între ele.

Apoi, pe un ton mai blând, April adăugă, „Măcar era Gabriela acolo. E întotdeauna plăcut să mai vezi și o figură prietenoasă în schimb.”

Riley zâmbi foarte ușor. Riley chiar o aprecia pe Gabriela, o femeie de vârstă mijlocie din Guatemala care fusese menajera lor timp de ani de zile. Gabriela era mereu minunat de responsabilă și cu picioarele pe pământ, ceva ce Riley nu putea spune despre Ryan. Se bucura că Gabriela încă mai era în viețile lor – și că încă mai era acolo să aibă grijă de April ori de câte ori rămânea acasă la tatăl ei.

Pe drumul spre casă Riley simți o nevoie manifestă de a comunica cu fiica sa. Dar ce i-ar fi putut spune pentru a ajunge la ea? Nu era ca și cum nu înțelegea ce simțea April – mai ales într-o noapte ca aceasta. Biata fată trebuia probabil să se simtă pur și simplu nedorită, fiind pasată din colo-n coace între casele părinților. Trebuia să fie dificil pentru o tânără de paisprezece ani care era deja furioasă din cauza multor lucruri în viața ei. Din fericire, April fusese de acord să se ducă acasă la tatăl ei după școală și până când Riley avea să o recupereze. Dar astăzi, prima zi al acestui nou aranjament, Riley întârziase foarte mult.

Riley era aproape gata să plângă în timp ce conducea. Nu se putea gândi la nimic să spună. Era pur și simplu epuizată. Era mereu epuizată.

Când ajunseră acasă, April se duse țanțos, fără să scoată un cuvânt, în camera ei și închise ușa zgomotos în urmă. Riley se opri o clipă în hol. Apoi bătu la ușa lui April.

„Ieși puțin, dulceață," spuse ea. „Hai să vorbim. Hai să ne așezăm puțin în bucătărie, să bem un ceai de mentă. Sau poate în grădină. E o seară frumoasă. E păcat să o irosim."

Auzi vocea lui April răspunzând, „Fă tu asta, mamă. Eu sunt ocupată."

Riley se sprijini istovită de tocul ușii.

„Îmi tot spui că nu petrec suficient timp cu tine," spuse Riley.

„E trecut de miezul nopții, mamă. E foarte târziu."

Riley simți cum i se uscă gâtul și i se înlăcrimează ochii. Dar avea să-și dea voie să plângă.

„Încerc, April," spuse ea. „Îmi dau toată silința – cu totul."

Liniștea se așternu.

„Știu," spuse într-un final April din camera ei.

Apoi totul deveni tăcere. Riley își dorea să fi văzut chipul fiicei sale. Era posibil tocmai să fi auzit o urmă de compasiune în acel cuvânt? Nu, probabil că nu. Era furie atunci? Riley nu credea asta. Era probabil indiferență.

Riley se duse în baie și își făcu un duș lung și fierbinte. Lăsă aburul și ropotul picăturilor fierbinți de apă să-i maseze corpul îndurerat după o zi atât de lungă și grea. Până ce ieși din duș și termină să-și usuce părul, se simți deja mai bine fizic. Dar pe dinăuntru se simțea în continuare goală și tulburată.

Și știa că nu era gata să adoarmă.

Încălță papucii și îmbrăcă halatul de baie și se duse în bucătărie. Când deschise un dulap, primul lucru pe care îl văzu fu o sticlă aproape plină de burbon. Se gândi să-și toarne direct un whisky dublu.

Nu e o idee bună, își spuse cu fermitate.

În starea mentală actuală, nu s-ar fi oprit la un pahar. Cu toate dificultățile prin care trecuse în ultimele șase săptămâni, reușise să nu se lase doborâtă de alcool. Acesta nu era momentul să-și piardă controlul. Își pregăti în schimb o ceașcă fierbinte de ceai de mentă.

Apoi Riley se așeză în sufragerie și începu să parcurgă în detaliu dosarul plin de fotografii și informații referitoare la cele trei crime.

Știa deja destul de multe despre victima de acum șase săptămâni de lângă Daggett – cea despre care știau acum că era a doua din cele trei crime. Eileen Rogers fusese căsătorită, mamă a doi copii care gestiona împreună cu soțul său un restaurant. Și desigur, Riley văzuse locul în care ce-a de-a treia victimă, Reba Frye, fusese lăsată. Vizitase chiar și familia Frye, inclusiv senatorul egocentric.

Dar cazul din Belding vechi de doi ani de zile era nou pentru ea. Pe măsură ce citea rapoartele, Margaret Geraty începu să-i capteze atenția ca fiind o persoană adevărată, o femeie care trăise și respirase cândva. Lucrase în Beldin ca expert contabil și se mutase recent în Virginia din nordul statului New York. Familia rămasă în viață, în afară de soțul său, includea două surori, un frate și o mamă văduvă. Prietenii și rudele o descriau ca fiind binevoitoare dar solitară – poate chiar izolată.

Sorbind din ceai, Riley nu putu să nu se întrebe – ce ar fi devenit Margaret Geraty dacă ar fi fost în viață? La treizeci și șase de ani viața încă mai oferea tot felul de posibilități – copii, și mult mai mult.

Riley simți un fior dându-și seama de un alt lucru. Cu doar șase săptămâni în urmă, propria-i poveste de viață se apropiase înfricoșător de mult de a sfârși într-un dosar ca cel pe care îl avea deschis în fața ei. Întreaga-i existență ar fi putut prea bine să fie redusă la un teanc de fotografii oribile și proză oficială.

Închise ochii, încercând să se scuture simțind cum amintirile năvăleau înapoi. Dar oricât ar fi încercat, nu le putu opri.

Cum se strecura prin casa întunecată, auzi o râcâială sub duşumea, apoi un strigăt de ajutor. După ce pipăi pereții, o găsi – o ușă mică, pătrată, care se deschidea spre un spațiu auxiliar sub casă. Lumină cu lanterna înăuntru.

Raza căzu pe un chip terifiat.

„Am venit să te ajut," spuse Riley.

„Ai venit!" strigă victima, „O, mulțumesc lui Dumnezeu că ai venit!"

Riley goni de-a buşilea pe podeaua de pământ până la cuşca mică din colț. Bâjbâi o clipă după încuietoare. Apoi scoase briceagul şi smuci încuietoarea până o deschise cu forța. O secundă mai târziu, femeia ieşea târâș din cuşcă.

Riley şi femeia se îndreptară spre deschizătura pătrată. Dar abia ce ieşise femeia că o figură masculină amenințătoare îi tăie calea lui Riley.

Fusese capturată, dar cealaltă femeie avusese noroc.

„Fugi!" țipă Riley. „Fugi!"

Riley trase de ea cu putere pentru a reveni în prezent. Avea vreodată să se elibereze de aceste orori? În mod cert faptul că lucra la un caz nou care implica tortură și moarte nu o ajuta.

Chiar și așa, exista o persoană la care putea să apeleze pentru sprijin.

Își scoase telefonul și îi scrise Mariei.

Bună. Te-ai culcat?

După câteva secunde, răspunsul sosi.

Nu. Cum ești?

Riley scrise: Destul de răvășită. Tu?

Prea speriată ca să dorm.

Riley voia să scrie ceva care să le facă pe amândouă să se simtă mai bine. Cumva, schimbul acesta de mesaje nu părea a fi suficient de bun.

Vrei să vorbim? Scrise ea. Adică să VORBIM – nu doar în scris?

Trecură câteva secunde bune până când Marie răspunse.

Nu, nu prea.

Riley fu surprinsă pentru o clipă. Apoi realiză că vocea ei putea să nu fie mereu reconfortantă pentru Marie. Uneori ar fi putut chiar să-i declanșeze amintiri înfiorătoare pentru ea.

Riley își aminti cuvintele Mariei de ultima dată când vorbiseră. Găsește-l pe nenorocitul ăla. Și omoară-l pentru mine. Și în timp ce cântărea cuvintele, Riley chiar avea noutăți pe care credea că Marie ar fi vrut să le audă.

M-am întors la treabă, scrise Riley.

Cuvintele Mariei se revărsară într-un iureș de fraze scrise.

O ce bine! Foarte bucuroasă! Știu că nu e ușor. Mândră de tine. Ești foarte curajoasă.

Riley oftă. Nu se simțea atât de curajoasă – nu acest moment cel puțin.

Cuvintele Mariei continuară.

Mersi. Să știu că lucrezi din nou mă face să mă simt mult mai bine. Poate reușesc să dorm acum. Noapte bună.

Riley scrise: Rezistă.

Apoi lăsă telefonul. Și ea se simțea puțin mai bine. Până la urmă, realizase ceva întorcându-se astfel la lucru. Încet dar sigur, începea cu adevărat să se vindece.

Riley bău restul de ceai, apoi se duse direct în pat. Lăsă extenuarea să pună stăpânire pe ea și adormi repede.

Riley era la șase ani, într-un magazin de dulciuri cu mami. Era atât de fericită să primească toate dulciurile pe care mami i le cumpăra.

Dar atunci un bărbat veni spre ele. Un bărbat mare, înfricoșător. Purta ceva pe față – un ciorap de nailon, exact așa cum purta mami pe picioare. Scoase un pistol. Țipă la mami să îi dea geanta. Dar mami era atât de speriată că nu putea să se miște. Nu putea să-i dea geanta.

Așa că o împușcă în piept.

Căzu pe jos sângerând. Bărbatul înhăță geanta și fugi.

Riley începu să țipe și să țipe și să țipe.

Apoi auzi vocea lui mami.

„Nu poți face nimic, draga mea. M-am dus și nu ai ce să-i faci.”

Riley era în continuare în magazinul de dulciuri dar era mare acum. Mami era chiar în fața ei, aplecată deasupra propriului cadavru.

„Trebuie să te aduc înapoi!” plânse Riley.

Mami zâmbea cu tristețe către Riley.

„Nu poți,” spuse mami, „Nu poți aduce înapoi morții.”

Riley se ridică, respirând cu greutate, speriată din somn de un zăngănit. Se uită în jur, cu nervii întinși la maxim. Casa era în liniște acum.

Dar auzise ceva, era sigură. Ca un zgomot la ușa de la intrare.

Riley sări în picioare, instinctele activându-i-se. Luă o lanternă și arma din noptieră și merse cu grijă prin casă spre ușa de la intrare.

Privi prin geamul mic de sticlă din ușă, dar nu văzu nimic. Totul era în liniște.

Riley își făcu curaj și deschise repede ușa larg, luminând afară. Nimeni. Nimic.

Mișcând lumina de jur împrejur, ceva îi atrase atenția pe veranda din față. Câteva pietricele erau împrăștiate acolo. Le aruncase cumva cineva în ușă, producând acel zăngănit?

Riley își stoarse creierii, încercând să-și amintească dacă acele pietricele fuseseră acolo când ajunsese acasă aseară. În graba sa, nu își putea da seama dacă era într-un fel sau altul.

Riley rămase acolo câteva clipe, dar nu era nicio urmă de cineva niciunde.

Închise și încuie ușa de la intrare și se întoarse pe holul scurt în dormitor. Când ajunse în capăt, fu speriată să vadă că ușa de la dormitorul lui April era întredeschisă.

Riley împinse ușa larg deschisă și se uită înăuntru.

Inima îi bătea puternic de groază.

April dispăruse.

Capitolul 12

“April!” zbieră Riley. “April!”

Riley fugi spre baie și se uită înăuntru. Fiica ei nu era nici acolo.

Alergă disperată prin toată casa, deschizând ușile, uitându-se în fiecare cameră și în fiecare dulap. Nu găsi nimic.

„April!” zbieră ea din nou.

Riley recunoscu gustul amar al fierii în gură. Era gustul terorii.

Într-un final, în bucătărie, simți un miros ciudat plutind dinspre o fereastră deschisă. Recunoscu mirosul din zilele sale de demult de facultate. Spaima i se potoli, fiind înlocuită de supărare.

„O, Doamne,” murmură Riley, simțind o imensă ușurare.

Deschise dintr-o smucitură ușa din spate. În lumina dimineții devreme își putu vedea fata, încă în pijamale, așezată la masa de picnic. April părea vinovată și rușinată.

„Ce vrei, mamă?” întrebă April.

Riley traversă curtea , ținând mâna întinsă.

„Dă-mi-l,” spuse Riley.

April încercă cu stângăcie să afișeze o expresie inocentă.

„Ce să-ți dau?” întrebă ea.

Vocea lui Riley se înecă mai mult cu tristețe decât furie. „Jointul pe care îl fumezi,” spuse ea. „Și te rog - nu mă minți.”

„Ești nebună,” spuse April, făcând tot posibilul să pară indignată pe bună dreptate. „Nu fumam nimic. Mereu presupui ce-i mai rău despre mine. Știi asta, mamă?”

Riley observă cum fiica sa era aplecată în față stând pe bancă.

„Mută piciorul,” spuse Riley.

„Ce?” spuse April prefăcându-se că nu înțelege.

Riley arătă spre piciorul suspicios.

„Mută piciorul.”

April bombăni tare și execută. În mod evident, papucul de casă ascundea o țigară de marijuana proaspăt stinsă. Un rotocol de fum se ridică din ea, iar mirosul era mai puternic ca oricând.

Riley se aplecă și o înșfăcă.

„Acum dă-mi și restul.”

April ridică din umeri. „Care rest?”

Riley nu prea putu să-și păstreze vocea calmă. „April, vorbesc serios. Nu mă minți. Te rog.”

April dădu ochii peste cap și băgă mâna în buzunarul bluzei. Scoase un joint care nu fusese aprins.

„Of, fir-ar să fie, poftim,” spuse ea, înmânându-l mamei sale. „Să nu-mi spui că nu o să-l fumezi tu însăți imediat ce o să ai ocazia.”

Riley îndesă ambele jointuri în buzunarul halatului de baie.

„Ce altceva mai ai?” o chestionă ea.

„Atât, asta e tot ce am,” sări înapoi April. „Nu mă crezi? Atunci, poftim, caută-mă. Caută-mi prin cameră. Caută peste tot. Asta e tot ce am.”

Riley tremura din toți rărunchii. Se chinui să-și țină emoțiile sub control.

„De unde le ai?” întrebă ea.

April dădu din umeri. „Cindy mi le-a dat.”

„Cine e Cindy?”

April lăsă să-i scape un râs cinic. „Păi, nu ai avea de unde să știi, nu-i așa, mamă? Nu e ca și cum ai știi prea multe despre viața mea. Ce-ți pasă, oricum? Adică, are vreo importanță pentru tine dacă mă sparg sau nu?”

Riley se simți înțepată. April țintise direct în jugulară, și durea. Riley nu-și mai putu reține lacrimile.

„April, de ce mă urăști?” plânse ea.

April păru surprinsă, dar aproape deloc să-i fi părut rău. „Nu te urăsc, mamă.”

„Atunci de ce mă pedepsești? Ce am făcut ca să merit asta?”

April se uită în gol. „Poate ar trebui să petreci mai mult timp gândindu-te la asta, mamă.”

April se ridică de pe bancă și se îndreptă spre casă.

Riley hoinări prin bucătărie, scoțând mecanic tot ce îi trebuia pentru a pregăti micul dejun. În timp ce scotea din frigider ouăle și baconul, se întreba ce ar fi trebuit să facă cu privire la această situație. Ar fi trebuit să o pedepsească pe April imediat. Dar cum ar fi putut face asta?

Când Riley își luase liber de la muncă, reușise să fie cu ochii pe April. Dar acum totul era diferit. Acum că era înapoi la treabă, programul lui Riley avea să fie extrem de imprevizibil. Și se pare că așa avea să fie și fiica ei.

Riley cugetă asupra alegerilor sale în timp ce întindea feliile de bacon în tigaie la prăjit. Un lucru era sigur. Cum April urma să petreacă atât de mult timp cu tatăl ei, Riley chiar era nevoită să îi povestească lui Ryan ce se

întâmplase. Dar asta ar fi deschis o cu totul altă serie de probleme. Ryan era deja convins că Riley era incompetentă pe plan domestic, atât ca soție cât și ca mamă. Dacă Riley i-ar fi povestit că o prinsese pe April fumând iarbă în curtea din spate, ar fi fost sigur de incompetența ei.

Și poate că ar avea dreptate, se gândi ea cu amărăciune, în timp ce împingea două felii de pâine în toaster.

Până în prezent, Ryan și Riley reușiseră să evite o luptă pentru tutela lui April. Știa că, deși nu ar fi recunoscut niciodată, Ryan se bucura de libertatea sa de burlac prea mult pentru a se deranja cu educarea unei adolescente. Nu fusese prea încântat când Riley îi spusese că April avea să petreacă mai mult timp cu el.

Dar știa și că atitudinea fostului ei soț putea să se schimbe foarte repede, mai ales dacă avea un motiv să o învinuiască pentru ceva. Dacă afla că April fuma iarbă, ar fi putut să încerce să o ia de lângă Riley de tot. Acel gând era de nesuportat.

Câteva minute mai târziu, Riley și fiica sa stăteau la masă mâncând micul dejun. Tăcerea dintre ele era și mai stânjenitoare decât de obicei.

Într-un final April întrebă, „O să-i spui tatei?”

„Crezi că ar trebui?” răspunse Riley.

Părea un răspuns destul de sincer privind circumstanțele actuale.

April plecă capul, părând îngrijorată.

Apoi April imploră, „Te rog, nu-i spune Gabrielei.”

Cuvintele o loviră pe Riley direct în inimă. April era mai îngrijorată să nu afle menajera lor mai mult decât era de ce ar fi crezut tatăl ei – sau propria ei mamă de altfel.

Deci lucrurile au ajuns așa de rău, se gândi Riley cu amărăciune.

Puținul prețios care mai rămăsese din viața sa familială se dezintegra sub ochii ei. Se simți de parcă abia mai era o mamă. Se întrebă dacă Ryan avea astfel de sentimente despre a fi tată.

Probabil că nu. Să se simtă vinovat nu era stilul lui Ryan. Uneori îl invidia pentru indiferența sa emoțională.

După micul-dejun, în timp ce April se pregătea de școală, casa se afundă în liniște, și Riley începu să fie obsedată de celălalt lucru care se întâmplase în acea dimineață – dacă se întâmplase. Ce sau cine cauzase acel zăngănit la ușa de la intrare? Fusese vreun zăngănit la ușa de la intrare? De unde apăruseră dintr-o dată pietricelele acelea?

Își reaminti de panica Mariei legată de apelurile telefonice ciudate și o teamă obsesivă creștea în ea, scăpând de sub control. Scoase telefonul mobil și sună un număr cunoscut.

„Betty Richter, Tehnician Criminalistică FBI," veni răspunsul scurt.

„Betty, Riley Paige la telefon." Riley înghiți cu greu. „Cred că știi de ce sun."

La urma urmei, Riley făcuse exact același apel la fiecare două trei zile de șase săptămâni încoace. Agentul Richter se ocupase de încheierea amănuntelor legate de cazul Peterson, și Riley aștepta cu disperare o soluție.

„Vrei să-ți spun că Peterson este cu adevărat mort," spuse Betty pe un ton compătimitor. Betty era întruchiparea răbdării, înțelegerii și voii bune, și Riley fusese întotdeauna recunoscătoare că îi putea vorbi despre asta.

„Știu că e absurd."

„După tot ce ai îndurat?" spuse Betty. „Nu, nu cred. Dar nu am nimic nou să-ți spun. Doar același lucru. I-am găsit corpul lui Peterson. Desigur, era ars făcut cenușă, dar avea exact înălțimea și corpolența lui. Chiar nu are cine altcineva să fie."

„Cât ești de sigură? Dă-mi un procent."

„Aș zice nouăzeci și nouă la sută,” spuse ea.

Riley inspiră lung și încet.

„Nu poți să zici sută la sută?” întrebă ea.

Betty oftă. „Riley, nu pot să-ți ofer siguranță sută la sută pentru aproape nimic în viață. Nimeni nu poate. Nimeni nu e sigur sută la sută că soarele va răsări mâine dimineață. Pământul ar putea fi plesnit de un asteroid între timp și ne trezim toți morți.”

Riley scoase un chicot trist.

„Mulțumesc că mi-ai dat un alt motiv pentru care să-mi fac griji,” spuse ea.

Betty râse și ea puțin. „Oricând,” spuse ea. „Mă bucur că ți-am fost de ajutor.”

„Mama?” strigă April, gata de școală.

Riley încheie apelul, simțindu-se mai bine, și pregătită să plece. După ce o lăsa pe April la școală, fusese de acord să îl ia cu mașina pe Bill astăzi. Aveau de interogat un suspect care împlinea toate caracteristicile demografice.

Și Riley avea un presentiment că ar fi tocmai criminalul sălbatic pe care îl căutau.

Capitolul 13

Riley opri motorul și așteptă în fața casei lui Bill, admirându-i bungaloul drăguț cu etaj. Se întrebase mereu cum reușea să păstreze peluza din fața casei de un verde atât de sănătos și acele tufe ornamentale tunse atât de impecabil. Viața casnică a lui Bill putea fi în dezordine, dar ce se mai pricepea la a menține o curte frumoasă, perfectă pentru acest cartier rezidențial pitoresc. Nu putu să nu se întrebe oare cum arătau toate curțile din spate în această comunitate restrânsă situată atât de aproape de Quantico.

Bill ieși, soția sa Maggie apărând în spatele său și aruncându-i lui Riley o privire feroce. Riley întoarse privirea în altă parte.

Bill se urcă în mașină și trânti ușa după el.

„Hai să plecăm dracului de aici," mârâi el.

Riley porni mașina și se îndepărtă de bordură.

„Să înțeleg că totul nu e în regulă acasă," spuse ea.

Bill își scutură capul.

„Ne-am certat rău când am ajuns acasă foarte târziu aseară. A început iar în dimineața asta."

Tăcu o clipă, apoi adăugă mâhnit, „Vorbește iar de divorț. Și vrea tutelă integrală asupra băieților."

Riley ezită, dar apoi merse până la capăt și îi puse întrebarea la care se gândea, „Și eu fac parte din problemă?"

Bill tăcu.

„Mda," recunoscu el în final. „Nu i-a convenit când a aflat că lucrăm din nou împreună. Zice că ai o influență negativă."

Riley nu știa ce să spună.

Bill adăugă, „Zice că sunt cel mai rău când lucrez cu tine. Sunt mai distras, mult mai obsedat de muncă.”

Destul de adevărat, se gândi Riley. Și ea și Bill erau obsedați de joburile lor.

Tăcerea se așternu din nou în timp ce mergeau cu mașina. După câteva minute, Bill își deschise laptopul.

„Am câteva detalii despre tipul cu care o să vorbim. Ross Blackwell.”

Scană ecranul.

„Agresor sexual înregistrat,” adăugă el.

Buza lui Riley se crispă de dezgust.

„Ce acuzații?”

„Posesie de pornografie infantilă. Era suspectat de mai mult dar nimic nu a fost dovedit vreodată. E în baza de date dar fără restricții de activitate. A fost acum zece ani, și poza asta e destul de veche.”

Viclean, se gândi ea. Poate greu de prins.

Bill continuă să citească.

„Dat afară de la câteva joburi, pentru motive neclare. Ultima dată lucra într-un lanț de magazine într-un mall mare din Beltway – lucruri foarte comerciale obișnuite și majoritatea pieței este compusă din familii cu copii. Când l-au prins pe Blackwell că așează păpușile în poziții perverse l-au dat afară și l-au denunțat.”

„Un bărbat cu o feblețe pentru păpuși și un dosar de pornografie infantilă,” mormăi Riley.

Până aici, Ross Blackwell se potrivea profilului pe care începuse să îl compună.

„Și acum?” întrebă ea.

„Lucrează într-un magazin de hobby și machete,” răspunse Bill. „Un alt lanț de magazine într-un alt mall.”

Riley fu puțin surprinsă.

„Managerii nu au știut despre dosarul lui Blackwell când l-au angajat?”

Bill ridică din umeri.

„Poate că nu le pasă. Preocupările sale par a fi în totalitate heterosexuale. Poate se gândesc că nu prea are ce rău să facă într-un loc plin de machete de mașini și avioane și trenuri.”

Simți un fior traversându-i corpul. De ce un asemenea tip încă mai putea să-și găsească de lucru? Acest bărbat părea probabil să fie un criminal violent. De ce să fie liber să se plimbe zilnic printre cei care erau vulnerabili?

Își croiră în sfârșit drum prin traficul necontenit spre Sanfield. Suburbia din D.C. o frapă pe Riley ca fiind un exemplu tipic de „oraș mărginaș” în mare parte compus din mall-uri și sedii sociale. I se păru fără suflet, de plastic și deprimant.

Parcă în exteriorul shopping mall-ului imens. Preț de un moment, stătu pur și simplu pe scaunul șoferului și se uită la fotografia veche a lui Blackwell de pe laptopul lui Bill. Fața nu îi era cu nimic deosebită, doar un tip alb cu păr închis la culoare și o expresie impertinentă. Acum ar fi putut avea în jur de cincizeci de ani.

Ea și Bill ieșiră din mașină și își croiră drum pe jos printre utopia consumatorilor, până ce văzură magazinul de machete.

„Nu vreau să-l las scape,” spuse Riley. „Dacă ne vede și o ia la fugă?”

„Ar trebui să îl putem încolți înăuntru,” răspunse Bill. „Îl imobilizăm și scoatem clienții afară.”

Riley puse o mână pe arma sa.

Nu încă, își spuse ei însăși. Nu crea panică dacă nu ai de ce.

Stătu acolo o clipă, privind clienții magazinului venind și plecând. Era oare unul din acești tipi Blackwell? Le scăpa deja printre degete?

Riley și Bill intrară pe ușa magazinului de machete. Mare parte din spațiu era ocupat de o reproducere întinsă și amănunțită a unui oraș mic, cu tot cu un tren funcțional și semafoare iluminate. Machete de avioane atârnau de tavan. Nu era nicio păpușă în zare.

Câțiva bărbați păreau să lucreze în magazin, dar niciunul nu se potrivea imaginii pe care o păstra în mintea ei.

„Nu pot să-l zăresc,” spuse Riley.

Bill întrebă la recepție, „Lucrează cumva aici un anume Ross Blackwell?”

Bărbatul de la casă dădu din cap și arătă spre un raft cu kituri de machete la scară. Un bărbat scund, durduliu cu păr cărunt sorta marfa. Era cu spatele la ei.

Riley atinse din nou arma, dar o lăsă în toc. Ea și Bill se despărțiră pentru a putea bloca orice încercare de evadare a lui Blackwell.

Inima îi bătea din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropia.

„Ross Blackwell?” întrebă Riley.

Bărbatul se întoarse. Purta ochelari groși și burta i se revărsa peste curea. Riley fu frapată în mod special de paloarea anemică, ternă a pielii sale. Se gândi că nu părea probabil să fugă, dar catalogarea sa ca „dubios” i se potrivea numai bine.

„Depinde,” răspunse Blackwell cu un zâmbet larg. „Ce treabă aveți cu el?”

Riley și Bill îi arătară amândoi insignele.

„Uau, agenți federali, nu-i așa?” spuse Blackwell, părând aproape încântat. „Asta e nouă. Sunt obișnuit să am de-a face cu autoritățile locale. Nu ați venit aici ca să mă arestați, sper. Pentru că am crezut cu adevărat că toate acele neînțelegeri ciudate erau în trecut.”

„Vrem doar să punem câteva întrebări,” spuse Bill.

Blackwell rânji puțin apoi înclină capul iscoditor.

„Câteva întrebări, așa-i? Dar hei, de ce nu? Ar putea fi chiar amuzant. Dacă îmi faceți cinste cu o ceașcă de cafea, sunt de acord.”

Blackwell se îndreptă spre recepție, iar Riley și Bill îl urmară îndeaproape. Riley era atentă la orice încercare a lui de a le scăpa.

„Fac o pauză de cafea, Bernie,” strigă Blackwell spre casier.

Riley își dădea seama după expresia de pe fața lui Bill că se întreba dacă nimeriseră tipul potrivit. Înțelegea de ce s-ar fi gândit la asta. Blackwell nu părea câtuși de puțin deranjat să-i vadă. De fapt, părea mai degrabă încântat.

Dar în ceea ce o privea pe Riley, asta îl făcea să pară cu atât mai mult mai imoral și sociopat. Unii dintre cei mai execrabili criminali din istorie afișaseră mult șarm și încredere de sine. Ultimul lucru la care se aștepta era ca el să pară câtuși de puțin vinovat.

Zona de food-court era în apropiere. Bill îi escortă pe Bill și Riley direct la un stand de cafea. Dacă bărbatul avea emoții să fie însoțit de doi agenți FBI, atunci nu o arăta deloc.

O fetiță care se ținea după mama ei se împiedică și căzu fix în fața lor.

„Hopa!” exclamă Blackwell cu voioșie. Se aplecă și ridică fetița în picioare.

Mama mulțumi mașinal, apoi își dirijă fiica ținând-o de mână. Riley îl văzu pe Blackwell fixând cu privirea picioarele goale ale fetiței pe sub fusta scurtă și i se făcu greață. Suspiciunea ei se întări.

Riley apucă strâns brațul lui Blackwell, dar acesta îi aruncă o privire perplexă și inocentă. Îi slăbi mâna și îl eliberă.

„Ia-ți cafeaua,” spuse ea, arătând din cap spre standul de cafea din apropiere.

„Aș dori un cappucino,” spuse Blackwell tinerei femei din spatele tejghelei. „Domnii fac cinste.”

Apoi, întorcându-se spre Bill și Riley, întrebă, „Voi doi ce beți?”

„Nimic,” spuse Riley.

Bill plăti pentru cappucino și toți trei se îndreptară spre o masă care nu avea alți oameni așezați în apropiere.

„Ok, așadar ce vreți să știți despre mine?” întrebă Blackwell. Părea relaxat și prietenos. „Sper că nu o să fiți moralizatori ca autoritățile cu care sunt obișnuit. Oamenii sunt atât de închiși la minte în ziua de azi.”

„Închiși la minte privind așezarea păpușilor în poziții obscene?” întrebă Bill.

Blackwell păru cu adevărat rănit. „O faceți să sune așa de murdar,” spuse el. „Nu a fost nimic obscen. Uitați-vă voi înșivă.”

Blackwell își scoase telefonul mobil și începu să le arate fotografii a manoperei sale. Includeau mici tablouri pornografice pe care le crease în interiorul unor case de păpuși. Micile figurine umane era în diverse stadii de dezbrăcare. Fuseseră așezate cu imaginație într-o multitudine de grupări și poziții în părți diferite ale caselor. Mintea lui Riley se minună la varietatea actelor sexuale portretizate în aceste poze – unele dintre ele foarte probabil ilegale în multe state.

Mie îmi pare foarte obscen, se gândi Riley.

„Eram satiric,” explică Blackwell. „Făceam o declarație socială importantă. Trăim într-o cultură atât de crasă și mercantilă. Cineva trebuie să facă acest gen de protest. Mi-am exercitat dreptul la liberă exprimare într-un mod

profund responsabil. Nu am abuzat. Nu e ca și cum am strigat „foc” într-o sală de teatru aglomerată.”

Riley observă că Bill începu să pară indignat.

„Și copiii care au dat peste aceste scene ale tale?” întrebă Bill. „Nu crezi că le făceai rău?”

„Nu, la drept vorbind, nu cred,” spuse Blackwell oarecum plin de el. „Au parte de lucruri mult mai rele din media în fiecare zi. Nu mai există inocența copilăriei. Exact asta încercam să spun lumii. Mi se rupe sufletul, vă spun.”

Chiar pare să vorbească serios, se gândi Riley.

Dar îi era evident că nu vorbea deloc serios. Ross Blackwell nu avea nici măcar o fibră morală sau empatică în tot corpul. Riley îi suspectă vinovăția din ce în ce mai mult cu fiecare clipă ce trecea.

Încercă să-i citească fața. Nu era ușor. Ca toți sociopații adevărați, își masca emoțiile cu o pricepere uimitoare.

„Spune-mi, Ross,” spuse ea. „Îți plac activitățile în aer liber? Cum ar fi campingul sau pescuitul.”

Fața lui Blackwell se lumină într-un zâmbet larg. „O, da. De când eram mic. Am fost cercetaș Eagle Scout pe vremuri. Uneori mă duc singur în sălbăticie cu săptămânile. Câteodată mă gândesc că am fost Daniel Boone într-o viață anterioară.”

Riley întrebă, „Îți place și să mergi la vânătoare?”

„Sigur, tot timpul,” spuse el cu entuziasm. „Am multe trofee acasă. Știți, capete de elani și căprioară. Le asamblez pe toate singur. Am un talent adevărat pentru taxidermie.”

Riley mijii ochii la Blackwell.

„Ai vreun loc preferat? Păduri și altele, vreau să zic. Parcuri de stat sau naționale.”

Blackwell își mângâie bărbia gânditor.

„Mă duc des la Yellowstone,” spuse el. „Aș zice că acesta e preferatul meu. Desigur, e greu de întrecut munții Great Smoky. Yosemite, de asemenea. Nu e ușor de ales.”

Bill adăugă, „Dar Mosby State Park? Sau poate parcul național de lângă Daggett?”

Blackwell păru dintr-o dată circumspect.

„De ce vreți să știți?” întrebă el tensionat.

Riley știa că momentul adevărului – sau contrariul – sosise în sfârșit. Deschise geanta și scoase fotografiile victimelor crimelor, făcute când erau în viață.

„Poți identifica vreuna din aceste femei?” întrebă Riley.

Ochii lui Blackwell se măriră alarmați.

„Nu,” spuse el cu vocea tremurândă. „Nu le-am văzut niciodată în viața mea.”

„Ești sigur?” insistă Riley. „Poate numele lor îți vor împrospăta memoria. Reba Frye, Eileen Rogers, Margaret Geraty.”

Blackwell părea să fie la limita unei panici pure.

„Nu,” zise el. „Nu le-am văzut niciodată. Nu am auzit niciodată numele lor.”

Riley îi studie fața îndeaproape preț de un moment. Într-un sfârșit, înțelese pe deplin situația. Știa tot ce-i trebuia să știe despre Ross Blackwell.

„Mulțumesc pentru timpul acordat, Ross,” spuse ea. „Te vom contacta dacă avem nevoie de alte informații.”

Bill părea stupefiat în timp ce o urmă în exteriorul zonei de food-court.

„Ce s-a întâmplat acolo?” sări el. „Ce-ți trece prin cap? E vinovat și știe că l-am mirosit. Nu-l putem scăpa din ochi până nu putem pune mâna pe el.”

Riley lăsă să-i scape un ușor oftat de nerăbdare.

„Gândește-te, Bill,” spuse ea. „Te-ai uitat la pielea aia palidă a lui? Nici măcar un singur pistrui. Tipul ăla abia dacă a petrecut o zi întreagă afară în viața lui.”

„Deci nu e cu adevărat un cercetaș Eagle Scout?”

Riley chicoti ușor. „Nu,” spuse ea. „Și pot să-ți promit că nu a fost niciodată la Yellowstone sau Yosemite sau pe munții Great Smoky. Și habar nu are cu ce se mănâncă taxidermia.”

Bill părea complet rușinat acum.

„Mă făcuse deja să-l cred,” spuse Bill.

Riley dădu din cap aprobator.

„Bineînțeles,” spuse ea. „E un mincinos iscusit. Te poate face să crezi că-ți spune adevărul despre orice. Și adoră pur și simplu să mintă. O face cu fiecare ocazie – și cu cât sunt mai mari minciunile, cu atât mai bine.”

Se opri o clipă.

„Problema este,” adăugă Riley, „nu se pricepe să spună adevărul. Nu e obișnuit. Își pierde calmul când încearcă.”

Bill merse în tăcere alături de ea pentru o clipă, încercând să proceseze totul.

„Deci vrei să spui că - ?” începu el.

„Spunea adevărul despre femei, Bill. D-asta părea vinovat. Adevărul sună mereu a minciună când încearcă să-l exprime. Cu adevărat nu a văzut-o niciodată pe niciuna din aceste femei în viața lui. Nu spun că nu e capabil de crimă. Probabil că e. Dar nu a comis aceste crime.”

Bill mârâi pe sub respirație.

„Fir-ar să fie,” spuse el.

Riley nu mai spuse nimic până la mașină. Acesta era un pas înapoi serios. Cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai alarmată. Adevăratul criminal se afla în continuare pe undeva, și ei tot nu aveau nicio idee cine și unde era. Și știa, știa pur și simplu, că în curând avea să ucidă din nou.

Riley devenea frustrată din cauza incapacității sale de a da de cap cazului, dar cum își storcea creierii, își dădu dintr-o dată seama cu cine trebuia să vorbească. Chiar acum.

Capitolul 14

Se aflau la doar o scurtă distanță de Sanfield când Riley tăie brusc două benzi și viră pe o rampă de ieșire.

Bill fu surprins. „Unde mergem?” întrebă el.

„Belding,” spuse Riley.

Bill o privi fix de pe scaunul pasagerului, așteptând mai multe explicații.

„Soțul Margaretei Geraty încă mai locuiește acolo,” spuse ea. „Roy îl cheamă, nu? Roy Geraty. Și nu cumva are o benzinărie sau ceva de genul?”

„De fapt este un service auto și magazin de aprovizionare,” spuse Bill.

Riley dădu din cap, „O să-i facem o vizită,” spuse ea.

Bill ridică din umeri plin de îndoială.

„Bine, dar nu sunt sigur de ce,” spuse el. „Poliția locală a făcut o treabă destul de riguroasă când l-au interogat despre uciderea soției sale. Nu au obținut nicio pistă.”

Riley nu spuse nimic o vreme. Știa deja toate astea. Totuși, simțea ca și cum ar mai fi fost ceva de aflat. Un oarecare detaliu trebuie să fi fost uitat în Belding, la o scurtă distanță cu mașina prin zona rurală a Virginiei. Trebuia doar să descopere ce era – dacă putea. Începea să se îndoiască de ea însăși.

„Mi-am ieșit din mână, Bill,” mormăi ea în timp ce conducea. „Pentru o clipă mai devreme eram sigură că Ross Blackwell e criminalul nostru. Ar fi trebuit să știu mai bine de la prima privire. Instinctele îmi sunt slăbite.”

„Nu fi așa dură cu tine,” răspunse Bill. „Părea să corespundă profilului tău.”

Riley mârâi. „Da, dar profilul meu era greșit. Tipul nostru nu ar fi așezat păpuși așa – și nu într-un loc public.”

„De ce nu?” întrebă Bill.

Riley se gîndi pentru o clipă.

„Pentru că ia prea în serios păpușile,” spuse ea. „Au vreo semnificație profundă pentru el. E ceva personal. Cred că l-ar fi jignit trucurile astea ale lui Blackwell, felul în care le așează. Ar considera asta vulgar. Păpușile nu sunt jucării pentru el. Sunt... Nu știu. Nu pot încă să-mi dau seama.”

„Știu cum îți merge mintea,” spuse Bill. „Și orice ar fi, o să vină la tine în cele din urmă.”

Riley se cufundă în tăcere, în timp ce rederula în minte câteva din evenimentele petrecute în ultimele zile. Asta făcu doar să-i intensifice sentimentul de nesiguranță.

„M-am mai înșelat și în alte privințe,” îi spuse lui Bill. „Am crezut despre criminal că viza mamele. Eram sigură de asta. Dar Margaret Geraty nu era mamă. Cum am putut să înțeleg asta greșit?”

„O să-ți reintri în ritm în curând,” spuse Bill.

Ajunseră la periferia Belding-ului. Era un orășel obosit care trebuie că fusese acolo de multe generații. Dar fermele din apropiere fuseseră cumpărate de familii înstărite care voiau să fie „domni fermieri” și să facă naveta în continuare la slujbe importante în D.C. Orașul se estompa și l-ai fi putut traversa fără să-l bagi de seamă.

Service-ul auto și magazinul de aprovizionare al lui Roy Geraty erau imposibil de ratat.

Riley și Bill ieșiră din mașină și intrară în recepția oarecum sordidă. Nu era nimeni acolo. Riley sună clopoțelul de pe contoar. Așteptară, dar nimeni nu veni. După câteva minute, se aventurară în garaj. O pereche de picioare se ițea de sub un vehicul.

„Sunteți Roy Geraty?” întrebă Riley.

„Da,” se auzi o voce de sub mașină.

Riley se uită în jur. Nu mai era niciun alt angajat în zare. Oare lucrurile se înrăutățiseră într-atât încât proprietarul trebuia să facă totul singur?

Geraty glisă de sub mașină și miji ochii spre ei cu suspiciune. Era un bărbat vânjos între treizeci și cinci și patruzeci de ani, și purta o salopetă murdară de pete de ulei. Își șterse mâinile pe o cârpă murdară și se ridică în picioare.

„Nu sunteți de-ai locului," spuse el. Apoi adăugă, „Ei bine, cu ce vă pot ajuta?"

„Suntem de la FBI," spuse Bill. „Am dori să vă punem câteva întrebări."

„A, Dumnezeule," mârâi bărbatul. „N-am nevoie de asta."

„Nu o să dureze mult," spuse Riley.

„Bine, hai," mormăi bărbatul. „Dacă trebuie să vorbim, trebuie să vorbim."

Îi conduse pe Riley și Bill într-un spațiu mic de recreație al angajaților în care se găseau câteva automate bușite. Se așezară cu toții pe scaune de plastic. Aproape ca și cum nimeni altcineva nu ar fi fost acolo, Roy luă o telecomandă și aprinse un televizor vechi. Bâjbâi schimbând canalele până ce găsi un vechi serial de comedie. Apoi fixă ecranul.

„Întrebați ce aveți de întrebat și să încheiem odată," spuse el. „Ultimele câteva zile au fost un iad."

Riley ghici cu ușurință la ce se referea.

„Îmi pare rău că asasinarea soției dumneavoastră apare din nou la știri," spuse ea.

„Ziarele spun că au mai fost încă două la fel," spuse Geraty. „Nu-mi vine să cred. Telefonul meu s-a încins cu apeluri de la reporteri și tot felul de nesimțiți. Căsuța de email e și ea inundată. Nu mai e niciun respect pentru intimitate. Și săraca Evelyn – soția mea – e foarte tulburată din cauza asta."

„V-ați recăsătorit?" întrebă Bill.

Geraty aprobă din cap, holbându-se în continuare la televizor. „Ne-am căsătorit la șapte luni după ce Margaret...”

Nu se putu forța să termine fraza.

„Oamenii din zonă au crezut că e prea repede,” spuse el. „Pentru mine nu părea prea repede. Nu mai fusesem niciodată în viața mea atât de singur. Evelyn e un dar ceresc. Nu știu ce s-ar fi întâmplat cu mine fără ea. Presupun că aș fi murit.”

Vocea i se încărcă de emoție.

„Avem o fetiță acum. Are șase luni. O cheamă Lucy. Bucuria vieții mele.”

Râsul publicului din serialul de comedie de la televizor explodă într-o hlizeală nepotrivită. Geraty își trase nasul și își drese gâtul și se lăsă pe spate în scaun.

„Oricum, chiar nu pot să-mi dau seama ce vreți să mă întrebați,” spuse el. „Mi se pare că am răspuns la toate felurile de întrebări imaginabile acum doi ani. Nu a ajutat la nimic. Nu ați putut prinde tipul atunci, și nu îl veți prinde nici acum.”

„Încercăm în continuare,” spuse Riley. „Îl vom aduce în fața justiției.”

Dar putea să simtă goliciunea propriilor cuvinte.

Făcu o pauză o clipă, apoi întrebă, „Locuiți în apropiere? Mă întrebam dacă am putea să vă vizităm casa, să aruncăm o privire în jur.”

Geraty își încruntă sprâncenele gânditor.

„E obligatoriu? Sau am de ales?” întrebă el.

Întrebarea sa o dădu puțin înapoi pe Riley.

„E doar o rugăminte,” spuse ea. „Dar ar putea fi de ajutor.”

Geraty scutură hotărât din cap.

„Nu,” spuse el. „Trebuie să trag o linie. Polițiștii aproape că se mutaseră la mine în vremurile alea. Unii dintre ei erau siguri că eu o omorâsem. Poate vreunul dintre voi crede același lucru acum. Că am omorât pe cineva.”

„Nu,” îl asigură Riley. „Nu de asta suntem aici.”

Observă că Bill îl privea foarte atent pe mecanic.

Geraty nu ridică privirea. Doar continuă. „Și biata Evelyn – e acasă cu Lucy, și e deja o ruină din cauza tuturor telefoanelor. Nu pot să o mai supun la nimic din toate astea. Îmi pare rău. Nu vreau să fiu necooperant. Doar că destul e destul.”

Riley simți că Bill avea să insiste. Vorbi înaintea lui.

„Înțeleg,” spuse ea. „E în regulă.”

Riley era sigură că ea și Bill nu aveau probabil să afle nimic important dintr-o vizită acasă la familia Geraty. Dar poate le mai putea răspunde la o întrebare sau două.

„Îi plăceau soției dumneavoastră – Margaret, prima soție – păpușile?” întrebă Riley cu precauție. „Le colecționa, poate?”

Geraty se întoarse spre ea, luându-și privirea de la televizor pentru prima dată.

„Nu,” spuse el, părând surprins de întrebare.

Riley își dădu seama că nimeni nu ar fi pus exact acea întrebare înainte. Dintre toate teoriile pe care poliția le-ar fi putut avea acum doi ani, păpușile nu ar fi făcut parte din ele. Și chiar și în timpul hărțuirii prin care trecea acum, nimeni altcineva nu ar fi făcut o conexiune cu păpușile.

„Nu îi plăceau,” continuă Geraty. „Nu e ca și cum le ura. Doar că o întristau. Nu putea – nu puteam – să facem copii, și păpușile o făceau mereu să se gândească la asta. Îi reaminteau. Uneori chiar plângea când era în preajma păpușilor.”

Cu un oftat prelung, se întoarse înapoi spre televizor.

„Era nefericită din cauza asta în ultimii ani,” spuse cu o voce stinsă, îndepărtată. „Să nu aibă copii, vreau să zic. Atâția prieteni și rude care făceau copii. Părea că toată lumea în afară de noi făcea copii tot timpul, sau avea copii care creșteau. Erau mereu petreceri ale copilului la care să te duci, mame care cereau mereu ajutorul cu pregătirea petrecerilor de aniversare. O deprima foarte tare.”

Riley simți un nod de compasiune formându-i-se în gât. Inima i se îndreptă către acest om care încă încerca să-și pună viața în ordine după o tragedie de neînțeles.

„Cred că asta e totul, domnule Geraty,” spuse ea. „Vă mulțumesc mult pentru timpul dumneavoastră. Și știu că e îngrozitor de târziu să o spun, dar îmi pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră.”

Câteva momente mai târziu, Riley și Bill plecau cu mașina.

„Un drum pierdut,” îi spuse Riley lui Bill.

Riley se uită în oglinda retrovizoare și văzu orășelul Belding dispărând în spatele lor. Criminalul nu era acolo, știa. Dar era undeva în zona pe care le-o arătase Flores pe hartă. Undeva aproape. Poate conduceau pe lângă rulota lui chiar acum și habar nu aveau. Gândul o tortură pe Riley. Aproape că-i putea simți prezența, înflăcărarea, imboldul de a tortura și de a ucide care deveneau o nevoie și mai pătrunzătoare.

Și ea trebuia să-i pună capăt.

Capitolul 15

Bărbatul fu trezit de alarma de la telefonul mobil. La început nu știa unde era. Dar știu imediat că ziua de azi avea să fie importantă. Era genul de zi pentru care trăia.

Știa că se trezise în acest loc ciudat dintr-un foarte bun motiv – pentru că urma să fie una din acele zile. Avea să fie o zi de o satisfacție delicioasă pentru el, și de teroare pură și durere de nedescris pentru altcineva.

Dar unde era? Încă pe jumătate adormit, nu-și putea aminti. Stătea întins pe o canapea într-o cameră mică mochetată, uitându-se la un frigider și un cuptor cu microunde. Lumina dimineții se revărsa pe o fereastră.

Se ridică, deschise ușa de la cameră și se uită pe un coridor întunecat. Aprinse lumina din cameră de lângă tocul ușii. Lumina bătu pe coridor și pe o ușă deschisă pe partea cealaltă a holului. Putea distinge un pat de examinare medical cu tapițerie neagră și un cearceaf de hârtie întins pe el.

Desigur, se gândi el. Clinica medicală de stat.

Acum își amintea unde era și cum ajunsese acolo. Se felicită pentru viclenia și istețimea sa. Ieri ajunsese la clinică ziua târziu, când era în mod special aglomerat. În mijlocul îmbulzelii de pacienți, ceruse să i se ia pur și simplu tensiunea. Și ea fusese infirmiera care îi făcu analiza.

Precis femeia pe care venise să o vadă. Femeia pe care o urmărea de zile întregi, acasă, când făcea cumpărături, când venea aici la serviciu.

După ce i s-a măsurat tensiunea arterială, se înghesui într-un spațiu strâns într-o debara. Ce inocent fusese tot personalul. Clinica își încheiase programul și toată lumea plecase acasă fără să verifice dulapurile. Apoi se târî afară și se făcu comod chiar aici, în salonașul personalului. Dormise bine.

Iar azi urma să fie o zi remarcabilă.

Stinse imediat lumina din tavan. Nimeni de afară nu trebuia să știe că era cineva în clădire. Se uită la ceas pe telefon. Era șapte dimineața fără câteva minute.

Urma să ajungă în orice clipă. Știa asta din zilele lui de supraveghere. Era sarcina ei să pregătească clinica atât pentru medici cât și pentru pacienți în fiecare dimineață. Clinica se deschidea abia la opt. Între șapte și opt era singură acolo.

Dar azi avea să fie diferit. Azi nu avea să fie singură.

Auzi o mașină intrând în parcarea de afară. Ajustă jaluzelele atât cât să poată vedea afară. Era ea, clar, ieșind din mașină.

Nu avea nicio greutate în a-și stăpâni nervii. Acum nu mai era ca acele prime două dăți, când se simțise atât de temător și agitat. De la a treia încercare, când totul mersese atât de lin, știa că își intrase în mână. Acum era experimentat și abil.

Dar era ceva ce voia să facă puțin altfel, doar ca să-și schimbe rutina, ca data asta să fie puțin diferită de celelalte.

Urma să o surprindă cu un mic cadou – propria lui carte de vizită.

*

În timp ce mergea prin parcarea pustie, Cindy MacKinnon își repetă mental rutina zilnică. După ce aranja consumabilele medicale, primul lucru pe ordinea zilei era să semneze cererile de reaprovizionare de la farmacii și să se asigure că agenda era actualizată.

Pacienții avea să aștepte deja afară până la opt când deschideau. Restul zilei avea să fie dedicat sarcinilor de tot felul, inclusiv notarea semnalmentelor vitale, recoltarea de sânge, injecții, făcut programări, și îndeplinirea cerințelor deseori nerezonabile ale asistentelor medicale și a medicilor.

Slujba ei de infirmieră nu era nici pe departe fabuloasă. Chiar și așa, iubea ceea ce făcea. Era profund satisfăcător să ajuți oameni care altfel nu și-ar fi permis îngrijire medicală. Știa că salvau vieți aici, chiar și cu serviciile de bază pe care le ofereau.

Cindy scoase cheile de la clinică din geantă și descuie ușa de sticlă de la intrare. Intră repede și încuie ușa după ea. Altcineva avea să o descuie din nou la ora opt. Apoi formă imediat codul pentru a dezactiva alarma din clădire.

Intrând în zona de așteptare, ceva îi atrase atenția. Era un obiect mic pe podea. Nu-și putut da seama ce era în lumina difuză.

Aprinse luminile din tavan. Obiectul de pe podea era un trandafir.

Se apropie de el și îl ridică. Trandafirul nu era adevărat. Era artificial, fabricat dintr-un material ieftin. Dar ce căuta acolo?

Probabil că un pacient îl scăpase ieri. Dar de ce nu îl ridicase nimeni după închiderea clinicii la cinci?

De ce ea nu îl văzuse ieri? Așteptase până ce femeia de serviciu terminase. Fusese ultima care plecase și era sigură că trandafirul nu fusese acolo.

Apoi veni un val de adrenalină și o explozie de teamă pură. Știa ce însemna trandafirul. Nu era singură. Știa că trebuia să iasă. Nu avea nicio secundă de pierdut.

Dar cum se întoarse să fugă spre ușă, o mână puternică îi apucă brațul pe la spate, oprind-o pe loc. Nu era timp de gândit. Trebuia să-și lase corpul să acționeze de capul lui.

Înălță cotul și se învârti, aruncându-și toată greutatea dintr-o parte în alta. Simți cum cotul lovi o suprafață tare dar pliabilă. Auzi un geamăt tare și fioros și simți greutatea corpului agresorului aplecându-se spre ea.

Avusese noroc să-l lovească în plexul solar? Nu se putea întoarce să vadă. Nu era timp – câteva secunde, dacă și atât.

Fugi spre ușă. Dar timpul încetini și nu simțea că fuge deloc. Se simțea de parcă s-ar fi mișcat printr-o gelatină groasă, transparentă.

Ajunse în sfârșit la ușă și încercă să tragă de ea. Dar desigur, o încuiase la loc după ce intrase înăuntru.

Bâjbâi panicată prin geantă până găsi cheile. Apoi mâinile îi tremurau atât de tare că abia le putea ține. Căzură zornăind pe jos. Timpul se dilată și mai mult în timp ce se aplecă și le ridică. Scotoci printre chei până ce o găsi pe cea potrivită. Apoi înfipse cheia în broască.

Degeaba. Mâna îi era inutilă din cauza tremuratului. Simțea cum corpul o trădează.

Într-un final, întrezări o urmă de mișcare afară. Pe trotuarul dincolo de parcare o femeie își plimba câinele. Ținând în continuare cheile strâns în mână, își ridică pumnii și lovi puternic în geamul imposibil de gros. Deschise gura să țipe.

Dar vocea îi fu înăbușită de ceva strâns peste gură, trăgând dureros pe la colțuri. Era o pânză – o cârpă sau o batistă sau o eșarfă. Agresorul îi puse căluș cu forța sa nemiloasă și implacabilă. Ochii i se umflară, dar în loc să țipe, tot ce putu să emită fu un geamăt oribil.

Își zbătu brațele și cheile îi căzură din nou din mână. Era trasă fără speranță înapoi, din lumina dimineții într-o lume întunecată și tulbure de teroare subită și inimaginabilă.

Capitolul 16

„Te simți oarecum nelalocul tău?” întrebă Bill.

„Mda,” spuse Riley. „Și sunt sigură că și arătăm nelalocul nostru amândoi.”

Un amestec aparent aleatoriu de păpuși și oameni erau așezați pe mobila tapițată cu piele din holul hotelului extravagant. Oamenii – majoritatea femei, dar și câțiva bărbați – beau ceai și cafea și discutau unii cu alții. Păpuși de felurite tipuri, masculine și feminine, stăteau printre ei ca niște copii foarte bine crescuți. Riley se gândi că arăta ca un fel reuniune ciudată de familie în care niciunul dintre copii nu era adevărat.

Riley nu se putea obține din a se holba la scena stranie. Fără nicio altă pistă de urmărit, ea și Bill hotărâseră să vină aici, la această convenție de păpuși, sperând că vor da peste vreo pistă, oricât de vagă.

„Voi doi v-ați înregistrat?” întrebă el.

Riley se întoarse și văzu un agent de securitate care fixa cu privirea sacoul lui Bill, fără îndoială fiindcă îi depistase arma ascunsă. Agentul de pază își ținea mâna pe propria-i armă în toc.

Se gândi că, dat fiind numărul mare al persoanelor prezente, agentul de pază avea dreptate să-și facă griji. Un țintaș nebun chiar ar fi putut să facă ravagii într-un astfel de loc.

Bill îi arătă rapid insigna. „FBI,” spuse el.

Paznicul râse pe înfundate.

„Nu pot să spun că sunt uimit,” spuse el.

„De ce nu?” întrebă Riley.

Paznicul scutură din cap.

„Pentru că aceasta este cea mai ciudată adunătură de oameni care am văzut-o vreodată în același loc.”

„Mda,” aprobă Bill. „Și nici măcar nu sunt toți oameni.”

Paznicul ridică din umeri și răspunse, „Poți fi sigur că cineva de aici a făcut ceva ce nu trebuia.”

Bărbatul își smuci capul dintr-o parte în alta, scanând încăperea.

„Voi fi bucuros când se va termina.” Apoi plecă pășind precaut și alert.

Hoinărind cu Bill pe un culoar adiacent, Riley nu era sigură de ce anume își făcea atâtea griji agentul de pază. Vorbind în general, participanții arătau mai degrabă excentrici decât amenințători. Femeile cu pricina variau de la tinere la bătrâne. Unele arătau austere și severe, în timp ce altele păreau deschise și prietenoase.

„Mai spune-mi o dată ce speri să găsești aici,” mormăi Bill.

„Nu sunt sigură,” recunoscu Riley.

„Poate faci prea mult caz din treaba asta cu păpușile,” spuse el, vădit neîncântat să se afle acolo. „Blackwell era ciudat cu păpușile, dar nu era infractorul. Și ieri am aflat că primei victime nici măcar nu-i plăceau păpușile.”

Riley nu răspunse. Bill putea foarte bine să aibă dreptate. Dar când îi arătă broșura care anunța această convenție și expoziție, cumva nu se putu reține să nu meargă până la capăt. Voia să mai încerce o dată.

Bărbații pe care îi văzu Riley tindeau să pară tocilari și profesorali, majoritatea purtând ochelari și mai mult de câțiva purtând cioc. Niciunul nu părea tocmai capabil de crimă. Trecu de o femeie așezată care legăna cu drag în brațe o păpușă bebeluș și cânta un cântecel. Ceva mai departe, o femeie în vârstă purta o conversație captivantă cu o maimuță de jucărie în mărime naturală.

Bine, se gândi Riley, deci e ceva ciudățenie pe aici.

Bill scoase broșura din sacou și o frunzări în timp ce mergeau.

„Are loc ceva interesant?” îl întrebă Riley.

„Doar conferințe, seminare, ateliere – chestii de genul. Niște mari producători sunt aici pentru a-i aduce la zi pe proprietarii magazinelor privind ce e la modă și de ultimul răcnet. Sunt niște oameni care par să fi devenit faimoși în toată treaba asta cu păpușile. Țin conferințe de tot felul.”

Apoi Bill râse.

„Ia uite aici un seminar cu un titlu bestial.”

„Care e?”

„’Construcția Socială a Genului Victorian în Perioada Păpușilor de Porțelan.’ Începe în câteva minute. Vrei să aruncăm o privire?”

Râse și Riley. „Sunt sigură că nu vom înțelege niciun cuvânt din el. Altceva?”

Bill scutură din cap. „Nu prea. Nimic care să ajute la a înțelege motivele unui criminal sadic, în orice caz.”

Riley și Bill continuară spre a doua mare cameră deschisă. Era un labirint uriaș de standuri și mese, pe care erau expuse toate felurile de păpuși sau marionete imaginabile. Variau de la minuscule cât un deget până la mărime naturală, de la antichități la proaspăt ieșite din fabrică. Unele mergeau și unele vorbeau, dar majoritatea atârnau sau stăteau acolo, holbându-se la privitorii care se îngrămădeau în fața fiecăreia.

Pentru prima dată Riley văzu că erau prezenți și copii adevărați – nu băieți, doar fetițe. Majoritatea se aflau sub imediata supraveghere a părinților, dar câțiva hoinăreau liberi în grupușoare gălăgioase, întinzând nervii expozanților la maxim.

Riley ridică o cameră foto în miniatură de pe o masă. Eticheta atașată pretindea că funcționează. Pe același contoar se aflau ziare minuscule,

jucării împăiate, poșete, portofele și ghiozdane. Pe masa următoare erau căzi pentru păpuși și alte instalații de baie.

Standul de tricouri imprima bluze pentru păpuși și pentru oameni în mărime naturală, dar coaforul era numai pentru păpuși. Priveliștea a câtorva peruci mici coafate minuțios îi dădu fiori lui Riley. FBI-ul găsise deja producătorii perucilor de la locul crimelor și știau că erau vândute în nenumărate magazine de pretutindeni. Văzându-le aliniate așa îi reaminti lui Riley imagini pe care știa că alți oameni de aici nu le împărtășeau. Imaginile femeilor moarte, goale, stând crăcănate ca niște păpuși, purtând peruci care nu stăteau bine făcute din păr de păpușă.

Riley era sigură că acele imagini nu vor păli niciodată din mintea ei. Femeile tratate fără milă, și totuși așezate cu atâta grijă pentru a reprezenta...ceva pe care încă nu putea pune mâna. Dar desigur, pentru asta ea și Bill se aflau acolo.

Înaintă și vorbi cu tânăra sprintenă care părea să se ocupe de coaforul pentru păpuși.

„Vindeți aceste peruci aici?” întrebă Riley.

„Desigur,” răspunse femeia. „Acelea sunt doar de prezentare, dar am altele noi-nouțe în cutii. Care v-ar plăcea?”

Riley nu era sigură ce să spună mai departe, „Coafați perucile astea mici?” întrebă ea într-un sfârșit.

„Le putem schimba coafura pentru dumneavoastră. E doar un cost mic suplimentar.”

„Ce fel de oameni le cumpără?” întrebă Riley. Voia să întrebe dacă nu cumva tipi ciudați veniseră să cumpere perucile de păpuși.

Femeia se uită la ea, ochii bulbucați. „Nu sunt sigură că înțeleg ce vreți să spuneți,” zise ea. „Tot felul de oameni le cumpără. Uneori aduc o păpușă pe care o au deja ca să-i schimbe părul.”

„Vreau să zic, bărbații le cumpără des?” întrebă Riley.

Tânăra femeie arăta în mod vădit incomodată. „Nu din ce-mi amintesc,” spuse ea. Apoi se întoarse brusc pentru a se ocupa de un alt client.

Riley stătu pur și simplu pe loc o clipă. Se simțea ca o proastă, acostând o persoană cu asemenea întrebări. Era ca și cum și-ar fi impus propria lume întunecată într-una care ar fi trebuit să fie dulce și simplă.

Simți o atingere pe braț. Bill spuse, „Nu cred că o să găsim infractorul aici.”

Riley simți cum se îmbujora. Dar cum întoarse spatele coaforului pentru păpuși, realiză că nu era singura doamnă ciudată cu care aveau de-a face expozanții. Aproape că intră într-o femeie care strângea cu disperare de o păpușă proaspăt cumpărată, plângând pasional, aparent de bucurie. La o altă masă, un bărbat și o femeie intraseră într-un meci de țipete pentru cine avea să cumpere un obiect de colecție deosebit de rar. Erau prinși într-o luptă fizică cu odgonul care risca să rupă în bucăți marfa.

„Acum încep să înțeleg de ce era paznicul acela îngrijorat,” îi spuse ea lui Bill.

Văzu că Bill urmărea intenționat pe cineva în apropiere.

„Ce?” îl întrebă ea.

„Ia uită-te la tipul ăla,” spuse Bill, înclinând capul spre un bărbat care stătea lângă o expoziție din apropiere de păpuși mari în rochii dantelate. Avea în jur de treizeci și cinci de ani și era destul de arătos. Spre deosebire de ceilalți bărbați de aici, nu arăta ca un tocilar sau profesoral. În schimb, avea înfățișarea unui om de afaceri prosper și încrezător, îmbrăcat cum se cuvine într-un costum scump.

„Arată la fel de scos din peisaj ca noi,” mormăi Bill. „De ce se joacă un tip ca ăsta cu păpuși?”

„Nu știu,” răspunse Riley. „Dar arată și ca și cum ar putea angaja o fată adevărată dacă ar vrea.” Îl privi un timp pe omul de afaceri. Se oprise să se

uite la o expoziție de păpuși fetițe în rochii dantelate. Aruncă o privire în jur, ca și cum s-ar fi asigurat că nimeni nu se uită.

Bill îi întoarse spatele și se aplecă înainte ca și cum ar fi vorbit însuflețit cu Riley. „Ce face acum?”

„Se uită la marfă,” spuse ea. „Într-un fel care nu-mi place deloc.”

Bărbatul se înclină spre o păpușă și o studie de aproape – poate prea de aproape – și buzele-i subțiri se curbară într-un zâmbet. Apoi îi scană din nou pe ceilalți din cameră.

„Sau se uită după potențiale victime,” adăugă ea.

Riley era sigură că detectase ceva îndoielnic în maniera bărbatului de a atinge rochia păpușii, examinând materialul într-o manieră senzuală.

Bill aruncă din o privire bărbatului. „Dumnezeule,” murmură el. „E ciudat tipul ăsta sau nu?”

Un fior puse stăpânire pe Riley. Din punct de vedere rațional, știa foarte bine că acesta nu putea fi asasinul. Până la urmă, care erau șansele să dea peste el așa în public? Totuși, în acel moment, Riley era convinsă că se afla în prezența răului.

„Nu-l scăpa din ochi,” spuse Riley. „Dacă devine destul de ciudat, îi vom pune niște întrebări.”

Dar atunci, realitatea îi alungă acele gânduri negre. A fetiță în jur de cinci ani veni alergând spre bărbat.

„Tati,” îl strigă ea.

Zâmbetul bărbatului se lărgi, și fața îi radie inocent cu dragoste. Îi arătă fiicei sale păpușa pe care o găsise, iar ea bătu din palme și râse cu bucurie. I-o înmână și fetița o strânse tare în brațe. Tatăl își scoase portofelul și se pregăti să plătească vânzătorului.

Riley își înăbuși un geamăt.

Instinctele mele ratează din nou, se gândi ea.

Văzu că Bill asculta pe cineva la telefon. Chipul îi părea abătut când se întoarse spre ea.

„A răpit o altă femeie.”

Capitolul 17

Riley înjură pe sub nas în timp ce trăgea mașina în parcarea de lângă o clădire lungă cu acoperișul plat. Trei oameni purtând sacouri FBI stăteau afară, socializând cu câțiva polițiști.

„Asta nu e de bine," spuse Riley. „Aș fi vrut să ajungem aici înainte să ajungă hoardele."

„Nu zău," aprobă Bill.

Li se spusese că o femeie fusese răpită din interiorul unei clinici medicale dintr-un oraș mic, luată în zorii acelei dimineți.

„Măcar de data asta ne apucăm mai repede de treabă," spuse Bill. „Poate avem o șansă să o recuperăm în viață."

Riley aprobă în tăcere. La primele cazuri, nimeni nu știuse exact când și unde fusese răpită victima. Femeile dispăruseră pur și simplu și apăruseră mai târziu moarte împreună cu semnele criptice ale mentalității criminalului.

Poate va fi diferit de data asta, se gândi ea.

Se simțea ușurată că cineva văzuse suficient din crimă cât să sune la 911. Poliția locală era la curent cu alerta răpitorului și criminalului în serie, și chemaseră FBI-ul. Toți presupuneau că era opera aceluiași scelerat .

„Tot e cu mult înaintea noastră," spuse Riley. „Dacă e cu adevărat el. Ăsta nu e genul de loc din care mă așteptam ca infractorul nostru să sustragă pe cineva."

Se gândise că asasinul ar fi urmărit vreun garaj sau o pistă de jogging izolată. Poate chiar și un cartier slab iluminat.

„De ce o clinică publică?" întrebă ea. „Și de ce la lumina zilei? De ce s-ar risca să intre în clădire?"

„E clar că nu e o alegere la întâmplare,” fu de acord Bill. „Hai să mergem.”

Riley parcă pe cât de aproape putu de zona delimitată. Cum ea și Bill ieșeau din mașină, îl recunoscu pe agentul special responsabil, Carl Walder.

„Treaba e foarte gravă,” mormăi Riley către Bill în timp ce mergeau spre clădire.

Riley nu știa prea multe despre Walder – un bărbat cu un chip infantil, pistruiat, cu păr creț de culoarea cuprului. Nici Riley nici Bill nu mai lucraseră personal un caz sub el, dar avea o reputație proastă. Alți agenți spuneau că era cel mai prost fel de șef – cineva care habar nu avea ce făceau, și în consecință era cu atât mai determinat să-și dea importanță și să-și exercite autoritatea.

Ca lucrurile să fie și mai rele pentru Riley și Bill, Walder era mai mare în grad decât șeful lor, Brent Meredith. Riley nu știa ce vârstă avea Walder, dar era sigură că se ridicase pe lanțul trofic al FBI-ul prea repede pentru binele lui, sau al oricui altcuiva.

În ceea ce o privea pe Riley, era un exemplu clasic a Principiului lui Peter pus în practică. Walder se ridicase cu succes la nivelul incompetenței sale.

Walder înaintă pentru a-i întâmpina pe Riley și Bill.

„Agenți Paige și Jeffreys, mă bucur că ați putut ajunge,” spuse el.

Fără politeți, Riley îi puse direct lui Walder întrebarea care o bătea la cap.

„De unde știm că e același infractor care le-a luat pe celelalte trei femei?”

„Din cauza asta,” spuse Walder, arătându-le o pungă pentru colectat probe cu un trandafir ieftin din material. „Era pe jos chiar înăuntru.”

„O, căcat,” spuse Riley.

Biroul avusese grijă să nu divulge presei acest detaliu din modul său de operare – cum lăsase trandafiri în locurile unde așezase corpurile. Aceasta nu era opera unui imitator sau a unui asasin nou nouț.

„Cine a fost de data asta?” întrebă Bill.

„Numele ei este Cindy MacKinnon,” zise Walder. „Este infirmieră. A fost răpită când a venit de dimineață să pregătească clinica.”

Apoi Walder îi indică alți doi agenți, o tânără femeie și un și mai tânăr bărbat. „Poate că i-ați cunoscut pe agenții Craig Huang și Emily Creighton. Vi se vor alătura la acest caz.”

Bill murmură clar, „Ce nai-”

Riley îl împunse pe Bill în coaste pentru a-l face să tacă.

„Huang și Creighton au fost deja puși la curent,” adăugă Walder. „Știu tot atât de mult ca și voi despre aceste crime.”

Riley spumegă în tăcere. Voia să-i spună lui Walder că nu, Huang și Creighton nu știau tot atât cât ea. Nici măcar cât Bill. Nu aveau cum să știe atât de mult fără să fi petrecut la fel de mult timp la locul crimelor, sau fără să petreacă nenumărate ore studiind probele. Nu aveau nimic asemănător implicării profesionale pe care ea și Bill o dedicaseră acestui caz. Și era sigură că niciunul dintre puștanii aceștia nu convocaseră vreodată mintea unui criminal pentru a-și face o idee despre experiența lui.

Riley inspiră adânc pentru a-și înăbuși furia.

„Cu tot respectul, domnule,” spuse ea, „Agentul Jeffreys și cu mine stăpânim destul de bine cazul și va trebui să lucrăm rapid. Mai mult ajutor...nu va fi de ajutor.” Aproape îi venise să spună că mai mult ajutor i-ar încetini, dar se oprise la timp. Niciun rost să insulte copiii.

Riley depistă o urmă de rânjet pe chipul infantil al lui Walder.

„Cu tot respectul, agent Paige,” răspunse el. „Senatorul Newbrough nu e de acord.”

Inima îi stătu în loc. Riley își aminti interviul neplăcut cu senatorul și ceva ce spusese acesta. „Poate nu știați, dar am prieteni buni în funcții superioare în agenție.”

Desigur că Walder trebuia să fie unui din acei „prieteni buni.”

Walter își înălță bărbia și vorbi cu o autoritate împrumutată. „Senatorul spune că aveți probleme în a înțelege importanța acestui caz.”

„Mă tem că senatorul se lasă în voia emoțiilor,” spuse Riley. „E de înțeles, și îl compătimesc. E îndurerat. Crede că omorul fiicei sale a fost din motive politice sau personale sau amândouă. E evident că nu e așa.”

Walder privi sceptic printre gene.

„De unde e evident?” spuse el. „Mie mi se pare evident că el are dreptate.”

Riley nu-și putea crede urechilor.

„Domnule, fiica senatorului a fost a treia femeie răpită din ce sunt acum patru femei,” spuse ea. „Cadrul său temporal se extinde la mai mult de doi ani. Este pură coincidență că fiica sa s-a întâmplat să fie una din victime.”

„Țin să vă contrazic,” spuse Walder. „La fel și agenții Huang și Creighton.”

Ca la comandă, agentul Emily Creighton se introduse în discuție.

„Nu se întâmplă genul ăsta de lucruri din când în când?” spuse ea. „Adică, uneori un infractor va înscena o altă crimă înainte de a ucide victima vizată? Doar ca să pară un omor în serie și nu personal?”

„Această ultimă răpire ar putea servi aceluiași scop,” adăugă agentul Craig Huang. „O momeală finală.”

Riley reuși să nu-și dea ochii peste cap la naivitatea copiiilor.

„Asta e o poveste veche, veche,” spuse ea. „O operă de ficțiune. Nu se întâmplă în viața reală.”

„Ei bine,” spuse Walder pe un ton autoritar, „s-a întâmplat de data asta.”

„Nu avem timp de asta,” sări Riley. Răbdarea ei se epuizase. „Avem vreun martor?”

„Unul,” spuse Walder. „Greta Tedrow a sunat la 911 dar de fapt nu a văzut mare lucru. E înăuntru. Recepționera e și ea înăuntru, dar nu a văzut răpirea. Până când a ajuns ea la ora opt, polițiștii erau deja aici.”

Prin ușile de sticlă ale clinicii, Riley putu vedea două femei așezate în camera de așteptare. Una era o femeie subțire în haine de alergat, cu un cocker spaniel în lesă lângă ea. Cealaltă, de vârstă mijlocie, și trăsături hispanice.

„Ați interogat-o pe doamna Tedrow?” îl întrebă Riley pe Walder.

„A fost prea emoționată ca să vorbească,” spuse Walder. „O să o ducem înapoi la SAC.”

De data aceasta, Riley chiar își dădu ochii peste cap. De ce să faci un martor inocent să se simtă ca un suspect? De ce să joci pe tiranul, ca și când asta nu ar agita-o și mai mult?

Ignorând gestul de protest al lui Walder, balansă ușa și păși hotărât prin intrare.

Bill o urmă înăuntru, dar lăsă interogatoriul în sarcina lui Riley în timp ce el verifică două birouri adiacente, apoi scotoci prin camera de așteptare.

Femeia cu cățelul o privi agitată pe Riley.

„Ce se întâmplă?” întrebă Greta Tedrow. „Sunt gata să răspund la întrebări. Dar nimeni nu mă întreabă nimic. De ce nu pot să plec acasă?”

Riley se așeză pe un scaun lângă ea și îi mângâie mâna.

„O să plecați acasă, doamna Tedrow, și curând,” spuse ea. „Sunt agent Paige, și vă voi pune câteva întrebări chiar acum.”

Greta Tedrow dădu din cap tremurând. Cockerul spaniel stătea pur și simplu pe podea uitându-se în sus prietenos la Riley.

„Drăguț câine,” spuse Riley. „Foarte bine educat – sau educată. Câți ani are?”

„E un el. Toby îl cheamă. Are cinci ani.”

Riley întinse încet mâna spre câine. Cu permisiunea tacită a animalului, Riley îi mângâie capul ușor.

Femeia mulțumi tăcut din cap. Riley își scoase creionul și carnetul.

„Acum luați-o încet, nu vă grăbiți,” spuse Riley. „Spuneți-mi cu cuvintele dumneavoastră cum s-a întâmplat. Încercați să vă amintiți tot ce puteți.”

Femeia vorbi încet și șovăitor.

„Îl plimbam pe Toby.” Arătă cu degetul afară. „Tocmai treceam de colțul dincolo de gardul viu, acolo. Clinica abia apăruse în vedere. Am crezut că am auzit ceva. M-am uitat. Era o femeie în ușa de la clinică. Bătea în geam. Cred că avea căluș la gură. Apoi cineva a tras-o înapoi de la vedere.”

Riley îi mângâie din nou mâna femeii.

„E foarte bine, doamna Tedrow,” spuse ea. „L-ați văzut vreun pic pe agresor?”

Femeia se luptă cu memoria sa.

„Nu i-am văzut fața,” spuse ea. „Nu puteam să-i văd fața. Lumina era aprinsă în clinică, dar...”

Riley văzu o sclipire de amintire trecând peste chipul femeii.

„O,” spuse femeia. „Purta o mască de schi închisă la culoare.”

„Foarte bine. Ce s-a întâmplat apoi?”

Femeia deveni ceva mai agitată.

„Nu m-am oprit să gândesc. Mi-am scos mobilul și am sunat la 911. Mi se pare că a durat mult până mi-a răspuns cineva. Eram la telefon vorbind cu operatorul când o camionetă a apărut ca o furtună din spatele clădirii. Cauciucurile au scârțâit ieșind din parcare, și a virat la stânga.”

Riley lua notițe rapid. Era conștientă că Walder și cei doi tineri favoriți ai săi intraseră în cameră și stăteau pur și simplu acolo, dar îi ignoră.

„Ce fel de camionetă?” întrebă ea.

Femeia își încruntă fruntea. „Un Dodge Ram, cred. Da, așa e. Destul de veche – poate de la sfârșitul anilor nouăzeci. Era foarte murdară, dar cred că era de un bleumarin închis la culoare. Și avea ceva pe platformă. Ca un fel de rulotă, numai că nu era o rulotă. Un fel de acoperiș de aluminiu cu geamuri.”

„O capotă?” sugeră Riley.

Femeia dădu din cap, „Cred că așa le cheamă.”

Riley era mulțumită și impresionată de memoria femeii.

„Dar numărul de înmatriculare?” întrebă Riley.

Femeia păru să fie dată puțin înapoi.

„Nu – nu l-am văzut,” spuse ea, părând dezamăgită de ea însăși.

„Nici măcar o literă sau un număr?” întrebă Riley.

„Îmi pare rău, dar nu l-am reținut. Nu înțeleg cum l-am ratat.”

Walder se aplecă și șopti intens în urechea lui Riley.

„Trebuie să o ducem la SAC,” spuse el.

Se retrase puțin când Riley se ridică în picioare.

„Mulțumesc, doamna Tedrow,” spuse Riley. „Asta e tot pentru acum. V-a luat poliția datele de contact?”

Femeia dădu din cap.

„Atunci duceți-vă acasă și odihniți-vă,” spuse Riley. „Vă vom recontacta curând.”

Femeia își scoase câinele afară din clinică și se îndreptă spre casă. Walder părea gata să explodeze de furie și exasperare.

„Ce naiba a fost asta?” întrebă el. „Am spus că trebuie să o ducem la SAC.”

Riley ridică din umeri. „Nu pot să-mi imaginez de ce am fi făcut asta,” spuse ea. „Trebuie să mergem mai departe cu cazul ăsta și femeia ne-a spus tot ce a putut.”

„Vreau ca unul dintre hipnotizatorii noștri să lucreze cu ea. Să o ajute să-și amintească numărul de înmatriculare. E pe undeva în creierul ei.”

„Agent Walder,” spuse Riley, încercând să nu pară pe cât era de impacientată. „Greta Tedrow e unul dintre cei mai atenți martori pe care i-am interogat de ceva vreme încoace. A spus că nu a văzut numărul de înmatriculare, că nu l-a „reținut”. Nici măcar un număr. Asta a deranjat-o. Nu știa cum a putut să-l rateze. Venind de la cineva cu o memorie așa de ascuțită ca a ei, asta nu poate însemna decât un lucru.”

Făcu o pauză, provocându-l pe Walder să ghicească ce ar fi putut fi acel „un lucru”. Își putu da seama după privirea sa absentă că habar nu avea.

„Nu era nicio placă de înmatriculare de văzut,” spuse ea în cele din urmă. „Ori agresorul le-a dat jos ori erau murdărite și ilizibile. Tot ce a văzut a fost un spațiu gol acolo unde plăcile de înmatriculare ar fi trebuit să fie. Dacă o placă de înmatriculare lizibilă ar fi fost acolo, această femeie ar fi putut să rețină măcar o parte din ea.”

Bill lăsă să-i scape un grohăit de admirație tacită. Riley voia să-l facă să tacă din gură, dar își dădu seama că asta nu avea decât să înrăutățească lucrurile. Decise să schimbe subiectul.

„A fost contactată ruda cea mai apropiată a victimei?” îl întrebă pe Walder.

Walder dădu din cap. „Soțul ei. A venit aici pentru câteva minute. Dar nu putea suporta. L-am trimis acasă. Locuiește la doar câteva cvartale distanță. Îi voi trimite pe agenții Huang și Creighton să-l interogheze.”

Cei doi agenți mai tineri stătuseră deoparte discutând ceva entuziasmați. În acel moment, se întoarseră spre Riley, Bill și Walder. Păreau foarte încântați de ei înșiși.

„Emily – ă, Agent Creighton și cu mine i-am dat de cap,” spuse Huang. „Nu a fost niciun semn de intrare forțată, nimic care să semene cu o intrare prin efracție. Asta înseamnă că infractorul are legături locale. Ba chiar, cunoaște pe cineva care lucrează în această clinică. Ar putea lucra chiar el aici.”

„A pus cumva mâna pe o cheie,” contribui Creighton. „Poate a furat-o, sau poate a împrumutat-o și i-a făcut o copie, ceva de genul. Și cunoștea codul de la alarmă. A intrat și a ieșit fără să o declanșeze. Vom interoga personalul având asta în vedere.”

„Și știm exact pe cine căutăm,” spuse Huang. „Pe cineva cu o ranchiună împotriva senatorului Newbrough.”

Riley își înghiți furia. Cei doi trăgeau concluzii nefondate. Desigur, puteau să aibă dreptate. Dar ce le scăpase din vedere? Se uită în jurul camerei de așteptare a clinicii și a holului adiacent și o posibilitate diferită prinse formă în mintea ei. Se întoarse spre recepționera hispanică.

“Perdóneme, señora,” îi spuse ea femeii. “Dónde está el cuarto de provisiones?”

“Allá,” zise femeia, indicând o ușă de pe hol.

Riley se îndreptă spre ușă și o deschise. Se uită înăuntru, apoi se întoarse spre Walder și spuse, „Pot să vă spun exact cum a intrat în clădire. A intrat pe aici.”

Walder arăta enervat. În schimb, Bill nu arăta nici pe departe enervat – de-a dreptul încântat, de fapt. Riley știa că Bill îl displăcea pe Walder la fel de

mult ca și ea. Fără îndoială că abia aștepta să-l vadă pe Walder primind o lecție bună de munca de detectiv.

Cei doi agenți tineri se holbară prin ușa deschisă, apoi se întoarseră spre Riley.

„Nu înțeleg," se plânse Emily Creighton.

„E doar un dulap," reluă Craig Huang.

„Uitați-vă la cutiile acelea din spate," spuse Riley. „Nu atingeți nimic."

Bill și Walder se alăturară adunăturii de oameni care se uitau în debaraua mare de provizii. Consumabile de hârtie și bandaje erau depozitate pe etajere late. Îmbrăcămintea clinicienilor era pusă teanc într-o parte. Dar câteva cutii mari de pe podea păreau nelalocul lor. Deși în rest totul era ordonat în debara, acele cutii erau așezate în unghiuri bizare și se vedea spațiu în spatele lor.

„Cutii împinse de la perete," comentă Bill. „Cineva s-ar fi putut ascunde acolo prea ușor."

„Aduceți echipa de criminaliști încoace," se răsti Walder la agenții mai tineri. Apoi o întrebă pe Riley, „Care e teoria ta?"

Creierul îi mergea iute în timp ce scenariul prindea formă repede pentru ea. Începu să-l expună.

„A ajuns la clinică ieri," spuse ea. „Probabil târziu în timpul zilei, la o oră deosebit de aglomerată. În miezul agitației de pacienți, a cerut recepționistei ceva simplu. Să i se ia tensiunea, poate. Și ea ar fi putut fi foarte bine infirmiera care i-a făcut testul – Cindy MacKinnon, femeia pe care o urmărea, femeia pe care a venit aici să o răpească. I-ar fi plăcut asta."

„Nu poți ști sigur," spuse Walder.

„Nu," aprobă Riley. „Și, desigur, nu și-ar fi dat numele adevărat, dar puneți pe cineva să verifice evidențele clinicii privind serviciile oferite oricui,

necunoscut de membrii personalului. De fapt, ar trebui să-i verificăm pe toți cei care au fost pacienți aici ieri."

Asta ar fi durat, știa. Dar trebuiau să urmărească orice posibilitate cât mai repede posibil. Acest bărbat trebuia oprit.

„A fost aici," spuse Riley, „printre toți pacienții. Poate cineva își va aminti ceva ciudat. Și când nimeni nu se uita, a reușit să intre în debaraua de provizii."

„Nu e un depozit de medicamente și nu văd ce altceva ar putea fi suficient de valoros ca să fie furat," adăugă Bill. „Așa că probabil că nu era supravegheată prea atent."

„S-a înghesuit într-un spațiu îngust sub ultima etajeră și în spatele acelor cutii," spuse Riley. „Personalul habar nu a avut că era aici. Clinica a închis la ora obișnuită, și toată lumea s-a dus acasă fără să bage de seamă. Când a fost sigur că toată lumea a plecat, infractorul a împins cutiile la o parte, s-a târât afară, și s-a simțit ca la el acasă. A așteptat toată noaptea. Bănuiala mea e că a dormit numai bine."

Echipa de criminaliști intră și agenții se dădură într-o parte pentru a-i lăsa să-și facă cercetarea de fire de păr, amprente sau orice altceva ce ar fi putut purta ADN sau să furnizeze un alt indiciu.

„S-ar putea să ai dreptate," bombăni Walder. „Va trebui de asemenea să verificăm oriunde ar mai fi putut fi în timpul nopții. Asta înseamnă peste tot."

„E cea mai simplă soluție," spuse Riley. „De obicei e cel mai bine."

Își puse mănușile de plastic și porni pe coridor, uitându-se în fiecare cameră. Una era un salon pentru personal, cu o canapea aparent confortabilă.

„Aici și-a petrecut noaptea," spuse ea cu un sentiment de certitudine.

Walder să uită înăuntru. „Nimeni să nu intre în camera asta până nu e verificată de echipă,” spuse el, făcând tot posibilul să sune eficient.

Riley se întoarse în camera de așteptare. „Era deja aici când Cindy MacKinnon a apărut de dimineață, la fix. A înșfăcat-o.”

Riley arătă cu degetul spre capătul holului.

„Apoi a șters-o cu ea pe intrarea din spate. Avea camioneta așteptând chiar acolo.”

Riley închise ochii o clipă. Aproape că îl vedea în minte, o imagine neclară pe care nu o putea aduce în prim-plan. Dacă ieșea în evidență, cineva ar fi observat. Deci nu avea o înfățișare extremă. Nu obez, nici neobișnuit de înalt sau scund, nu tunsoare ciudată, nu marcat cu tatuaje bizare sau pigmenți. S-ar îmbrăca în haine bine uzate, dar nimic specific unui anumit job. Haine vechi de zi cu zi. Asta ar fi normal pentru el, se gândi ea. Așa obișnuia să se îmbrace.

„Care e legătura lui cu aceste femei,” mormăi ea. „De unde îi vine furia?”

„O să aflăm,” spuse hotărât Bill.

Walder era acum complet tăcut. Riley știa de ce. Teoria elaborată a protejaților săi cum că răpitorul ar fi avut un contact în interior părea acum caraghioasă total. Când Riley vorbi din nou, o făcu pe un ton la limită condescendent.

„Agent Walder, apreciez spiritul tineresc al celor doi agenți ai dumneavoastră,” zise ea. „Învață. Se vor pricepe într-o zi. Chiar cred asta. Dar cred că ați face mai bine să ne lăsați pe mine și pe agent Jeffreys să-l interogăm pe soț.”

Walder oftă și îi făcu un semn ușor, abia vizibil, cu capul.

Fără niciun alt cuvânt, Riley și Bill părăsiră locul răpirii. Riley avea niște întrebări importante de pus soțului victimei.

Capitolul 18

În vreme ce conducea spre adresa pe care recepționera de la clinică i-o dăduse, Riley simți teama-i obișnuită de a interoga familiile sau soții victimelor. Cumva, simți că de data aceasta avea să fie și mai rău decât de obicei. Dar răpirea era recentă.

„Poate de data asta o vom găsi înainte să o omoare," spuse ea.

„Dacă echipa de criminaliști poate găsi vreun indiciu despre tipul ăsta," răspunse Bill.

„Cumva mă îndoiesc că va apărea în vreo bază de date." Imaginea pe care Riley și-o construia în minte nu era cea a unui agresor obișnuit. Lucrul ăsta era profund personal pentru criminal într-un fel pe care nu putea să-l identifice. Avea să-i dea de cap, era sigură. Dar trebuia să-i dea de cap suficient de repede pentru a opri teroarea și agonia prin care Cindy trecea chiar acum. Nimeni nu ar fi trebuit să îndure durerea acelui cuțit... sau a acelui întuneric... a acelei flăcări usturătoare...

„Riley," spuse brusc Bill, „e asta de acolo."

Riley se smuci înapoi în prezent. Trase mașina aproape de trotuar și se uită în jur prin cartier. Era puțin dărăpănat dar cu atât mai călduros și primitor tocmai din această cauză. Era un fel de zonă cu chirii scăzute în care oamenii tineri fără prea mulți bani puteau să-și urmeze visele.

Desigur, Riley știa că acel cartier nu avea să rămână așa. Îmburghezirea era fără îndoială planificată să își facă efectul cât de curând. Dar poate că asta ar fi fost benefic pentru o galerie de artă. Dacă victima se întorcea vie acasă.

Riley și Bill ieșiră din mașină și se apropiară de vitrina mică a galeriei. O frumoasă sculptură de metal era expusă în vitrină în spatele unui semn care anunța „ÎNCHIS."

Apartamentul cuplului era la etaj. Riley sună la sonerie și ea și Bill așteptară câteva clipe. Se întrebă cine avea să vină la ușă.

Când ușa se deschise, se simți ușurată să fie întâmpinată de chipul binevoitor al specialistului FBI în victimologie Beverly Chaddick. Riley mai lucrase cu Beverly. Specialistul lucrase în acest domeniu de cel puțin douăzeci de ani, și avea un mod minunat de a lucra cu victimele îndurerate și membrii familiei.

„Trebuie să-i punem câteva întrebări domnului MacKinnon," spuse Riley. „Sper că e în stare să răspundă."

„Da," spuse Beverly. „Dar luați-l ușor."

Beverly îi conduse pe Bill și Riley la etaj într-un apartament mic. Îi dădu imediat impresia lui Riley ca fiind sfâșietor de vesel, decorat cu o dezordine fantastică de picturi și sculpturi. Oamenii care locuiau aici iubeau să sărbătorească viața și toate posibilitățile sale. Se terminase asta acum? O durea inima pentru tânărul cuplu.

Nathaniel MacKinnon, un bărbat la sfârșitul celei de-a doua decade de viață, stătea în sufrageria combinată cu livingul. Silueta deșirată îl făcea să pară și mai răvășit.

Beverly anunță cu o voce blândă, „Nathaniel, agenții Paige și Jeffreys sunt aici."

Tânărul se uită la Bill și Riley cu nerăbdare. Avea vocea răgușită de disperare.

„Ați găsit-o pe Cindy? E bine? E în viață?"

Riley își dădu seama că nu putea să spună nimic de folos. Era cu atât mai recunoscătoare că Beverly era acolo, și că stabilise deja un raport cu soțul tulburat.

Beverly se așeză lângă Nathaniel MacKinnon.

„Nimeni nu știe nimic deocamdată, Nathaniel,” spuse ea. „Sunt aici ca să ajute.”

Bill și Riley se așezară în apropiere.

Riley întrebă, „Domnule MacKinnon, v-a spus soția dumneavoastră recent cum că s-ar fi simțit temătoare sau amenințată?”

Nathaniel MacKinnon dădu din cap mutește.

Bill continuă, „E o întrebare dificilă, dar trebuie să o punem. Aveți dumneavoastră sau soția dumneavoastră vreun dușman, cineva care v-ar putea dori răul?”

Soțul părea să aibă probleme în a înțelege întrebarea.

„Nu, nu,” se bâlbâi el. „Uite ce, uneori există mici conflicte în domeniul meu de activitate. Dar sunt numai chestii stupide, certuri între artiști, nu oameni care ar face așa ceva...”

Se opri la mijlocul frazei.

„Și toată lumea...o iubește pe Cindy,” spuse el.

Riley îi detectă teama și incertitudinea de a folosi timpul trecut. Simți că interogarea acestui bărbat era probabil zadarnică și eventual grosolană. Ea și Bill aveau probabil să o scurteze și să lase situația pe mâinile capabile ale lui Beverly.

Între timp, totuși, Riley aruncă o privire prin apartament, încercând să identifice cea mai mică urmă a vreunui indiciu.

Nu avea nevoie să i se spună că Cindy și Nathaniel MacKinnon nu aveau copii. Apartamentul nu era suficient de mare, și în plus, operele de artă din preajmă erau periculoase pentru un copil.

Suspectă, totuși, că situația nu era la fel pentru Margaret și Roy Geraty. Instinctul lui Riley îi spuse că Cindy și Nathaniel aleseseră să nu aibă copii,

și asta doar temporar. Așteptau momentul oportun, mai mulți bani, o casă mai mare, un stil de viață mai stabil.

Au crezut că au tot timpul, se gândi Riley.

Se gândi la ipoteza ei anterioară cum că asasinul viza mamele. Se întrebă din nou cum de putuse să se înșele atât de amarnic.

Altceva în legătură cu apartamentul începu să-i atragă atenția. Nu văzu nicăieri nicio fotografie cu Nathaniel sau Cindy. Asta nu era surprinzător în mod special. În cuplu, erau mult mai interesați de creativitatea altora decât de pozele cu ei. Erau orice numai narcisiști nu.

Chiar și așa, Riley simți nevoia să își facă imagine mai clară despre Cindy.

„Domnule MacKinnon," întrebă ea cu grijă, „aveți vreo fotografie recentă a soției dumneavoastră?"

Se uită o clipă absent la ea. Apoi expresia feței i se lumină.

„Desigur," spuse el. „Am una nouă chiar pe telefonul mobil."

Deschise fotografia pe telefon și i-l dădu lui Riley.

Când Riley văzu poza, inima îi sări din piept. Cindy MacKinnon stătea cu o fetiță de trei ani în brațe. Atât ea cât și fetița străluceau de bucurie ținând o păpușă frumos îmbrăcată între ele.

Îi trebui un moment lui Riley pentru a respira din nou. Femeia răpită, un copil și o păpușă. Nu se înșelase. Cel puțin nu în totalitate. Trebuia să existe o legătură între acest criminal și păpuși.

„Domnule MacKinnon, cine este copilul din poză?" întrebă Riley, cât putu de calm.

„Este nepoata lui Cindy, Gale," răspunse Nathaniel MacKinnon. „Mama ei este sora lui Cindy, Becky."

„Când a fost făcută această fotografie?" întrebă Riley.

Bărbatul se opri ca să se gândească. „Cred că Cindy mi-a trimis-o vineri,” spuse el. „Da, sunt sigur că atunci mi-a trimis-o. Era la aniversarea lui Gale. Cindy a ajutat-o pe sora ei cu petrecerea. A plecat mai devreme de la serviciu ca să dea o mână de ajutor.”

Riley se luptă cu gândurile sale, nesigură pentru o clipă ce să întrebe mai departe.

„Păpușa a fost un cadou pentru nepoata lui Cindy?” întrebă ea.

Nathaniel încuviință din cap. „Gale a fost încântată peste măsură. Asta a bucurat-o mult pe Cindy. Adoră să o vadă pe Gale fericită. Fata e aproape ca o fiică pentru ea. M-a sunat direct să-mi spună. Atunci mi-a trimis fotografia.”

Riley se chinui să-și păstreze vocea stabilă. „E o păpușă minunată. Înțeleg de ce Gale a fost atât de încântată de ea.”

Ezită din nou, privind fix imaginea păpușii ca și cum i-ar fi putut spune ceea ce avea nevoie să știe. În mod cert acel zâmbet vopsit, acei ochi albaștri inexpresivi, dețineau cheia către întrebările sale. Dar nici măcar nu știa ce să întrebe.

Cu colțul ochiului putu să vadă că Bill o urmărea intens.

De ce un criminal brutal și-ar așeza victimele ca să arate ca niște păpuși?

În cele din urmă, Riley întrebă, „Știți de unde a cumpărat Cindy păpușa?”

Nathaniel păru cu adevărat nedumerit. Până și Bill părea surprins. Cu siguranță se întreba unde voia să ajungă Riley cu asta. Adevărul era că Riley nu era pe deplin sigură ea însăși.

„Nu am nicio idee,” spuse Nathaniel. „Nu mi-a spus. E important?”

„Nu sunt sigură,” recunoscu Riley. „Dar cred că ar putea fi.”

Nathaniel devenea din ce în ce mai agitat acum. „Nu înțeleg. Despre ce e vorba aici? Vreți să spuneți că soția mea a fost răpită din cauza păpușii unei

fetițe?”

„Nu, nu asta spun.” Riley încercă să pară calmă și convingătoare. Desigur, își dădu seama, că spunea asta. Credea că probabil soția lui fusese răpită din cauza unei păpuși a unei fetițe, chiar dacă asta nu avea niciun sens.

Nathaniel era vizibil perturbat. Riley văzu că Beverly Chaddick, specialistul în victimologie care stătea jos în apropiere, o privea fix cu încordare. Scuturând ușor din cap, Beverly părea că încearcă să comunice că Riley trebuia să o lase mai ușor cu soțul tulburat. Riley își reaminti singură că interogarea victimelor și familiilor lor nu era punctul ei forte.

Trebuie să am grijă, își spuse ea. Dar simți de asemenea o nevoie urgentă să se grăbească. Femeia era în captivitate. Închisă într-o cușcă sau legată, nu conta. Nu avea mult de trăit. Era acum momentul să renunțe la orice sursă de informație?

„Există vreo cale să aflăm de unde a cumpărat-o Cindy?” întrebă Riley, încercând să vorbească pe un ton mai blând. „În cazul în care avem nevoie de această informație.”

„Eu și Cindy păstrăm unele chitanțe,” spuse Nathaniel. „Doar pentru cheltuielile deductibile fiscal. Nu cred că ar fi păstrat chitanța pentru un cadou pentru familie. Dar mă uit.”

Nathaniel se duse într-o debara și coborî o cutie de pantofi. Se așeză din nou și deschise cutia, care era plină de chitanțe de hârtie. Începu să caute prin ele, dar mâinile îi tremurau necontrolat.

„Nu cred că pot să fac asta,” spuse el.

Beverly îi luă delicat cutia.

„E în regulă, domnule MacKinnon,” spuse ea. „O caut eu.”

Beverly începu să scotocească prin cutie. Nathaniel era aproape înlăcrimat.

„Nu înțeleg,” spuse el cu o voce spartă. „Doar a cumpărat un cadou. Ar fi putut fi orice. De oriunde. Cred că luase în considerare mai multe variante,

dar în final s-a decis pentru păpușă.”

Riley era foarte supărată. Cumva, alegerea păpușii o conduse pe Cindy MacKinnon într-un coșmar. Dacă ar fi decis să cumpere un animal de pluș, ar fi fost azi acasă, vie și fericită?

„Puteți să-mi explicați vă rog care-i toată treaba cu păpușa?” insistă Nathaniel.

Riley știa că bărbatul merita o explicație. Nu se putu gândi la un alt mod mai blând de a o spune.

„Cred - ” începu ea șovăitoare. „Cred că răpitorul soției dumneavoastră – ar putea fi obsedat de păpuși.”

Era conștientă de reacțiile imediate ale celorlalți din cameră. Bill scutură din cap și își plecă privirea. Capul lui Beverly sări în sus de șoc. Nathaniel o privi îndelungat cu o expresie de disperare fără speranță.

„Ce vă face să credeți asta?” întrebă el cu glasul tăiat. „Ce știți despre el? Ce nu-mi spuneți?”

Riley căută un răspuns util, dar văzu o realizare revelatoare în ochii lui.

„A mai făcut asta, nu-i așa?” spuse el. „Au mai fost alte victime. Are asta ceva de-a face cu -?”

Nathaniel se chinui să-și amintească ceva.

„O, Dumnezeule,” spuse el. „Am citit despre asta în presă. Un criminal în serie. A omorât alte femei. Corpurile lor au fost găsite în Mosby Park și în parcul ăla național aproape de Daggett și undeva pe lângă Belding.”

Se chirci și începu să suspine necontrolat.

„Credeți că Cindy e următoarea victimă,” strigă el. „Credeți că e deja moartă.”

Riley scutură din cap insistent.

„Nu,” spuse Riley. „Nu, nu credem asta.”

„Atunci ce credeți?”

Gândurile lui Riley erau vraiște. Ce putea să-i spună? Că soția lui era probabil în viață dar absolut îngrozită, și că urma să fie torturată și mutilată cumplit? Și că tăieturile și înjunghierile aveau să dureze și să dureze – până ce Cindy era salvată sau moartă, oricare se întâmpla prima?

Riley deschise gura să vorbească, dar niciun cuvânt nu ieși. Beverly se aplecă în față și puse o mână pe brațul lui Riley. Fața specialistului era în continuare caldă și prietenoasă, dar degetele erau destul de ferme.

Beverly vorbi foarte lent, ca și cum ar fi explicat unui copil.

„Nu găsesc chitanța,” spuse ea. „Nu e aici.”

Riley înțelese semnificația negrăită a lui Beverly. Din privire, Beverly îi spunea că interogatoriul scăpase de sub control, și că venise momentul ca ea să plece.

„Mă ocup eu mai departe,” mimă Beverly într-o șoaptă care abia se auzi.

Riley îi șopti înapoi, „Mulțumesc. Îmi pare rău.”

Beverly zâmbi și plecă capul cu înțelegere.

Nathaniel stătea cu fața îngropată în mâini. Nici măcar nu-și ridică privirea spre Riley când ea și Bill se ridicară să plece.

Părăsiră apartamentul și coborâră înapoi pe scări până în stradă. Amândoi se urcară în mașina lui Riley dar nu îi porni motorul. Simți cum propriile lacrimi erau gata să curgă.

Nu știu unde să mă duc, se gândi ea. Nu știu ce să fac.

Părea să fie povestea vieții ei zilele astea.

„Păpușile, Bill,” spuse ea. Încerca să-și explice noua teorie ei însăși la fel de mult ca și lui. „Categoric are ceva de-a face cu păpușile. Îți amintești ce ne-a spus Roy Geraty în Belding?”

Bill ridică din umeri. „A spus că primei lui soții – Margaret – nu-i plăceau păpușile. O întristau, a spus. A spus că uneori o făceau să plângă.”

„Da, pentru că nu putea să facă copii,” spuse Riley. „Dar a mai spus ceva. A spus că avea tot felul de prieteni și rude care făceau copii. Zicea că era mereu obligată să se ducă la petreceri ale bebelușilor, și să ajute cu petrecerile de zi de naștere.”

Riley putea vedea din expresia lui Bill că începea să înțeleagă acum.

„Deci uneori era nevoită să cumpere păpuși,” spuse el. „Chiar dacă o întristau.”

Riley lovi volanul cu pumnul.

„Toate au cumpărat păpuși,” spuse ea. „El le-a văzut cumpărând păpuși. Și le-a văzut cumpărând păpuși în același loc, în același magazin.”

Bill dădu din cap, „Trebuie să găsim acel magazin,” spuse el.

„Corect,” spuse Riley. „Undeva în zona noastră de mai bine de două mii cinci sute de kilometri pătrați există un magazin de păpuși la care s-au dus toate femeile răpite. Și s-a dus și el acolo. Dacă îl găsim, poate – poate doar – îl vom putea găsi.”

În acel moment, telefonul lui Bill sună.

„Alo?” spuse el. „Da, agent Walder, Jeffreys la telefon.”

Riley își înăbuși un geamăt. Se întrebă ce bătaie de cap avea să le dea Walder.

Văzu cum Bill căscă gura de o surpriză șocantă.

„Dumnezeule,” spuse el. „Dumnezeule. Bine. Bine. Venim imediat.”

Bill încheie apelul și o privi fix pe Riley, rămânând perplex pentru câteva secunde.

„Walder și copiii ăia pe care i-a adus cu el,” spuse el. „L-au prins.”

Capitolul 19

Riley și Bill ajunseră la Serviciul de Analiză Comportamentală pentru a-l găsi pe Walder așteptându-i la ușă.

„L-am prins,” spuse Walder, poftindu-i în clădire. „Îl avem pe tip.”

Riley putu distinge atât exaltare cât și ușurare în vocea lui.

„Cum?” întrebă ea.

„Agent Paige, i-ați subestimat serios pe Huang și Creighton,” spuse Walder. „După ce ați plecat, recepționera le-a spus despre tipul ciudat care dădea târcoale clinicii recent. Numele său este Darrell Gumm. Femeile pacienți s-au plâns din cauza lui. Se apropia mereu prea mult de ele, au spus, nerespectându-le spațiul personal. Le-a spus de asemenea și câteva lucruri de prost gust. Și o dată sau de două ori s-a furișat chiar în toaleta femeilor.”

Riley cântări posibilitatea, comparând-o cu propriile presupuneri referitoare la infractor. Ar putea fi el, se gândi ea. Simți un freamăt de entuziasm în gât.

Bill îl întrebă pe Walder, „A sunat cineva de la clinică la poliție în legătură cu Gumm?”

„L-au lăsat pe tipul lor de la securitate să se ocupe de el. Paznicul i-a spus lui Gumm să stea deoparte. La acest fel de instituție au într-adevăr de-a face cu sărițidin când în când. Dar Huang și Creighton au identificat descrierea. Și-au dat seama că semăna cu tipul pe care îl căutăm. I-au luat adresa de la recepționeră și ne-am dus cu toții la apartamentul său.”

„De unde știți că este el?” întrebă Riley.

„A recunoscut,” spuse hotărât Walder. „Am obținut mărturia lui.”

Riley începu să simtă un strop de ușurare ea însăși. „Și Cindy MacKinnon?” întrebă ea. „Ea unde este?”

„Lucrăm la asta,” spuse Walder.

Ușurarea lui Riley se șterse. „Ce vreți să spuneți, ‚lucrăm la asta’?” întrebă ea.

„Avem agenți de teren care cercetează cartierul. Nu credem că a putut să o ducă prea departe. Oricum, o să ne spună curând. Vorbește o grămadă.”

Ar fi bine ca ăsta să fie tipul, se gândi Riley. Cindy MacKinnon trebuia pur și simplu să fie în viață. Nu puteau să piardă încă o femeie inocentă acestei brute sucite. Cronologia întâmplărilor se restrângea, dar cu siguranță nu ar fi fost deja moartă atât de repede după răpire. Nu avusese încă plăcerea de a o tortura.

Bill îl întrebă pe Walder, „Unde este suspectul acum?”

Walder indică direcția. „Îl avem în centrul de detenție,” spuse el. „Haideți. Mă îndrept într-acolo acum.”

Walder îi puse la curent în timp ce mergeau prin vastul complex SAC spre clădirea în care erau ținuți suspecții.

„Când i-am arătat insignele,” spuse Walder posomorât, „ne-a invitat imediat înăuntru și să ne simțim ca acasă. Nemernic sigur pe sine.”

Riley consideră că asta suna corect. Dacă Darren Gumm era cu adevărat infractorul, sosirea agenților ar fi putut fi tocmai deznodământul sperat. Ar fi putut foarte bine să intenționeze să fie prins tot timpul, după o joacă de doi ani mult prea isteață de-a șoarecele și pisica cu autoritățile. Poate că răsplata la care sperase de-a lungul timpului fusese faima – mult mai mult decât cincisprezece minute de faimă.

Problema era, Riley știa, putea încă să-și folosească ultima prizonieră ca să se joace cu ei. Și putea foarte bine să fie genul care ar fi făcut asta.

„Ar fi trebuit să-i vedeți casa,” continuă Walder. „O gaură jegoasă cu o cameră, cu o canapea extensibilă și o baie minusculă care puțea de nu se mai putea. Pe pereți, absolut pretutindeni, avea tăieturi din ziare cu știri

despre asalturi și violuri și crime de prin toată țara. Nicio urmă de vreun calculator, e complet în afara rețelei, dar trebuie să recunosc, are o bază de date analogă de criminalitate psihopatică pe care multe departamente de poliție ar invidia-o."

„Și dați-mi voie să ghicesc," adăugă Bill. „Avea o grămadă de povești despre omorurile noastre – cam toate informațiile despre ele care au fost făcute publice de-a lungul celor doi ani."

„Sigur că avea, al dracu'," spuse Walder. „Creighton și Huang i-au pus câteva întrebări, și s-a comportat al naibii de suspicios. Era clar că știa la cine ne refeream. Am avut suficient ca să-l arestăm. Și a mărturisit aproape imediat ce l-am adus aici."

În acel moment Walder îi conduse pe Riley și Bill într-o cameră mică cu o fereastră unidirecțională care dădea spre o cameră de interogare.

Interogarea era deja în plină desfășurare. De o parte a mesei stătea agentul Emily Creighton. Agentul Craig Huang se plimba dintr-un colț în altul în spatele ei. Riley se gândi că cei doi tineri agenți păreau mai capabili decât păruseră înainte. De partea cealaltă a mesei stătea Darrell Gumm. Încheieturile sale erau încătușate de suprafața mesei.

Riley fu dezgustată imediat de el. Era un broscoi râios de bărbat, undeva pe la treizeci de ani, de talie medie, și oarecum durduliu. Dar arăta suficient de viguros încât să reprezinte o amenințare fizică plauzibilă, în special pentru o femeie lipsită de apărare luată prin surprindere. Fruntea îi era foarte înclinată spre spate, făcându-i craniul să pară ca cel al vreunui hominid de mult dispărut. Bărbia era aproape inexistentă. Per ansamblu, se potrivea cu așteptările lui Riley. Și mărturia lui chiar părea să rezume totul.

„Unde este?" țipă Creighton la Gumm.

Riley își dădu seama din trosnetul nerăbdător din vocea lui Creighton că aceasta pusese deja întrebarea de mai multe ori.

„Unde e cine?" întrebă Gumm cu o voce ascuțită și neplăcută. Expresia sa aproape duhnea a dispreț și impertinență.

„Nu te mai juca cu noi,” spuse aspru Huang.

„Nu trebuie să spun nimic fără un avocat prezent, nu-i așa?” spuse Gumm.

Creighton dădu din cap. „Ți-am spus deja. Îți vom aduce un avocat oricând vei cere unul. Tot spui că nu ai nevoie. E și ăsta dreptul tău. Poți renunța la dreptul tău de a avea un avocat. Te-ai răzgândit?”

Gumm își înclină capul, prefăcându-se gânditor.

„Dați-mi voie să mă gândesc. Nu, nu cred. Nu încă, cel puțin.”

Huang se aplecă peste masă spre el, încercând din răsputeri să pară amenințător.

„Te întreb pentru ultima oară,” spuse el. „Unde ai ascuns camioneta?”

Gumm ridică din umeri. „Și eu vă spun pentru ultima oară – ce camionetă? Nu am nicio camionetă. Nu am nici măcar o mașină. Căcat, nici măcar nu am permis de conducere.”

Vorbind în șoaptă, Walder îi informă pe Riley și Bill, „Ultima parte e adevărată. Nu permis de conducere, nu carte de alegător, nu cărți de credit, nimic. Chiar trăiește în afara rețelei. Nu-i de mirare că nu erau plăcuțe de înmatriculare pe camionetă. A furat-o probabil. Dar nu ar fi putut să o conducă prea departe în timpul cât a avut-o. Trebuie să fie undeva în apropierea apartamentului său.”

Agentul Creighton se încrunta acum la Gumm.

„Ți se pare amuzant, nu-i așa?” spuse ea. „Ai o biată femeie legată cine știe unde. Ai recunoscut atâta lucru deja. E speriată de moarte și pun pariu că-i e foame și sete de asemenea. Cât timp o s-o lași să sufere? Ești cu adevărat dispus să o lași să moară așa?”

Gumm râse pe înfundate.

„Asta e partea în care dați cu mine de pereți?” întrebă el. „Sau acum o să-mi spuneți că puteți să mă faceți să vorbesc fără să-mi lăsați urme vizibile?”

Riley încercă să rămână tăcută, dar nu se mai putu abține.

„Nu pun întrebările care trebuie,” spuse ea.

Își făcu loc pe lângă Walder și se îndreptă prin ușa care ducea în camera de interogare.

„Stai, agent Paige,” comandă Walder.

Ignorându-l, Riley dădu buzna în cameră. Se grăbi spre masă, trânti ambele mâini pe ea și se aplecă intimidant spre Gumm.

„Spune-mi Darrell,” mârâi ea. „Îți plac păpușile?”

Pentru prima dată, chipul lui Darrell trădă o urmă de frică.

„Cine naiba ești tu?” o întrebă pe Riley.

„Sunt cineva pe care nu vrei s-o minți,” spuse Riley. „Îți plac păpușile?”

Ochii lui Darrell aruncară privi în jurul camerei.

„Nu știu,” spuse el. „Păpuși? Sunt drăguțe, presupun.”

„O, crezi că sunt mai mult decât drăguțe, nu-i așa?” spuse Riley. „Ai fost genul ăla de băiețel când erai mic – genul căruia îi plăcea să se joace cu păpuși, genul de care râdeau toți copiii.”

Darrell se întoarse spre oglinda care era de partea lui a geamului unidirecțional.

„Știu că e cineva acolo,” strigă el, părând speriat acum. „O duce cineva pe femeia asta nebună departe de mine?”

Riley înconjură masa, îl împinse pe Huang într-o parte și se așeză chiar lângă Gumm. Apoi își vârî fața în fața lui. Se dădu înapoi, încercând să scape de privirea ei. Dar Riley nu-i lăsă loc să respire. Fețele lor erau la doar zece centimetri una de cealaltă.

„Și tot îți mai plac păpușile, nu-i așa?” șuieră Riley, lovind cu pumnul în masă. „Păpuși fetițe. Îți place să le dezbraci. Îți place să le vezi goale. Ce-ți place să faci cu ele când sunt goale?”

Ochii lui Darrell se bulbucară.

Riley îl privi fix o vreme îndelungată. Ezita, încercând să-i citească expresia mai limpede. Era dispreț sau dezgust ceea ce îi curba gura în jos atât de tăios?

Deschise gura să întrebe mai departe, dar ușa de la camera de interogare se deschise brusc în spatele ei. Auzi vocea severă a lui Walder.

„Agent Paige, vreau să ieșiți imediat de aici.”

„Mai lăsați-mă doar un minut,” spuse ea.

„Acum!”

Riley se ridică în picioare deasupra lui Gumm și rămase tăcută o clipă. Acum arăta doar confuz. Privi în jur și văzu că Huang și Creigthon o fixau cu un scepticism uimitor. Apoi se întoarse și îl urmă pe Walder în camera adiacentă.

„Ce naiba a fost asta?” întrebă Walder. „Te întinzi. Nu vrei ca acest caz să fie închis. Este închis. Treci peste. Tot ce trebuie să facem acum este să găsim victima.”

Riley gemu tare.

„Cred că vă înșelați,” spuse ea. „Nu cred că tipul ăsta reacționează la păpuși așa cum ar face-o criminalul. Am nevoie de mai mult timp ca să fiu sigură.”

Walder se holbă la ea o clipă, apoi scutură din cap.

„Asta chiar nu a fost ziua ta, nu-i așa, agent Paige?” spuse el. „De fapt, aș spune că nu ai fost în cea mai bună stare de-a lungul întregului caz. O, ai avut dreptate cu un lucru. Gumm nu pare să fi avut vreo legătură cu senatorul – nici politică nici personală. În fine, asta nici nu contează. Sunt

sigur că senatorul va fi mulțumit că am adus criminalul fiicei sale în fața justiției.”

Era tot ce putu face Riley pentru a-și potoli nervii.

„Agent Walder, cu tot respectul-” începu ea.

Walder o întrerupse. „Și asta e problema ta, agent Paige. Respectul tău în ceea ce mă privește a lipsit cu desăvârșire. M-am săturat de insubordonarea ta. Nu-ți face griji, nu voi întocmi un raport negativ. Ai făcut treabă bună în trecut și îți acord beneficiul îndoielii pentru acum. Sunt sigură că ești încă traumatizată după tot ce ai îndurat personal. Dar te poți duce acasă acum. Ne descurcăm de aici.”

Apoi Walder îl bătu pe Bill pe umăr.

„Aș vrea să rămâneți, agent Jeffreys,” spuse el.

Bill spumega acum. „”Dacă ea pleacă, plec și eu,” hârâi Bill.

Bill o conduse pe Riley afară pe coridor. Walder ieși din cameră să-i privească plecând. Dar la o scurtă distanță pe coridor, certitudinea o ajunse din urmă pe Riley. Fața suspectului arătase dezgust, era sigură de asta acum. Întrebările ei despre păpuși dezbrăcate nu-l excitaseră. Doar îl zăpăciră.

Riley tremura din toți rărunchii. Ea și Bill își continuară drumul în afara clădirii.

„Nu e tipul,” rosti ușor către Bill. „Sunt sigură de asta.”

Bill se uită înapoi, șocat, iar ea se opri și îl privi fix, cu intensitate deplină.

„Ea e încă pe undeva,” adăugă ea. „Și ei nu au nicio idee unde.”

*

Târziu după lăsarea serii, Riley măsura podeaua în lung și-n lat acasă, reluând fiecare detaliul al cazului în minte. Lansase chiar și emailuri și mesaje în încercarea de a alerta membrii Biroului că Walder deținuse omul nepotrivit.

Îl condusese pe Bill acasă și întârziase din nou foarte mult pentru a o recupera pe April. Riley era recunoscătoare că April nu făcuse mare caz de data aceasta. Încă supusă după incidentul cu fumatul de iarbă, April fusese chiar oarecum plăcută în timp ce încropeau o cină târzie și schimbară câteva vorbe despre vrute și nevrute.

Miezul nopții veni și trecu, și Riley se simțea ca și cum mintea îi alerga în cercuri. Nu ajungea nicăieri. Avea nevoie de cineva cu care să vorbească, cineva cu care să schimbe niște idei. Se gândi să-l sune pe Bill. Sigur nu l-ar fi deranjat să fie sunat așa târziu.

Dar nu, avea nevoie de altcineva – cineva cu perspective care nu erau ușor de găsit, cineva în a cărui judecată învățase să aibă încredere din experiența anterioară.

Într-un final, realiză cine era acel cineva.

Sună la un număr de pe telefonul mobil și fu consternată auzind din nou un mesaj înregistrat.

„Ați sunat la numărul lui Michael Nevins. Vă rugăm lăsați un mesaj după semnalul sonor.”

Riley inspiră adânc, apoi spuse, „Mike, putem vorbi? Dacă ești acolo, răspunde te rog. Chiar e o urgență.”

Nimeni nu răspunse. Nu era surprinsă că nu era disponibil. Lucra adesea la toate orele. Își dori doar ca aceasta să nu fie una din acele dăți.

În cele din urmă spuse, „Lucrez la un caz al naibii, și cred că poate ești singurul care mă poate ajuta. O să vin cu mașina până la biroul tău mâine dimineață la prima oră. Sper că e în regulă. După cum am zis, e urgent.”

Încheie apelul. Nu mai avea ce să facă acum. Speră doar să poată dormi câteva ore.

Capitolul 20

Scaunul era confortabil și împrejurimile erau elegante, dar lumina difuză din biroul lui Mike Nevin nu îi ridică starea de spirit lui Riley cu nimic. Cindy lipsea în continuare. Numai Dumnezeu știa ce i se întâmpla chiar acum. Era torturată? Așa cum fusese Riley?

Agenții care cercetau cartierul nu o găsiseră încă, nici măcar după douăzeci și patru de ore. Asta nu o surprinse pe Riley. Știa că cercetau zona greșită. Problema era că nici ea, nici altcineva nu avea vreun indiciu referitor la zona corectă. Nu voia să se gândească la cât de departe o dusese criminalul – sau dacă mai era în viață.

„O pierdem, Mike," spuse Riley. „Cu fiecare minut care trece, suferă din ce în ce mai mult. E mai aproape de moarte."

„Ce te face să fii așa de sigură că au tipul nepotrivit?" o întrebă psihiatrul legist Michael Nevins.

Întotdeauna impecabil aranjat și purtând o cămașă scumpă cu o vestă, Nevins avea o imagine meticuloasă, exigentă. Riley îl plăcea cu atât mai mult din cauza asta. Îl găsea revigorant. Se cunoscuseră pentru prima dată acum zece ani, când era consultant într-un caz FBI proeminent la care lucrase ea. Biroul lui era în D.C., așa că nu se întâlneau des. Dar de-a lungul anilor, găsiră adesea că împletirea instinctelor ei și a cunoștințelor sale profunde în domeniu le oferea o perspectivă unică asupra minților viclene. Se dusese să-l vadă în această dimineață la prima oră.

„De unde să încep?" răspunse Riley cu un fior.

„Nu te grăbi," spuse el.

Sorbi dintr-o cană deliciosul ceai fierbinte pe care i-l oferise.

„L-am văzut," spuse ea. „I-am pus niște întrebări, dar Walder nu m-a lăsat să stau deloc cu el."

„Și nu se potrivește cu profilul tău?”

„Mike, acest tip Darrell Gumm e un aspirant,” continuă ea. „Are nu știu ce fantezie idolatră despre psihopați. Vrea să fie și el unul. Vrea să fie faimos pentru asta. Dar nu are ce trebuie. E ciudat, dar nu e un criminal. Doar că acum are ocazia să-și trăiască fantezia la extrem. E visul lui devenit realitate.”

Mike își mângâie gânditor bărbia. „Și nu crezi că adevăratul criminal vrea faimă?”

Riley spuse, „Ar putea fi interesat de faimă, și ar putea chiar să o dorească, dar nu asta îl inspiră. E motivat de altceva, ceva mai personal. Victimele înseamnă ceva pentru el, și savurează durerea lor datorită a ceea ce sau pe cine reprezintă ele. Nu sunt alese la întâmplare.”

„Atunci cum?”

Riley își scutură capul. Își dorea să se poată exprima mai bine de atât.

„Are ceva de-a face cu păpușile, Mike. Tipul e obsedat de ele. Și păpușile au ceva de-a face cu felul în care vizează femeile.”

Apoi oftă. În acest punct, asta nu suna prea convingător nici măcar pentru ea. Și totuși era sigură că era pe calea cea bună.

Mike rămase tăcut pentru un moment. Apoi spuse, „Știu că ai talent în a recunoaște natura răului. Am avut întotdeauna încredere în instinctele tale. Dar dacă ai dreptate, suspectul pe care l-au reținut i-a păcălit pe toți ceilalți. Și nu toți agenții FBI sunt fraieri.”

„Dar unii sunt,” spuse Riley. „Nu pot să-mi scot din minte femeia pe care a răpit-o ieri. Mă tot gândesc prin ce trece chiar acum.” Apoi dezvălui scopul vizitei sale la psihiatru. „Mike, l-ai putea interoga pe Darrell Gumm? Ai vedea prin el într-o secundă.”

Mike păru surprins. „Nu m-au chemat pentru asta,” spuse el. „M-am interesat asupra cazului azi dimineață și mi s-a spus că doctorul Ralston l-a

interogat ieri. Aparent e de acord că Gumm e criminalul. Ba chiar l-a și convins pe Gumm să semneze o mărturie. Cazul e închis în ceea ce privește Biroul. Cred că acum tot ce au de făcut este să găsească femeia. Sunt siguri că-l vor face pe Gumm să vorbească."

Riley își dădu ochii peste cap de exasperare.

„Dar Ralston e un șarlatan," spuse ea. „E slugarnicul lui Walder. Trage orice concluzie pe care o vrea Walder."

Mike nu spuse nimic. Doar îi zâmbi lui Riley. Riley era destul de sigură că și Mike nutrea același dispreț pentru Ralston ca ea. Dar era prea profesionist ca să o spună.

„Nu am reușit să-i dau de cap," spuse Riley. „Poți măcar să citești documentele și să-mi spui ce părere ai?"

Mike părea cufundat în gânduri. Apoi spuse, „Hai să vorbim puțin despre tine. De cât timp te-ai întors la treabă?"

Riley trebui să se gândească la asta. Acest caz o consumase dar era încă nou.

„De vreo săptămână," spuse ea.

Își înclină capul îngrijorat. „Tragi foarte tare. Mereu o faci."

„Omul a omorât o femeie în acest timp și a răpit încă una. Ar fi trebuit să rămân pe caz de când l-am văzut prima oară acum șase luni. Nu ar fi trebuit să mă retrag."

„Ai fost întreruptă."

Riley știa că se referea la propria-i captură și tortură. Petrecuse ore întregi descriindu-i asta lui Mike și el o ajutase să treacă peste.

„M-am întors acum. Și o altă femeie e în dificultate."

„Cu cine lucrezi acum?"

„Bill Jeffreys din nou. E grozav, dar imaginația lui nu e la fel de activă ca a mea. Nici el nu a venit cu nicio soluție.”

„Cum te împaci cu asta? Să fii cu Jeffreys în fiecare zi?”

„Bine. De ce nu ar fi așa?”

Mike o privi tăcut o clipă, apoi se aplecă spre ea cu o expresie de îngrijorare.

„Vreau să spun, ești sigură că ai mintea limpede? Ești sigură că joci jocul ăsta? Presupun că ce întreb este – după ce criminal te uiți cu adevărat?”

Riley miji ochii, puțin surprinsă de această schimbare evidentă de subiect.

„Ce vrei să spui, care?” întrebă ea.

„Cel nou sau cel vechi?”

Liniștea se așternu între ei.

„Cred că poate ești aici pentru a vorbi de fapt despre tine,” spuse Mike cu blândețe. „Știu că ți-a fost mereu greu să crezi că Peterson a murit în acea explozie.”

Riley nu știa ce să spună. Nu se așteptase la asta; nu se așteptase ca roata să se întoarcă împotriva ei.

„Asta e pe lângă subiect,” spuse Riley.

„Dar medicamentele tale, Riley?” întrebă Mike.

Din nou, Riley nu răspunse. Nu-și luase calmantul prescris de zile întregi. Nu voia să-și încetinească concentrarea.

„Nu sunt sigură că-mi place unde mergi cu asta,” spuse Riley.

Mike bău o gură mare din cana de ceai.

„Porți mult bagaj emoțional,” spuse el. „Ai divorțat anul acesta, și sunt conștient că sentimentele tale legate de asta sunt împărțite. Și desigur, ți-ai pierdut mama într-un fel atât de oribil, de tragic acum atâția ani.”

Chipul lui Riley se înroși de nervi. Nu voia să intre în discuția asta.

„Am vorbit despre circumstanțele propriei tale răpiri,” continuă Mike. „Ți-ai împins limitele. Ți-ai asumat un risc enorm. Acțiunile tale au fost destul de imprudente.”

„Am scos-o pe Marie,” spuse ea.

„Cu un mare preț pentru tine.”

Riley inspiră lung și profund.

„Spui poate că am atras asta asupra mea,” spuse ea. „Deoarece căsnicia mea se destrămase, deoarece mama mea fusese ucisă. Spui poate că eu cred că am meritat-o. Așa că am atras asta asupra mea. Eu m-am pus singură în situația asta.”

Mike zâmbi înapoi cu un surâs înțelegător.

„Nu spun decât că ai nevoie să te uiți bine la tine în momentul ăsta. Întreabă-te ce se întâmplă cu adevărat înăuntru.”

Riley se chinui să tragă aer în piept, luptându-se împotriva lacrimilor. Mike avea dreptate. Se gândise la toate aceste lucruri. De aceea cuvintele lui o loveau așa de tare. Dar ignorase acele gânduri pe jumătate scufundate. Și era timpul să-și dea seama dacă ceva din toate astea era adevărat.

„Îmi făceam datoria, Mike,” spuse ea cu vocea înecată.

„Știu,” spuse el. „Nimic din ce s-a întâmplat nu a fost vina ta. Știi asta? Auto învinovățirea mă îngrijorează. Atragi ceea ce crezi că meriți. Îți creezi propriile circumstanțe în viață.”

Riley se ridică, neputând auzi mai mult.

„Nu am fost răpită, doctore, pentru că am atras asta,” spuse ea. „Am fost prinsă pentru că există psihopați în lume.”

*

Riley se grăbi spre cea mai apropiată ieșire spre curtea deschisă. Era o zi frumoasă de vară. Trase aer în piept de câteva ori, îndelungat, încet, calmându-se puțin. Apoi se așeză pe o bancă și își îngropă capul în mâini.

În acel moment telefonul mobil sună.

Marie.

Instinctul său îi spuse imediat că apelul era urgent.

Riley răspunse și nu auzi decât gâfâieli convulsive.

„Marie,” întrebă Riley îngrijorată, „ce e?”

Pentru un moment, Riley nu auzi decât suspine. Marie era în mod evident într-o stare chiar mai rea decât ea.

„Riley,” răsuflă în cele din urmă Marie, „l-ai găsit? L-ai căutat? L-a căutat cineva?”

Sufletul lui Riley se frânse. Desigur că Marie vorbea de Peterson. Voia să o asigure că era cu adevărat mort, omorât în acea explozie. Dar cum ar fi putut să-i spună atât de sigur când ea însăși avea dubii? Își aminti ce îi spusese acum câteva zile tehnicianul legist, agentul Betty Richter despre șansele ca Peterson să fie cu adevărat mort.

Aș zice nouăzeci și nouă la sută.

Acel procent nu-i oferise nicio alinare lui Riley. Și era ultimul lucru pe care Marie voia sau avea nevoie să audă acum.

„Marie,” spuse Riley jalnic, „nu am ce să fac.”

Marie scoase un bocet de disperare care îi îngheță sângele în vene lui Riley.

„O, Doamne, atunci este el!” țipă ea. „Nu poate fi altcineva.”

Nervii lui Riley se iuțiră. „Despre ce vorbești, Marie? Ce s-a întâmplat?”

Cuvintele lui Marie curseră într-o grabă frenetică.

„Ți-am spus că mă sună. Mi-am tăiat fixul, dar cumva mi-a găsit numărul de mobil. Mă sună tot timpul. Nu spune nimic, doar sună și respiră, știu că e el. Cine altcineva ar putea fi? Și a fost aici, Riley. A fost la mine acasă.”

Teama lui Riley creștea cu fiecare secundă.

„Ce vrei să spui?” întrebă ea.

„Aud zgomote în timpul nopții. Aruncă ceva în ușă și în fereastra de la dormitor. Pietricele, cred.”

Inima lui Riley îi sări din piept amintindu-și de pietricele de pe propria verandă de la intrare. Era posibil ca Peterson să fie cu adevărat în viață? Erau ea și Marie în pericol din nou?

Știa că trebuia să-și aleagă cuvintele cu grijă. Marie se clătina în mod evident pe o margine extrem de periculoasă.

„Vin chiar acum la tine, Marie,” spuse ea. „Și o să cer Biroului să investigheze asta.”

Marie lăsă să-i scape un râs aspru, disperat și amar.

„Să investigheze?” repetă ea. „Las-o baltă, Riley. Ai spus-o tu deja. Nu ai ce să faci. Nu vei face nimic. Nimeni nu va face nimic. Nimeni nu poate să facă nimic.”

Riley se urcă în mașină și dădu telefonul pe difuzor pentru a putea vorbi și conduce.

„Rămâi la telefon,” spuse ea pornind mașina și îndreptându-se spre Georgetown. „Vin după tine.”

Capitolul 21

Riley jonglă prin trafic în timp ce încerca să o țină pe Marie la telefon. Traversă o intersecție după ce semaforul trecu de pe galben pe roșu; conducea periculos și o știa. Dar ce altceva putea face? Era în mașina proprie, nu într-un vehicul al agenției, așa că nu avea girofar și sirenă.

„Închid, Riley," spuse Marie pentru a cincea oară.

„Nu!" urlă din nou Riley, luptându-se să potolească un val de disperare. „Rămâi la telefon, Marie."

Vocea Mariei suna obosită acum.

„Nu mai pot," spuse ea. „Salvează-te dacă poți, dar eu chiar nu mai pot. Am terminat. Închei totul chiar acum."

Riley se simți gata să explodeze de panică. Ce voia să spună Marie? Ce avea de gând să facă?

„Marie, poți," spuse Riley.

„Adio, Riley."

„Nu!" strigă Riley. „Așteaptă doar. Așteaptă! E tot ce trebuie să faci. Ajung imediat."

Conducea mult mai rapid decât fluxul traficului, șerpuind printre benzi ca o femeie nebună. De câteva ori, ceilalți șoferi o claxonară.

„Nu închide," reclamă Riley cu înverșunare. „Mă auzi?"

Marie nu spuse nimic. Dar Riley o putu auzi suspinând și jelind.

Sunetele erau în mod pervers reconfortante. Măcar Marie era încă acolo. Măcar era încă la telefon. Dar putea oare Riley să o țină așa? Știa că biata

femeie se prăbușea într-un abis de teroare pură. Marie nu mai avea niciun gând rațional în cap; părea să fie aproape nebună de teamă.

Propriile amintiri ale lui Riley îi invadară mintea. Zile îngrozitoare trăite ca o biată fiară în care lumea umanității pur și simplu nu exista. Beznă totală, sentimentul că existența însăși a unei lumi exterioare întunericului dispare, și pierderea completă a oricărui simț al trecerii timpului.

Trebuie să rezist, își spuse ea.

Amintirile o învăluiră...

Neputând să vadă nici să audă nimic, Riley încercă să-și păstreze celelalte simțuri activate. Simți gustul amar al fricii în adâncul gâtului, urcându-i în gură până ce se transformă într-o furnicătură electrică pe vârful limbii. Scormoni podeaua de pământ pe care stătea, explorându-i umezeala. Mirosi putrezeala și mucegaiul care o înconjurau.

Acele senzații erau tot ce o mai țineau în lumea celor vii.

Atunci, în mijlocul beznei, veni o lumină orbitoare și răgetul torței cu propan a lui Peterson.

O lovitură bruscă o smuci pe Riley din reveria sa hidoasă. Îi luă o secundă să-și dea seama că mașina sa atinsese o bordură și că era în pericol de a vira în direcția traficului din sensul opus. Claxoane răsunară.

Riley recâștigă controlul asupra mașinii și se uită în jur. Nu era departe de Georgetown.

„Marie," strigă ea. „Mai ești acolo?"

Din nou, nu auzi decât un suspin stins. Asta era bine. Dar ce putea să facă Riley acum? Ezită. Putea să sune la FBI în D.C. după ajutor, dar până le-ar fi explicat problema și i-ar fi făcut să trimită agenți la adresa Mariei, Dumnezeu știe ce s-ar fi putut întâmpla. În plus, asta ar fi însemnat să încheie apelul cu Marie.

Trebuia să o țină la telefon, dar cum?

Cum avea să o scoată pe Marie din acel abis? Aproape că picase în el ea însăși.

Riley își aminti ceva. De mult, fusese instruită cum să țină apelanții în criză la telefon. Nu fusese nevoită să folosească acea instruire până acum. Se chinui să-și amintească ce trebuia să facă. Lecțiile acelea fuseseră de demult.

O parte din lecție reveni. Fusese învățată să facă orice, să spună orice, pentru ca apelantul să continue să vorbească. Nu conta cât de lipsit de sens sau irelevant ar fi putut fi. Ce conta era ca apelantul să audă în continuu o voce umană implicată.

„Marie, am nevoie să faci ceva pentru mine," spuse Riley.

„Ce?"

Creierul lui Riley se agita cu frenezie să inventeze ce să spună pe măsură ce continua.

„Vreau să te duci în bucătărie," spuse ea. „Vreau să-mi spui exact ce plante aromatice și condimente ai pe poliță."

Marie nu răspunse o clipă. Riley își făcu griji. Era Marie într-o stare psihică propice pentru a adera la o distracție atât de irelevantă?

„Bine," spuse Marie. „Mă duc acum."

Riley răsuflă ușurată. Cu asta poate că avea să mai câștige timp. Putea auzi clinchetul borcanelor de condimente la telefon. Vocea Mariei părea cu adevărat ciudată acum – isterică și robotică în același timp.

„Am oregano uscat. Și ardei gras roșu pisat. Și nucșoară."

„Excelent," spuse Riley. „Ce altceva?"

„Cimbru uscat. Și ghimbir măcinat. Și boabe de piper negru."

Marie se opri. Cum putea Riley să o țină tot așa?

„Ai pudră de curry?” întrebă Riley.

După un clinchet de sticle, Marie spuse, „Nu.”

Riley vorbi încet, ca și cum ar fi dat instrucțiuni de viață și de moarte – pentru că de fapt, exact asta făcea.

„Bine, ia un carnețel și un creion,” spuse Riley. „Scrie asta. O să trebuiască să cumperi când te duci la cumpărături.”

Riley auzi sunetul scrisului.

„Ce altceva mai ai?” întrebă Riley.

Atunci veni o pauză mortală.

„Nu are niciun rost, Riley,” spuse Marie pe un ton de deznădejde amorțită.

Riley se bâlbâi cu disperare. „Fă-mi – fă-mi pe plac doar, bine?”

O nouă liniște se așternu.

„E aici, Riley.”

Riley simți un nod dur ca o piatră în gât.

„Unde e?” întrebă ea.

„E în casă. Înțeleg acum. A fost aici tot timpul. Nu poți face nimic.”

Gândurile lui Riley fierbeau în timp ce încerca să înțeleagă ce se întâmpla. Marie ar fi putut aluneca în halucinații paranoice. Riley înțelegea asta mult prea bine din propriile ei lupte cu TSPT.

Pe de altă parte, Marie ar fi putut spune adevărul.

„De unde știi, Marie?” întrebă Riley, așteptând o ocazie să depășească un camion care mergea încet.

„Îl aud,” spuse Marie. „Îi aud pașii. E la etaj. Nu, e în holul de la intrare. Nu, e în beci.”

Halucinează? se întrebă Riley.

Era în totalitate posibil. Riley își auzise mai mult decât partea ei de zgomote inexistente în zilele de după răpire. Chiar și recent, uneori nu putea avea încredere în cele cinci simțuri. Trauma îi juca feste groaznice imaginației.

„E peste tot prin casă,” spuse Marie.

„Nu,” răspunse ferm Riley. „Nu poate fi pretutindeni.”

Riley reuși să depășească un camion de livrări lent. Un sentiment de zădărnicie venea peste ea asemeni unui tsunami. Era un sentiment teribil, aproape ca înecul.

Când Marie vorbi din nou, nu mai suspina. Părea resemnată acum, ba chiar misterios de liniștită.

„Poate e ca o fantomă, Riley. Poate că asta s-a întâmplat când l-ai explodat. I-ai ucis corpul dar nu i-ai ucis sufletul diabolic. Acum poate fi într-o grămadă de locuri în același timp. Acum nu mai poate fi oprit, niciodată. Nu te poți lupta contra unei fantome. Renunță, Riley. Nu poți face nimic. Nici eu nu pot. Tot ce pot să fac este să nu las să mi se întâmple iar același lucru.”

„Nu închide! Am nevoie să mai faci ceva pentru mine.”

Urmă un moment de tăcere. Apoi Marie spuse, „Ce? Acum ce mai e, Riley?”

„Vreau să rămâi la telefon, dar vreau să suni la 911 de pe fix.”

Vocea Mariei se transformă într-un ușor mârâit. „Dumnezeule, Riley. De câte ori trebuie să-ți spun că mi-am tăiat fixul?”

În toată confuzia, Riley uitase. Marie părea chiar puțin enervată. Asta era bine. Furia era mai bună decât panica.

„Și în plus,” continuă Marie, „la ce bun să sun la 911? Ce pot face ei ca să mă ajute? Nimeni nu mă poate ajuta. E pretutindeni. O să mă prindă mai devreme sau mai târziu. O să ajungă și la tine. Am face mai bine amândouă să renunțăm.”

Riley se simți blocată. Halucinațiile Mariei își construiau propria lor logică de nerezolvat. Și nu avea timp să o convingă pe Marie că Peterson nu era o fantomă.

„Suntem prietene, nu-i așa, Marie?” spuse în cele din urmă Riley. „Cândva mi-ai spus că ai face orice pentru mine. A fost adevărat?”

Marie începu din nou să plângă.

„Sigur că e adevărat.”

„Atunci închide și sună la 911. Nu trebuie să existe un motiv. Nu trebuie să ajute cu nimic. Fă-o doar pentru că vreau eu.”

O pauză lungă se așternu. Riley nici măcar nu o mai putea auzi pe Marie respirând.

„Știu că vrei să renunți, Marie. Înțeleg. E alegerea ta. Dar eu nu vreau să renunț. Poate e stupid, dar nu vreau. D-asta te rog să suni la 911. Pentru că ai spus că ai face orice pentru mine. Și vreau să faci asta. Am nevoie să faci asta. Pentru mine.”

Tăcerea continuă. Mai era Marie la telefon?

„Promiți?” întrebă ea.

Apelul se încheie cu un clic. Fie că Marie avea să sune după ajutor sau nu, Riley nu putea lăsa nimic în voia sorții. Luă telefonul mobil și apăsă 911.

„Agent special Riley Paige, FBI, la telefon,” spuse ea când operatorul răspunse. „Sun în legătură cu un posibil intrus. Cineva extrem de

periculos.”

Riley dădu operatorului adresa Mariei.

„Trimitem o echipă imediat,” spuse operatorul.

„Bun,” spuse Riley și încheie apelul.

Apoi, Riley încercă din nou numărul Mariei, dar nu primi niciun răspuns.

Cineva trebuie să ajungă acolo la timp, se gândi ea. Cineva trebuie să ajungă acolo chiar acum.

Între timp, se luptă împotriva unui nou val de amintiri întunecate. Nu se putea controla. Orice urma să se întâmple mai departe, trebuia să-și păstreze prezența de spirit.

Când casa din cărămidă roșie a Mariei apăru în zare, Riley simți un val de spaimă. Niciun vehicul de urgență nu ajunsese încă. Auzi sirenele poliției în depărtare. Erau pe drum.

Riley parcă neregulamentar și se repezi pe ușa de la intrare, dându-și seama că ea era primul ajutor. Când apăsă pe clanță, ușa se deschise larg. Dar de ce era descuiată?

Intră înăuntru și își scoase arma.

„Marie!” strigă Riley. „Marie!”

Nu veni niciun răspuns.

Riley știa sigur că ceva groaznic se întâmplase acolo – sau se întâmpla chiar acum. Înaintă pe holul de la intrare.

Sirenele poliției se auzeau mai tare acum, dar niciun ajutor nu sosise încă.

Riley începea să creadă ce era mai rău acum – că Peterson fusese acolo, și că probabil încă mai era acolo.

Își croi drum de-a lungul holului slab iluminat. Continuă să strige numele Mariei în timp ce cerceta fiecare ușă. Ar putea fi în dulapul din stânga? Dar în spatele ușii de la baia din dreapta?

Dacă îl întâlnea pe Peterson, nu avea să mai fie prinsă de el.

L-ar ucide pe nenorocit o dată pentru totdeauna.

Capitolul 22

În ciuda strigătelor lui Riley, nu veni niciun răspuns din partea Mariei. Nu era niciun zgomot în casă în afară de cele făcute de ea. Locul părea gol. Urcă pe scări și coti cu grijă printr-o ușă deschisă.

Cum Riley trecea după colț, respirația i se opri în gât. Simți ca și cum lumea se prăbușea sub ea.

Acolo era Marie: suspendată în aer, atârnând de gât de o sfoară legată de un corp de iluminat din tavanul înalt. O scară răsturnată se afla pe podea.

Timpul păru să se oprească în timp ce mintea lui Riley respingea realitatea.

Apoi genunchii i se îndoiră și se prinse de tocul ușii. Eliberă un sunet aspru.

„NUUUU!”

Se năpusti în cameră, ridică scara și se cățără pe ea. Își puse brațul în jurul corpului Mariei pentru a slăbi presiunea și puse degetul pe gâtul Mariei, căutând orice urmă de puls.

Acum Riley suspina. „Fii în viață, Marie. Fii în viață, dracului.”

Dar era prea târziu. Gâtul Mariei era rupt. Era moartă.

„Iisuse,” spuse Riley, prăbușindu-se pe scară. O durere se dezlănțui de undeva din adâncul abdomenului. Voia să moară și ea.

Cu fiecare clipă care trecea, Riley deveni ușor conștientă de zgomote la parter. Primul ajutor sosise. Un mecanism emoțional bine cunoscut se declanșă. Frica umană primară și doliul făcură loc unei reci eficiențe profesionale.

„Sus!” strigă ea.

Își trecu mâneca peste față pentru a absorbi lacrimile.

Cinci ofițeri bine înarmați și purtând veste antiglonț goniră sus pe scări. Femeia din față fu vizibil surprinsă să o vadă pe Riley.

„Sunt ofițer Rita Graham, șef de echipă," spuse ea. „Cine sunteți dumneavoastră?"

Riley se dădu jos de pe scară și îi arătă insigna. „Agent special Riley Paige, FBI."

Femeia păru nedumerită.

„Cum ați ajuns aici înaintea noastră?"

„Era o prietena de-a mea," spuse Riley, în totalitate în mod profesional. „Numele ei a fost Marie Sayles. Ea m-a sunat. Mi-a spus că ceva nu era în regulă și eram deja pe drum când am sunat la 911. Nu am ajuns aici la timp. E moartă."

Echipa de intervenție verifică rapid și confirmă declarația lui Riley.

„Suicid?" întrebă ofițerul Graham.

Riley dădu din cap. Nu avea absolut niciun dubiu că Marie se sinucisese.

„Ce e asta?" întrebă șeful echipei, arătând cu degetul spre un bilet împăturit care se afla pe o noptieră de lângă pat.

Riley se uită pe bilet. Scris într-o mâzgălitură abia lizibilă era un mesaj:

Asta e singura soluție.

„Un bilet de adio?"

Riley dădu din nou din cap cu amărăciune. Dar știa că nu era genul obișnuit de bilet de adio. Nu era o explicație, și în mod cert nu era o scuză.

E un sfat, se gândi Riley. E un sfat pentru mine.

Echipa făcu fotografii și luă notițe. Riley știa că aveau să aștepte coronerul înainte de a îndepărta corpul.

„Haideți să vorbim jos," spuse ofițerul Graham. O conduse pe Riley jos în sufragerie, se așeză pe un scaun și îi făcu semn lui Riley să se așeze și ea.

Draperiile erau în continuare trase și nu era nicio lumină în cameră. Riley voia să dea la o parte draperiile și să lase să intre puțin lumina soarelui, dar știa mai bine de atât că nu trebuia să schimbe nimic. Se așeză pe canapea.

Graham aprinse o veioză de masă de lângă scaunul ei.

„Spuneți-mi ce s-a întâmplat," spuse ofițerul, scoțând un carnețel și un creion. Deși avea chipul călit al unui polițist cu experiență, avea o privire înțelegătoare în ochi.

„A fost victima unei răpiri," spuse Riley. „Aproximativ acum opt săptămâni. Amândouă am fost victime. Poate ați auzit despre asta. Cazul Sam Peterson."

Ochii lui Graham se bulbucară.

„O, Doamne," spuse ea. „Tipul care a torturat și ucis toate acele femei, tipul cu torța. Deci dumneavoastră ați fost – agentul care a evadat și l-a aruncat în aer?"

„Exact," spuse Riley. Apoi, după o pauză, spuse, „Problema este că nu sunt sigură că l-am aruncat cu adevărat în aer. Nu sunt convinsă că e mort. Marie nu credea că este. Asta e ceea ce a sfârșit-o. Pur și simplu nu mai putea să suporte să nu știe. Și poate că o urmărea cu adevărat din nou."

Cum Riley își continua explicația, cuvintele curgeau automat, aproape ca și cum ar fi învățat totul pe de rost. Se simțea acum complet detașată de scenă, ascultându-se singură raportând cum se întâmplase acest lucru oribil.

După ce o ajută pe ofițerul Graham să obțină o viziune clară asupra cazului, Riley îi spuse cum să contacteze ruda cea mai apropiată a Mariei. Dar în timp ce vorbea, furia se acumula sub stratul aparent de profesionalism – o

furie rece de gheață. Peterson făcuse o nouă victimă. Că era viu sau mort, nu conta. O omorâse pe Marie.

Și Marie murise absolut sigură că Riley era sortită să fie următoare sa victimă, fie de mâna lui ori de a ei. Riley voia să o apuce pe Marie și să-i scuture literalmente din cap această idee putredă.

Asta nu e singura soluție! voia să-i spună.

Dar ar fi crezut-o? Riley nu știa. Se părea că erau al naibii de multe pe care nu le știa.

Coronerul sosi în timp ce Riley și ofițerul Graham încă discutau. Graham se ridică și se duse să-l întâmpine. Apoi se întoarse spre Riley și spuse, „Voi fi sus pentru câteva minute. Aș vrea să mai rămâneți prin preajmă și să-mi mai dați câteva informații."

Riley dădu din cap.

„Trebuie să plec," spuse ea. „Trebuie să vorbesc cu cineva." Scoase o carte de vizită și o lăsă pe masă. „Mă puteți contacta."

Ofițerul începu să protesteze, dar Riley nu îi dădu nicio șansă; se ridică și ieși din casa sumbră a Mariei. Avea treburi urgente.

*

O oră mai târziu, Riley conducea spre vest prin zona rurală a Virginiei.

Chiar vreau să fac asta? se întrebă pe sine însăşi din nou.

Era epuizată. Nu dormise bine seara trecută și acum trecuse printr-un coșmar cu ochii deschiși. Slavă Domnului că vorbise cu Mike între timp. O ajutase să se stabilizeze, dar era sigură că nu avea să aprobe niciodată ce avea să facă acum. Nu era pe deplin sigură că era în toate facultățile mintale.

Pornise pe cea mai scurtă rută din Georgetown spre conacul senatorului Mitch Newbrough. Acel politician narcisist era responsabil pentru multe. Ascundea ceva, ceva ce ar putea să o conducă spre adevăratul criminal. Și asta îl făcea parțial responsabil pentru această nouă victimă.

Riley știa că își căuta necaz. Nu-i păsa.

Era după-amiaza târziu când trase pe aleea circulară din fața conacului de piatră. Parcă, ieși din mașină și urcă scările spre ușile enorme de la intrare. Când sună la ușă, fu întâmpinată de un domn îmbrăcat formal – majordomul lui Newbrough, presupuse ea.

„Cu ce vă pot ajuta, doamnă?” întrebă el țeapăn.

Riley îi arătă insigna.

„Agent special Riley Paige,” spuse ea. „Senatorul mă cunoaște. Trebuie să vorbesc cu el.”

Cu o privire sceptică, majordomul se îndepărtă de ea. Ridică aproape de buze un walkie-talkie, șopti, apoi ascultă. Majordomul se întoarse spre Riley cu un rânjet oarecum superior.

„Senatorul nu dorește să vă vadă,” spuse el. „E foarte categoric în această privință. O zi bună, doamnă.”

Dar înainte ca bărbatul să poată închide ușile, Riley se năpusti pe lângă el și călcă hotărât prin casă.

„O să înștiințez paza,” anunță majordomul în urma ei.

„N-aveți decât,” strigă Riley peste umăr.

Riley habar nu avea unde să-l caute pe senator. Putea fi oriunde în acest conac colosal. Dar se gândi că nu conta. Ar putea probabil să-l facă să vină el la ea.

Se îndreptă spre salonul în care îl întâlnise înainte și se trânti pe o canapea imensă. Intenționa în totalitate să se facă perfect comodă până ce senatorul

avea să se arate.

Trecură numai câteva secunde până ce un bărbat masiv îmbrăcat într-un costum negru întră în cameră. Riley știu după manierele sale că era garda de corp a senatorului.

„Senatorul a cerut să plecați," spuse el, încrucișându-și brațele.

Riley nu se clinti de pe canapea. Îl studie pe bărbat, evaluând cam cât de amenințător era de fapt. Era destul de mare pentru a putea eventual să o scoată cu forța din casă. Dar abilitățile sale de auto-apărare erau foarte bune. Dacă s-ar pune cu ea, mai mult de unul dintre ei avea să fie rănit destul de rău, și fără îndoială că o parte din obiectele de anticariat ale senatorului aveau să fie stricate.

„Sper că v-au spus că sunt de la FBI," spuse ea, fixându-i ochii. Se îndoia că și-ar fi îndreptat cu adevărat arma spre un agent FBI.

Nu ușor de intimidat, bărbatul îi întoarse privirea. Dar nu se mișcă spre ea.

Riley auzi pași apropiindu-se în spatele ei, iar apoi sunetul vocii senatorului.

„Ce mai e de data asta, agent Paige? Sunt un om ocupat."

Garda de corp se distanță în timp ce Newbrough veni în fața ei și rămase acolo. Zâmbetul său fotogenic de politician avea o tentă sarcastică. Rămase tăcut o vreme. Riley simți imediat că urmau să se dispute. Era hotărâtă să nu se ridice de pe canapea.

„V-ați înșelat, domnule senator," spuse Riley. „Nu a fost nimic politic în crima fiicei dumneavoastră – și nici personal. Mi-ați dat o listă de inamici, și sunt sigură că ați dat aceeași listă mai departe cățelușului dumneavoastră din Birou."

Zâmbetul lui Newbrough se răsuci într-un ușor rânjet.

„Să înțeleg că vă referiți la agentul special responsabil Carl Walder," spuse el.

Riley știa că își alesese cuvintele imprudent și că avea să regrete. Dar acum nu-i păsa.

„Acea listă a fost o pierdere din timpul Biroului, domnule senator,” spuse Riley. „Și între timp încă o victimă a fost răpită.”

Newbrough stătea bine înfipt pe loc.

„Am înțeles că Biroul a făcut un arest,” spuse el. „Suspectul a mărturisit. Dar nu a spus prea multe, nu-i așa? Are o legătură cu mine, puteți fi sigură de asta. Va spune totul la timpul potrivit. Mă voi asigura că agentul Walder va urmări asta până la capăt.”

Riley încercă să-și ascundă stupefacția. După iată încă o răpire, Newbrough se considera în continuare ținta principală a mâniei criminalului. Ego-ul bărbatului era cu adevărat scandalos. Capacitatea lui de a crede că totul era despre el nu avea limite.

Newbrough își înclină capul cu aparentă curiozitate.

„Dar se pare că dumneavoastră mă învinovățiți cumva,” spuse el. „Mă simt ofensat, agent Paige. Nu e vina mea că propria dumneavoastră inepție a dus la răpirea unei alte victime.”

Chipul lui Riley tremura de furie. Nu îndrăznea să răspundă. Ar fi spus ceva prea imprudent.

Senatorul se îndreptă spre un dulap cu băuturi și își turnă un pahar generos din ceea ce Riley presupunea că este un whisky extrem de scump. Era evident că făcea intenționat să nu-i ofere și ei un pahar.

Riley știa că era cazul să treacă la subiect.

„Data trecută când am venit aici, a fost ceva ce nu mi-ați spus,” zise ea.

Newbrough se întoarse din nou spre ea, sorbind prelung din pahar.

„Nu v-am răspuns la toate întrebările?” spuse el.

„Nu e vorba despre asta. Ci doar că nu mi-ați spus ceva. Despre Reba. Și cred că a venit momentul să o faceți.”

Newbrough o țintui cu o privire pătrunzătoare.

„Îi plăceau păpușile, domnule senator?” întrebă Riley.

Newbrough ridică din umeri. „Presupun că tuturor fetițelor le plac,” spuse el.

„Nu mă refer la când era mică. Mă refer ca adult. Le colecționa?”

„Mi-e teamă că nu am de unde să știu.”

Acelea erau primele cuvinte pe care le rostise Newbrough până atunci pe care Riley le credea cu adevărat. Un om egoist de un egoism patologic cunoștea prea puține despre plăcerile și interesele altcuiva – nici măcar despre cele ale propriei fiice.

„Aș vrea să vorbesc cu soția dumneavoastră,” spuse Riley.

„Bineînțeles că nu,” se răsti Newbrough. Adoptă o nouă expresie acum – una pe care Riley văzuse că o folosea la televizor. Întocmai zâmbetului său, această expresie era repetată cu grijă, fără îndoială practicată de o mie de ori în fața oglinzii. Era destinată să transmită indignare morală.

„Chiar nu aveți niciun pic de decență, nu-i așa, agent Paige?” spuse el, vocea tremurându-i de o furie calculată. „Veniți într-o casă îndoliată, fără să aduceți vreo alinare, vreun răspuns unei familii îndurerate. În schimb faceți acuzații voalate. Dați vina pe oameni nevinovați pentru propria incompetență.”

Își scutură capul într-un gest de virtute rănită.

„Ce femeie măruntă, rea și crudă sunteți,” spuse el. „Probabil că ați provocat o durere teribilă multor oameni.”

Riley se simți ca și cum ar fi fost lovită în stomac. Aceasta era o tactică la care nu se așteptase – o răsturnare totală a rolurilor morale. Și o lovise în

vina și îndoiala de sine autentice.

Știe exact cum să mă ia, se gândi ea.

Știa că trebuia să plece chiar acum sau ar fi făcut ceva regretabil. Aproape că o împingea în acea direcție. Fără un cuvânt, se ridică de pe canapea și ieși din salon, îndreptându-se spre intrarea principală.

„Cariera dumneavoastră s-a sfârșit, agent Paige. Vreau să știți asta."

Riley trecu pe lângă majordom și ieși hotărât pe ușă. Se urcă în mașină și începu să conducă.

Valuri de furie, frustrare și epuizare se spărgeau peste ea. Viața unei femei era în joc și nimeni pe lume nu o salva. Era sigură că Walder extindea zona de căutare doar în jurul apartamentului lui Gumm. Și Riley era sigură că cercetau în locul greșit. Ținea de ea să facă ceva. Dar nu mai avea nicio idee ce să facă. Să vină aici în mod cert nu ajutase. Putea să se mai încreadă în propria judecată?

Riley nu conduse de mai mult de zece minute când telefonul mobil sună. Se uită în jos la el și văzu că era un mesaj de la Walder. Nu îi era greu să ghicească despre ce era.

Ei bine, se gândi ea cu amărăciune. Cel puțin senatorul nu a pierdut niciun pic de timp.

Capitolul 23

Când Riley ajunse în Quantico și intră în Serviciul de Analiză Comportamentală, atât șeful cât și Bill o așteptau în biroul lui Walder. Își dădu seama că Bill fusese probabil chemat special pentru această ședință.

Agentul special responsabil Carl Walder se ridică de la biroul său.

„Cățelușul senatorului?" spuse Walder, cu fața sa de bebeluș umflată de furie.

Riley își plecă privirea. Mersese într-adevăr prea departe cu acea remarcă.

„Îmi pare rău, domnule," spuse ea.

„Părerile de rău nu sunt de ajuns, agent Paige," spuse Walder. „Ai luat-o complet pe arătură. Ce ți-a trecut prin minte să te duci acasă la senator să-l confrunți așa? Ai vreo idee ce probleme ai cauzat?"

Prin „probleme" Riley era sigură că Walder se referea la propria lui rușine. Nu se putea îngrijora pentru asta.

„Ați găsit-o pe Cindy MacKinnon până acum?" întrebă ea cu o voce stinsă.

„Nu, că tot veni vorba, nu am găsit-o," spuse Walder tăios. „Și sincer, tu nu ne ajuți să o găsim."

Riley se simți rănită.

„Eu nu ajut?" răspunse ea. „Domnule, vă tot spun, acuzați omul greșit și că cercetați în -"

Riley se opri în mijlocul frazei.

Cindy MacKinnon era tot ce conta acum, nu luptele nesfârșite dintre Riley și Walder. Nu era momentul pentru certuri mărunte. Când vorbi din nou, o făcu pe un ton mai blând.

„Domnule, chiar dacă sunt de părere că s-ar putea ca el să ne ascundă ceva, se poate să fi greșit ducându-mă de una singură să-l văd pe senator fără să mă consult cu dumneavoastră înainte, și îmi cer iertare. Dar uitați de mine o clipă. Această biată femeie lipsește de mai bine de douăzeci și patru de ore. Dacă am dreptate și altcineva o ține captivă? Prin ce trece ea chiar acum? Cât timp mai are?”

Cu vocea precaută, Bill adăugă, „Trebuie să luăm în considerare posibilitatea, domnule.”

Walder se așeză și nu spuse nimic preț de un moment. Riley putu să vadă după expresia lui că și el era îngrijorat de această posibilitate. Apoi vorbi foarte lent, punând gravitate pe fiecare cuvânt.

„Biroul se va ocupa de asta.”

Riley nu știa ce să spună. Nici nu prea înțelegea ce voia să spună Walder. Își admitea posibila greșeală? Sau era în continuare hotărât să nu se abată de la prezentul curs?

„Așează-te, agent Paige,” spuse Walder.

Riley se așeză pe scaun lângă Bill, care îi aruncă o privire plină de îngrijorare crescândă.

Walder spuse, „Am auzit ce s-a întâmplat cu prietena ta azi, Riley.”

Riley tresări puțin. Nu era surprinsă că Walder știa de moartea Mariei. Până la urmă, era sigur că vorba cum că fusese prima la locul faptei avea să ajungă până la Birou. Dar de ce aducea vorba de asta acum? Detectă cumva o urmă de compasiune în vocea sa?

„Ce s-a întâmplat?” întrebă Walder. „De ce a făcut-o?”

„Nu a mai putut face față,” spuse Riley șoptit.

„Să facă față la ce?” întrebă Walder.

Liniștea se așternu. Riley nu putea formula un răspuns la acea întrebare.

„Am auzit că nu crezi că Peterson e mort,” spuse Walder. „Presupun că înțeleg de ce nu te poți descotorosi de idee. Dar trebuie să știi că nu are sens.”

Veni încă o pauză.

„I-ai spus prietenei tale despre asta?” întrebă Walder. „I-ai spus despre această idee obsesivă a ta?”

Chipul lui Riley se înroși. Știa ce urma.

„Era prea fragilă pentru asta, agent Paige,” spuse Walder. „Ar fi trebuit să știi că o va face să o ia razna. Ar fi trebuit să-ți folosești rațiunea. Dar sincer, agent Paige, rațiunea ta e dusă pe apa Sâmbetei. Detest să spun asta, dar e adevărat.”

Dă vina pe mine pentru moartea Mariei, își dădu seama Riley.

Riley se lupta acum să-și rețină lacrimile. Că erau lacrimi de durere sau de indignare, nu știa. Habar nu avea ce să spună. De unde să înceapă? Nu îi băgase ideea aceea în cap Mariei și o știa. Dar cum să-l facă pe Walder să înțeleagă? Cum putea să explice că Marie avea propriile motive să se îndoiască de moartea lui Peterson?

Bill vorbi din nou, „Domnule, luați-o mai ușor, bine?”

„Cred că am luat-o prea ușor, agent Jeffreys,” spuse Walder, cu vocea devenindu-i severă. „Cred că am fost prea răbdător.”

Walder o privi în ochi îndelungat.

„Dă-mi arma și insigna, agent Paige,” spuse el în cele din urmă.

Riley îl auzi pe Bill eliberând un oftat de uimire.

„Domnule, asta e o nebunie,” spuse Bill. „Avem nevoie de ea.”

Dar Riley nu avea nevoie să i se spună de două ori. Se ridică de pe scaun și își scoase arma și insigna. Le puse pe biroului lui Walder.

„Îți poți elibera biroul când vei fi pregătită,” spuse Walder, cu vocea monotonă și neemoțională. „Între timp ar trebui să te duci acasă și să te odihnești. Și du-te înapoi la terapie. Ai nevoie.”

Cum Riley se întoarse să iasă din cameră, Bill se ridică ca și cum ar fi plecat cu ea.

„Tu rămâi, agent Jeffreys,” reclamă Walder.

Ochii lui Riley îi întâlniră pe ai lui Bill. Dintr-o privire, îi spuse să nu încalce cerința. Nu de data asta. Dădu din cap înapoi spre ea cu o expresie abătută. Apoi Riley părăsi biroul. În timp ce mergea pe coridor, se simți rece și amorțită, gândindu-se ce să facă acum.

Când ieși în aerul răcoritor al nopții, lacrimile începură în sfârșit să curgă. Dar fu surprinsă să realizeze că erau lacrimi de ușurare, nu de disperare. Pentru prima dată după multe zile, se simți eliberată, liberă de limitările frustrante.

Dacă nimeni altcineva nu avea să facă ce trebuia făcut, ținea încă de ea. Dar în sfârșit, nimeni nu avea să-i spună cum să-și facă treaba. Avea să-l găsească pe criminal și să o salveze pe Cindy MacKinnon – indiferent ce ar fi presupus asta.

*

După ce Riley, și mai târziu, o recuperă pe April și conduse spre casă, își dădu seama odată ajunsă că nu putea face față pregătitului cinei. Chipul Mariei o bântuia în continuare și se simți mai epuizată decât fusese vreodată.

„A fost o zi foarte proastă,” îi spuse lui April. „O zi teribilă. Îți ajung niște sandvișuri cu brânză pe gril?”

„Nu prea mi-e foame,” spuse April. „Gabriela mă umflă de mâncare tot timpul.”

Riley simți un junghi adânc de disperare. Încă un eșec, se gândi ea.

Dar atunci April se uită din nou la mama ei, de data aceasta cu o urmă de compasiune.

„Brânză pe gril e foarte bine," spuse ea. „Le pregătesc eu."

„Mulțumesc," spuse Riley. „Ești o dulce."

Simți că moralul i se ridică puțin. Măcar nu avea să fie niciun conflict acasă în această seară. Chiar avea nevoie de o mică pauză.

Mâncară o cină rapidă și tăcută, apoi April se duse în camera ei să-și termine temele și să se culce.

Pe cât de epuizată era, Riley simți că avea puțin timp de pierdut. Se apucă de treabă. Își porni laptopul, deschise o hartă a localizărilor victimelor și imprimă secțiunea pe care voia să o studieze.

Riley desenă încet un triunghi pe hartă. Liniile sale legau cele trei locuri în care victimele fuseseră găsite. Punctul cel mai nordic marca terenul agricol unde fusese aruncat corpul Margaretei Geraty acum doi ani. Un punct la vest marca unde fusese plasată mai cu grijă Eileen Rogers lângă Daggett cu vreo șase luni în urmă. În cele din urmă, punctul dinspre sud marca unde criminalul își îndeplinise măiestria totală, așezând-o pe Reba Frye lângă un pârâu în Mosby Park.

Riley încercui zona iar și iar, reflectând, punându-și întrebări. Încă o femeie ar putea fi găsită curând moartă undeva în zona asta – dacă nu era deja moartă. Nu era timp de pierdut.

Riley își plecă capul. Era atât de obosită. Dar viața unei femei era în joc. Și acum părea că ținea de Riley să o salveze – fără ajutor oficial sau sancțiune. Nici măcar nu l-ar avea pe Bill să o ajute. Dar oare putea să rezolve acest caz în totalitate singură?

Trebuia să încerce. Trebuia să o facă pentru Marie. Trebuia să-i dovedească spiritului Mariei – și poate ei însăși – că suicidul nu era singura soluție.

Riley se încruntă la acel triunghi. Era o presupunere bună că victima era reținută acum undeva în acea zonă de două mii cinci sute de kilometri.

Trebuie doar să mă uit în locul potrivit, se gândi ea. Dar unde?

Știa că trebuia să condenseze zona de cercetare, și nu avea să fie ușor de făcut. Măcar îi era cunoscută o parte din zona generală.

Majoritatea părții de sus a triunghiului, punctul cel mai apropiat de Washington, era în mare parte de clasă superioară, bogată și privilegiată. Riley era aproape sigură că asasinul nu venea din acel gen de mediu. Pe lângă asta, trebuia să țină victima într-un loc unde nimeni nu ar fi putut-o auzi țipând. Criminaliștii nu găsiseră niciun semn care să indice că celelalte femei avuseseră căluș în gură sau avuseseră benzi adezive peste buze. Riley desenă un X peste acea zonă cu dare de mână.

Cele două puncte sudice erau amândouă parcuri. Ar fi putut criminalul să rețină femeia într-o cabană de vânătoare închiriată sau într-un camping?

Riley analiză ipoteza.

Nu, decise ea. Asta ar fi prea temporar.

Fiecare instinct îi spunea că acest om lucra din propria casă – poate o casă în care trăise toată viața, unde petrecuse o copilărie neobișnuit de mizerabilă. I-ar face plăcere să-și ducă victimele acolo. Să le ia cu el acasă.

Așa că elimină zonele de parcuri. Ce rămase erau în principal terenuri agricole și orașe mici. Riley suspectă cu tărie că se uita după o casă de țară undeva în acea zonă.

Se uită din nou la harta de pe calculator, apoi mări zona cu pricina. Inima îi tresări la vederea unui nod de drumuri secundare. Dacă avea dreptate, criminalul locuia în vreo fermă prăfuită veche din acel labirint. Dar erau prea multe drumuri pentru a căuta rapid cu mașina – și în plus, s-ar fi putut ca ferma să nu fie vizibilă din drum.

Gemu tare de disperare. Toată treaba părea din ce în ce mai lipsită de speranță. Teribila durere a pierderii și a eșecului amenințau să iasă din nou la suprafață.

Dar apoi spuse cu voce tare, „Păpuși!”

Își reaminti sie însăși de concluzia la care ajunsese ieri – că asasinul zărise probabil toate victimele sale într-un singur magazin care vindea păpuși. Unde ar fi putut fi acel magazin?

Desenă încă o formă mai mică pe harta de hârtie. Se situa chiar la estul triunghiului extins și colțurile sale marcau locurile unde cele patru femei trăiseră. Undeva în acea zonă, era destul de sigură, era un magazin unde toate femeile cumpăraseră păpuși, și unde criminalul le alesese. Trebuia să găsească mai întâi magazinul, înainte de a putea depista locul unde le ducea pe femei.

Iarăși, deschise harta pe calculator și o mări. Punctul cel mai estic al zonei mai mici nu era prea departe de unde locuia Riley. Văzu că un drum național forma un arc care ajungea spre vest prin câteva orașe mici, niciunul dintre ele bogat sau istoric. Erau exact genul de orașe pe care le căuta. Și fiecare dintre ele avea fără îndoială vreun fel de magazin de jucării sau păpuși.

Printă harta mai mică, apoi făcu o nouă căutare, localizând magazine în fiecare oraș. În cele din urmă, Riley opri calculatorul. Trebuia să doarmă puțin.

Mâine avea să plece în căutarea lui Cindy MacKinnon.

Capitolul 24

Amurgul se așternea când Riley ajunse în Glendive. Fusese o zi lungă, și se simțea disperată. Timpul trecea mult prea repede, și la fel și orice posibilitate de a găsi vreun indiciu salvator.

Glendive era al optulea oraș de pe ruta ei. În fiecare oraș de până acum, Riley se dusese în magazine care vindeau jucării și păpuși, chestionând pe oricine era dispus să vorbească cu ea. Era sigură că nu găsise magazinul pe care îl căuta.

Nimeni din niciunul din magazine nu-și amintea să fi văzut femeile din fotografiile pe care li le arătase. Desigur, femeile în cauză erau asemănătoare ca vârstă și înfățișare cu o grămadă de alte femei pe care un comerciant le-ar fi întâlnit într-o săptămână oarecare. Ca să fie și mai rău, niciuna din păpușile pe care Riley le văzu expuse nu i se părură probabile să inspire aranjamentul victimelor.

Când intră în Glendive, Riley avu un sentiment ciudat de deja vu. Strada principală arăta ciudat de asemănător cu cele din majoritatea celorlalte orașe, cu o biserică de cărămidă mărginită de o parte de un cinema și de cealaltă de o farmacie. Toate aceste orașe începeau să se contopească în mintea sa epuizată.

Ce mi-a trecut prin cap? se întrebă ea.

Noaptea trecută fusese disperată să doarmă, și își luase calmantele prescrise. Asta nu fusese o idee rea. Dar să le dreagă cu două șoturi de whisky fusese nechibzuit. Acum avea o durere acută de cap, dar trebuia să meargă mai departe.

În timp ce parcă mașina aproape de magazinul pe care plănuise să-l verifice, văzu că lumina zilei se stingea. Oftă descurajată. Mai avea un oraș și încă un magazin de verificat în seara aceasta. Avea să dureze cel puțin trei ore până să se poată întoarce la Fredericksburg să o ia pe April de acasă de la Ryan. Câte nopți întârziase până acum?

Își scoase mobilul și sună pe fix. Speră din tot sufletul să răspundă Gabriela. În schimb, auzi vocea lui Ryan.

„Ce e Riley?” întrebă el.

„Ryan,” bolborosi Riley. „Îmi pare rău.”

Liniștea se așternu.

„Uite ce, e foarte important,” spuse în cele din urmă Riley. „Viața unei femei e în pericol. Trebuie să fac ce fac.”

„Am mai auzit asta,” spuse Ryan pe un ton critic. „E mereu o chestiune de viață și de moarte. Ei bine, dă-i înainte. Ocupă-te. Doar că încep să mă întreb de ce te mai obosești să vii să o iei pe April. Ar putea bine mersi să stea chiar aici.”

Riley simți cum i se strânge gâtul. Exact așa cum se temea, Ryan părea că se înarmează pentru o luptă pentru tutelă. Și nu era din vreo dorință sinceră de a o crește pe April. Era prea ocupat să-și trăiască viața ca să se preocupe de fiica sa. Tot ce voia era să o rănească pe Riley.

„O să vin să o iau,” spuse Riley, încercând să-și controleze vocea. „Putem vorbi despre asta mai târziu.”

Încheie apelul.

Apoi coborî din mașină și parcurse la pas distanța scurtă până la magazin – Debbie’s Doll Boutique se chema. Intră înăuntru și văzu că numele era puțin cam arogant pentru un magazin care vindea marfă destul de standard, branduri obișnuite.

Nimic demodat sau sofisticat aici, realiză ea.

Părea puțin probabil ca acesta să fie locul pe care îl căuta. Magazinul pe care îl avea în minte trebuia să fie măcar puțin special, un loc care să inspire o reputație din gură-n gură care să atragă clienți din orașele din jur. Totuși, Riley trebuia să-l verifice ca să fie absolut sigură.

Riley se duse la contoar, unde o femeie înaltă, în vârstă, cu ochelari groși și trăsături ca de pasăre se afla la casă.

„Sunt agent special Riley Paige, FBI,” spuse ea, simțindu-se din nou goală fără insignă. Până acum, alți vânzători fuseseră de acord să-i vorbească fără ea. Spera ca această femeie să facă la fel.

Riley scoase patru fotografii și le puse pe contoar.

„Mă întrebam dacă ați văzut vreuna din aceste femei,” spuse ea, arătând spre imagini una câte una. „Probabil că nu vă amintiți de Margaret Geraty – ar fi fost aici acum doi ani. Dar Eileen Rogers ar fi venit aici acum aproximativ șase luni, și Reba Frye ar fi cumpărat o păpușă acum șase săptămâni. Ultima femeie, Cindy MacKinnon, ar fi venit aici la sfârșitul săptămânii trecute.”

Femeia se uită îndeaproape la imagini.

„O, vai,” spuse ea. „Ochii nu-mi mai sunt ce erau odată. Lăsați-mă să mă uit mai de aproape.”

Luă o lupă și examină pozele. Între timp, Riley observă că mai era cineva în magazin. Era un bărbat mai degrabă banal de o înălțime și conformație medii. Purta un tricou și blugi uzați bine. Riley l-ar fi putut trece cu vederea dacă nu era un detaliu important.

Căra o mulțime de trandafiri.

Acești trandafiri erau adevărați, dar combinația dintre trandafiri și păpuși ar fi putut semnala obsesia unui criminal.

Bărbatul nu se uita la ea. Auzise cu siguranță că se prezentase ca fiind de la FBI. Evita contactul vizual?

Chiar atunci vocea femeii se auzi.

„Nu cred să o fi văzut pe niciuna dintre ele,” spuse ea. „Dar apoi, cum am zis, nu văd deloc bine. Și nu am reținut niciodată fețele. Îmi pare rău că nu vă pot fi de mai mult ajutor.”

„E în regulă,” spuse Riley, punând pozele înapoi în geantă. „Vă mulțumesc pentru timpul dumneavoastră.”

Se întoarse să se uite din nou la bărbat, care acum arunca o privire pe un raft din apropiere. Pulsul i se ridică.

Categoric ar putea fi el, se gândi ea. Dacă cumpără o păpușă, o să știu că el e.

Dar nu ar ajuta ca ea să stea acolo și să-l urmărească. Dacă era vinovat, era puțin probabil să se descopere. I-ar putea scăpa printre degete.

Îi zâmbi vânzătoarei și plecă.

Afară, Riley parcurse o scurtă distanță pe stradă și rămase acolo așteptând. Doar câteva minute trecură înainte ca ușa magazinului să se deschidă și bărbatul ieși. Încă ținea trandafirii într-o mână. În cealaltă ținea o sacoșă cu marfă proaspăt cumpărată. Se întoarse și începu să meargă pe lângă trotuar, depărtându-se de Riley.

Cu pași mari, Riley merse după el. Îi evaluă înălțimea și carura. Era ceva mai înaltă ca el, și posibil mult mai puternică. Era probabil mai bine antrenată. Nu avea să-l lase să-i scape.

Cum trecea printr-o alee îngustă, bărbatul auzi pesemne pași în spatele său. Se întoarse brusc și îi aruncă o privire. Se dădu la o parte, ca și cum să-i iasă din cale.

Riley îl împinse într-o parte în alee – îl împinse tare și brutal. Spațiul era îngust, murdar și slab iluminat.

Speriat, bărbatul scăpă din mâini atât pachetul cât și trandafirii. Florile se împrăștiară pe pavaj. Ridică un braț ca și cum s-ar fi ferit de ea.

Îi prinse acea mână și i-o răsuci la spate, împingându-l cu fața de peretele de cărămidă.

„Sunt agent special Riley Paige, FBI,” se răsti ea. „Unde o ții captivă pe Cindy MacKinnon? Mai e în viață?”

Bărbatul tremura din cap până-n picioare.

„Cine?” întrebă el cu vocea tremurând. „Nu înțeleg la ce te referi.”

„Nu te juca cu mine,” sări Riley, simțindu-se mai goală ca niciodată fără insigna sa – și mai ales fără armă. Cum ar fi trebuit să-l aresteze pe acest tip fără să scoată o armă? Era departe de Quantico, și nici măcar nu avea un partener care să o ajute.

„Femeie, nu știu despre ce e vorba,” spuse bărbatul, izbucnind în lacrimi.

„Pentru ce sunt acești trandafiri?” întrebă Riley. „Pentru cine sunt?”

„Fiica mea!” strigă bărbatul. „Mâine e primul ei recital de pian.”

Riley încă îl ținea de brațul drept. Brațul stâng al bărbatului era plat contra peretelui. Riley observă deodată ceva ce nu îi atrăsese atenția până acum.

Bărbatul purta verighetă. Era aproape sigură că asasinul nu era căsătorit.

„Recital de pian?” spuse ea.

„Elevii doamnei Tully,” boci el. „Poți întreba pe oricine în oraș.”

Riley slăbi puțin strânsoarea.

Bărbatul continuă, „I-am cumpărat trandafiri pentru a sărbători. Pentru când se va înclina. I-am cumpărat și o păpușă.”

Riley dădu drumul brațului bărbatului și se îndreptă spre locul unde scăpase pachetul. Îl ridică și scoase din el conținutul.

Era o păpușă, într-adevăr – una din acele păpuși adolescente care o ofensaseră și o deranjaseră mereu, provocatoare cu buze umflate și piept amplu. Dar pe cât de ciudată era, nu arăta deloc ca genul de păpușă pe care o văzuse în apropiere de Daggett. Acea păpușă înfățișa o fetiță. La fel era și păpușa pe care o văzuse în poza cu Cindy MacKinnon și nepoata sa – toată dantelată și cu păr auriu și îmbrăcată în roz.

Avea omul greșit. Își trase răsuflarea.

„Îmi pare rău,” îi spuse bărbatului. „Am greșit. Îmi pare atât, atât de rău.”

Încă tremurând de șoc și confuzie, bărbatul aduna trandafirii. Riley se aplecă să-l ajute.

„Nu! Nu!” exclamă bărbatul. „Nu mă ajuta! Nu te apropia! Doar – pleacă de lângă mine!”

Riley se întoarse și ieși de pe alee, lăsându-l pe bărbatul trist să adune trandafirii și păpușa fiicei sale. Cum a putut să lase să se întâmple asta? De ce s-a dus atât de departe? De ce nu a observat verigheta bărbatului în momentul în care îl văzuse?

Răspunsul era simplu. Era epuizată, și capul i se frângea. Nu gândea limpede.

Cum mergea năucă pe trotuar, o firmă de neon a unui bar prezentată într-o vitrină îi captă atenția. Voia o băutură. Simțea că are nevoie de o băutură.

Se duse în localul slab iluminat și se așeză la bar. Barmanul era ocupat servind un alt client. Riley se întrebă ce făcea acum bărbatul pe care tocmai îl acostase. Suna la poliție? Avea să fie arestată ea însăși? Asta ar fi fost cu siguranță o ironie amarnică.

Dar presupuse că probabil bărbatul nu ar suna la poliție. La urma urmei, i-ar fi fost greu să explice ce se întâmplase. S-ar putea chiar simți jenat să fi fost atacat de o femeie.

În orice caz, dacă ar fi sunat la poliție, și ar fi fost pe drum să o prindă, nu ar fi fost de folos să dea bir cu fugiții. Și dacă era nevoită să o facă, avea să suporte consecințele acțiunilor sale. Și poate că merita să fie arestată. Își aminti de conversația cu Mike Nevins, cum îi atrăsese atenția asupra propriilor sentimente de inutilitate.

Poate sunt îndreptățită să mă simt inutilă, se gândi ea. Poate că era mai bine dacă Peterson m-ar fi omorât.

Barmanul veni spre ea.

„Cu ce vă servesc, doamnă?” întrebă el.

„Burbon cu gheață,” spuse Riley. „Să fie dublu.”

„Vine imediat,” spuse barmanul.

Își aminti sie însăși că nu era obiceiul ei să bea în timpul serviciului. Recuperarea atroce de după TSPT fusese marcată de accese ocazionale de alcoolism intens, dar crezuse că depășise asta.

Sorbi o gură. Băutura tare o mângâie alunecând pe gât.

Mai avea încă un oraș de vizitat, și cel puțin încă o persoană de interogat. Dar avea nevoie de ceva care să-i calmeze nervii.

Ei bine, se gândi ea cu un zâmbet amar, măcar nu sunt oficial la datorie.

Își termină băutura repede, apoi se convinse singură să nu mai comande încă una. Magazinul de jucării din următorul oraș închidea curând, și trebuia să ajungă acolo imediat. Timpul se scurgea pentru Cindy MacKinnon – dacă nu se terminase deja.

Cum părăsea barul, Riley simți că mergea pe marginea unui abis cunoscut. Crezuse că lăsase toată acea teroare, durere și ură de sine cu mult în spate. O prindeau din nou din urmă?

Până când, se întrebă ea, mai putea să-i reziste atracției mortale?

Capitolul 25

Mobilul lui Riley sună devreme dimineața următoare. Stătea la măsuța de cafea, uitându-se pe harta pe care o urmărise ieri, planificând un nou traseu pentru azi. Când văzu că apelul era de la Bill, nervii i se încordară. Aveau să fie vești bune sau rele?

„Bill, ce e?”

Își auzi fostul partener oftând mizerabil.

„Riley, stai jos?”

Inima îi stătu în loc. Era bucuroasă că stătea cu adevărat jos. Știa că tonul vocii lui Bill nu putea să însemne decât un singur lucru oribil, și simți cum își pierde puterile de teamă.

„Au găsit-o pe Cindy MacKinnon,” spuse Bill.

„Și e moartă, nu-i așa?” spuse Riley cu respirația tăiată.

Bill nu spuse nimic pentru o clipă. Dar tăcerea lui răspundea întrebării lui Riley. Riley simți venind lacrimile – lacrimi de șoc și neputință. Se luptă împotriva lor, hotărâtă să nu plângă.

„Unde au găsit-o?” întrebă Riley.

„Destul de departe la vest de celelalte victime, în pădurea națională, aproape spre ruta de vest a Virginiei.”

Riley se uită pe harta ei. „Care e cel mai apropiat oraș?” Îi spuse și găsi locul aproximativ. Nu era în interiorul triunghiului format de celelalte trei locuri unde fuseseră găsite corpurile. Dar totuși, trebuia să existe un fel de legătură cu celelalte locuri. Nu prea putea să-și dea seama care.

Bill continuă să descrie descoperirea.

„A pus-o lângă o stâncă într-o zonă deschisă, fără copaci în jurul ei. Sunt la fața locului chiar acum. E oribil. Devine mai îndrăzneț, Riley.”

Și se mișcă mai repede, se gândi cu disperare Riley. Nu o ținuse pe această victimă în viață decât câteva zile.

„Deci Darrell Gumm chiar era omul greșit,” spuse ea.

„Ești singura care a spus asta,” răspunse Bill. „Ai avut dreptate.”

Riley se chinui să înțeleagă situația.

„Deci Gumm a fost eliberat?” întrebă ea.

Bill mormăi iritat.

„Nicio șansă,” spuse el. „Va fi acuzat de obstrucționare a justiției. Are de răspuns pentru multe lucruri. Nu că i-ar păsa. Dar vom încerca să-i ținem numele departe de știri pe cât putem. Cretinul ăsta imoral nu merită publicitatea.”

Liniștea se așternu între ei.

„La naiba, Riley,” spuse Bill în sfârșit, „dacă măcar Walder te-ar fi ascultat, poate am fi putut să o salvăm.”

Riley se îndoia de asta. Nu era ca și cum ar fi avut ea însăși vreo pistă solidă; dar poate redirecționând toate acele resurse umane, ceva ar fi putut ieși la iveală în acele ore prețioase.

„Ai vreo imagine? întrebă ea. Inima îi bătea tare.

„Mda, Riley, dar - ”

„Știu că nu ai voie să mi le arăți. Dar trebuie să le văd. Ai putea să mi le trimiți?”

După o pauză, Bill spuse, „Gata.”

Câteva clipe mai târziu, Riley se uita la o serie de imagini îngrozitoare pe telefonul mobil. Prima era un prim plan al acelei fețe pe care o văzuse într-o fotografie doar acum câteva zile. Atunci femeia radia de dragoste pentru o fetiță fericită și păpușa ei nou-nouță. Dar acum acel chip era palid, cu ochii cusuți deschiși, un zâmbet hidos pictat peste buze.

Uitându-se prin imagini, văzu că expunerea se potrivea cu felul în care fusese aranjat corpul Rebei Frye. Toate detaliile erau acolo. Poziția era precisă. Corpul era dezbrăcat și crăcănat, stând în sus bățos ca o păpușă. Un trandafir artificial se afla pe jos între picioarele ei.

Aceasta era semnătura autentică a criminalului, mesajul său. Acesta era efectul pe care își dorise să-l obțină de la început. Își atinsese măiestria cu victimele trei și patru. Riley era perfect conștientă că era gata să o facă din nou.

După ce se uită la imagini, Riley vorbi din nou la telefon cu Bill.

„Îmi pare rău," spuse ea, cu vocea înecată de teroare și tristețe.

„Mda, și mie," spuse el. „Dar ai vreo idee?"

Riley trecu prin minte imaginile pe care tocmai le văzuse.

„Presupun că peruca și trandafirul sunt la fel ca celelalte," spuse ea. „Panglica la fel."

„Exact. Arată la fel."

Se opri din nou. Ce indicii spera echipa lui Bill să găsească?

„Ați fost înștiințați suficient de repede ca să vă uitați după urme de mașină, de pași?" întrebă ea.

„Locul crimei a fost securizat repede de data asta. Un pădurar a zărit-o și a sunat la Birou direct. Niciun polițist local nu a călcat în preajmă. Dar nu am găsit nimic util. Tipul ăsta e foarte grijuliu."

Riley se gândi bine câteva momente. Pozele înfățișau corpul unei femei stând în iarbă, sprijinindu-se de o formațiune stâncoasă. Întrebările îi bâzâiau prin minte.

„Era rece corpul?” întrebă ea.

„Era când am ajuns noi la el.”

„De cât timp crezi că era acolo?”

Putu auzi cum Bill își răsfoia carnețelul.

„Nu știu sigur, dar a fost așezată în poziția asta curând după moarte. Conform decolorării, până în cel mult cinci ore. Vom ști mai mult după ce coronerul se apucă de treabă.”

Riley simți nerăbdarea sa caracteristică izvorând. Voia să obțină o imagine mai clară asupra cronologiei criminalului.

Întrebă, „Ar fi putut să o poziționeze acolo unde a omorât-o și apoi să o aducă la locul faptei după ce corpul a intrat în rigor mortis?”

„Probabil că nu,” spuse Bill. „Nu văd nimic ciudat la poziție. Nu cred că ar fi putut fi deja înțepenită înainte să o aducă aici. De ce? Crezi că a adus-o aici și apoi a omorât-o?”

Riley închise ochii și se gândi bine.

În cele din urmă zise, „Nu.”

„Ești sigură?”

„A omorât unde o fi ținut-o și apoi a adus-o la locul cu pricina. Nu ar fi adus-o acolo în viață. Nu ar vrea să se lupte cu o ființa umană în camionetă sau la fața locului.”

Cu ochii încă strâns închiși, Riley căută înăuntrul său o viziune a minții criminalului.

„Nu ar fi vrut să ia cu el decât materialele brute de care avea nevoie pentru declarația pe care o făcea,” spuse ea. „Odată ce era moartă, asta era pentru el. Ca un fel de obiect de artă, nu o femeie. Așa că a omorât-o, a spălat-o, a uscat-o, i-a pregătit corpul așa cum își dorea, acoperit bine cu vaselină.”

Scena începea să se deruleze în imaginația ei cu detalii vii.

„A adus-o la fața locului când se instala rigor mortis-ul,” spuse ea. „A cronometrat totul perfect. După uciderea celorlalte trei femei, a înțeles cam cum ar merge treaba. A integrat declanșarea stării rigor în procesul său creativ. A așezat-o în timp ce se întepenea, încetul cu încetul. A modelat-o ca pe lut.”

Riley găsi că era greu să spună ce vedea întâmplându-se mai departe în mintea ei – sau în mintea criminalului. Cuvintele ieșiră încet și dureros.

„Când i-a terminat de sculptat restul corpului, bărbia i se odihnea încă pe piept. I-a pipăit mușchii umerilor și gâtului, simțind stadiul exact al flexibilității rămase, și i-a înclinat capul în sus. L-a ținut așa până s-a întărit. Ar fi putut dura două sau trei minute. A fost răbdător. Apoi s-a dat înapoi și și-a savurat manopera.”

„Dumnezeule,” murmură Bill cu o voce stinsă, șocată. „Te pricepi.”

Riley oftă cu amărăciune și nu răspunse. Ea nu credea că se pricepe – nu mai. Nu se pricepea decât la a intra într-o minte bolnavă. Ce spunea asta despre ea? Cu ce ajuta asta pe cineva? În niciun caz nu o ajutase pe Cindy MacKinnon.

Bill întrebă, „Cât de departe crezi că le ține pe victime cât timp sunt încă în viață?”

Riley făcu rapid niște calcule mintale, vizualizând harta zonei în minte.

„Nu foarte departe de unde a pus-o,” spuse ea. „Probabil la mai puțin de două ore depărtare.”

„Asta tot acoperă o grămadă de teren.”

Moralul lui Riley descreștea cu fiecare secundă. Bill avea dreptate. Nu spunea un singurul lucru care ar fi putut fi de folos.

„Riley, avem nevoie de tine înapoi pe caz," spuse Bill.

Riley bombăni pe sub nas.

„Sunt sigură că Walder nu e de aceeași părere," spuse ea.

Nici eu nu sunt de aceeași părere, se gândi ea.

„Ei bine, Walder se înșală," spuse Bill. „Și o să-i spun că nu are dreptate. O să te aduc înapoi la treabă."

Riley lăsă timp cuvintelor lui Bill să se așeze.

„E un risc prea mare pentru tine," spuse ea în cele din urmă. „E foarte probabil ca Walder să te dea afară și pe tine dacă faci valuri."

Bill se bâlbâi, „Dar – dar Riley -"

„Niciun ‚dar' Bill. Dacă ești concediat, cazul ăsta nu o să fie niciodată rezolvat."

Bill oftă. Vocea îi era obosită și resemnată.

„Bine," spuse el. „Dar mai ai vreo idee, orice?"

Riley se gândi o clipă. Abisul în care tot privise în ultimele două zile se căsca mai larg și mai profund. Simți că puținul care-i mai rămăsese din hotărârea ei îi scăpa printre degete. Eșuase, și o femeie era moartă.

Totuși, poate mai era un lucru pe care l-ar putea face.

„Am niște idei la copt," spuse ea. „Te țin la curent."

Cum încheiară apelul, mirosul cafelei și a baconului fript ajunseră din bucătărie la Riley. April era înăuntru. Pregătea micul dejun de când se dăduse Riley jos din pat.

Fără măcar să i se ceară! se gândi Riley.

Poate că timpul petrecut cu tatăl ei o făcea să o aprecieze pe Riley, măcar puțin. Lui April nu-i plăcuse niciodată să fie nevoită să fie în preajma lui Ryan. Oricare ar fi fost motivul, Riley era recunoscătoare și pentru cea mai mică mângâiere într-o dimineață ca aceasta.

Rămase în loc gândindu-se ce să facă mai departe. Plănuise să meargă din nou spre vest azi, urmărind noul traseu pe care îl schițase. Dar se simți înfrântă, complet descurajată de această răsturnare de situație. Ieri nu fusese în cea mai bună formă, și cedase chiar și acelui pahar în Glendive. Nu putea face la fel astăzi, nu în starea sa de spirit actuală. Ar fi făcut cu siguranță greșeli. Și prea multe greșeli fuseseră deja făcute.

Dar localizarea magazinului era în continuare importantă – poate mai importantă ca niciodată. Criminalul avea să-și aleagă următoarea victimă acolo, dacă nu o făcuse deja. Riley se duse la calculator și îi trimise un email lui Bill, cu o copie a hărții ei atașată.

Îi explică lui Bill ce orașe și ce magazine trebuiau verificate. Bill însuși ar fi trebuit probabil să rămână concentrat pe găsirea casei criminalului, scrise ea. Dar poate l-ar putea convinge pe Walder să trimită pe altcineva pe traseul lui Riley – atâta vreme cât Walder nu afla că era ideea ei.

Stătu acolo, privind fix harta iar și iar, și încet începu să depisteze un tipar pe care nu îl văzuse înainte. Nu era faptul că locurile aveau legătură unul cu altul, ci că se răspândeau într-un evantai asimetric dintr-un alt semn de pe harta ei – zona delimitată de adresele celor patru femei. Studiind zona, deveni mai convinsă ca niciodată că selectarea victimelor era centrată în jurul unui loc specific în care se duceau toate, un anume magazin de păpuși. Și oriunde își ducea criminalul victimele, probabil că nu era la o mare distanță de unde le văzuse prima dată.

Dar de ce nu reușise să găsească magazinul? Folosea o strategie greșită? Era atât de blocată pe o singură idee că nu mai putea vedea niciun alt indiciu? Își imagina doar un tipar care o conducea pe o cale total greșită?

Riley scană harta și i-o trimise lui Bill împreună cu comentariile sale.

„Micul dejun e gata, mamă.”

Cum se așeza la masă cu fiica ei, Riley se trezi din nou luptându-se să-și rețină lacrimile.

„Mulțumesc,” spuse ea. Începu să mănânce încet.

„Mamă, ce e?” întrebă April.

Riley fu surprinsă de întrebare. A auzit cumva o urmă de îngrijorare în vocea fiicei sale? Fata era în continuare destul de taciturnă cu Riley în mare parte a timpului, dar măcar nu fusese vădit obraznică de câteva zile.

„Nu e nimic,” spuse Riley.

„Nu e adevărat,” spuse April.

Riley nu răspunse nimic. Nu voia să o tragă pe April în realitatea îngrozitoare a cazului. Fiica sa era deja destul de tulburată.

„Era Bill la telefon?” întrebă April.

Riley înclină din cap în liniște.

„De ce a sunat?” întrebă April.

„Nu pot să vorbesc despre asta.”

O tăcere îndelungată se așternu între ele. Amândouă continuară să mănânce.

În cele din urmă, April spuse, „Tot încerci să mă faci să vorbesc cu tine. Asta e valabil și pentru tine, să știi. Nu vorbești niciodată cu mine cu adevărat. Mai vorbești vreodată cu cineva?”

Riley se opri din mâncat și înăbuși un suspin care i se ridica în gât. Era o întrebare bună. Și răspunsul era nu. Nu mai vorbea deloc, cu nimeni. Dar nu avea curajul să o spună.

Își reaminti că era sâmbătă, și că nu o ducea pe April la școală. Și nu aranjase ca April să stea cu tatăl ei. Și deși Riley nu avea să conducă spre vest în căutarea de indicii, tot mai era ceva ce putea face.

„April, trebuie să mă duc undeva,” spuse ea. „O să te descurci aici singură?”

„Sigur,” spuse April. Apoi, cu o voce cu adevărat tristă, întrebă, „Mama, ai putea măcar să-mi spui unde te duci?”

„Mă duc la o înmormântare.”

Capitolul 26

Riley ajunse la casa funerară din Georgetown la scurt timp înainte de ora la care era programată să înceapă slujba de înmormântare a Mariei. Îi era groază de înmormântări. Pentru ea, erau mai rău decât să ajungi la locul unei crime cu un corp proaspăt omorât. O supărau mereu într-un fel teribil. Totuși Riley simți că încă îi mai datora ceva – nu era sigură ce – Mariei.

Casa funerară avea o fațadă de panouri de cărămidă prefabricate și coloane albe pe veranda principală. Intră într-un antreu mochetat și climatizat care dădea într-un hol tapetat în culori pastel stinse estimate nici să nu deprime nici să nu înveselească. Aspectul avu un efect invers asupra lui Riley, intensificându-i sentimentul de disperare. Se întrebă de ce casele funerare nu puteau fi pur și simplu locurile sumbre și neprimitoare care ar fi trebuit să fie, precum mausoleurile sau morgile, fără toată această îndulcire contrafăcută.

Trecu de câteva camere, unele cu sicrie și oaspeți, altele goale, până ce ajunse acolo unde avea să fie ținută slujba Mariei. La capătul camerei văzu un sicriu deschis, făcut din lemn șlefuit cu un mâner lung de alamă pe laterale. Poate douăzeci și patru de oameni erau prezenți, mulți dintre ei așezați pe scaun, alții socializând în șoaptă. Muzică fadă de orgă era difuzată în cameră. O coadă scurtă de vizionare trecea pe lângă sicriu.

Se așeză la coadă și se trezi curând stând lângă sicriu, uitându-se în jos la Marie. Chiar și cu toată pregătirea mintală a lui Riley, asta tot o făcu să tresară. Chipul Mariei era nenatural de pasiv și pașnic, nu sucit și chinuit, așa cum fusese când atârnase de acel corp de iluminat. Această față nu era stresată sau temătoare, așa cum fusese când vorbiseră în persoană. Părea nedrept. De fapt, părea mai rău decât nedrept.

Trecu repede de sicriu, observând un cuplu ceva mai în vârstă stând în primul rând. Presupuse că erau părinții Mariei. Erau mărginiți de un bărbat și o femeie apropiați ca vârstă de Riley. Îi consideră drept fratele și sora Mariei. Riley scormoni prin amintirile conversațiilor cu Marie și își aminti

că numele lor erau Trevor și Shannon. Habar nu avea care erau numele părinților lui Marie.

Riley se gândi să se oprească pentru a-și exprima condoleanțele familiei. Dar cum să se prezinte? Ca fiind femeia care a salvat-o pe Marie din captivitate, doar ca să-i găsească mai târziu cadavrul? Nu, era cu siguranță ultima persoană pe care își doreau să o vadă acum. Era mai bine să îi lase să jelească în pace.

Croindu-și drum spre spatele camerei, Riley își dădu seama că nu recunoștea nicio persoană acolo. Asta îi părea straniu și teribil de trist. După nenumăratele lor ore de video chat și singura lor întâlnire față în față, nu aveau nici măcar un prieten în comun.

Aveau în schimb un dușman teribil în comun – psihopatul care le capturase pe amândouă. Era aici astăzi? Riley știa că ucigașii obișnuiau să viziteze funeraliile și mormintele victimelor. În adâncul sufletului, pe cât i-o datora Mariei, trebuia să recunoască și că acela era adevăratul motiv pentru care venise aici azi. Să-l găsească pe Peterson. Din același motiv purta și o armă ascunsă – Glock-ul ei personal pe care îl ținea în mod normal într-o cutie în portbagajul mașinii.

Cum mergea spre spatele camerei, scană fețele celor deja așezați. Zărise fața lui Peterson în strălucirea torței sale, și văzuse poze cu el. Dar nu se uitase niciodată bine la el față în față. L-ar fi recunoscut?

Inima îi bătea puternic în timp ce se uita suspicios la toate fețele, căutând un criminal pe fiecare dintre ele. Deveniră curând toate o împăienjeneală de fețe îndoliate, holbându-se la ea intrigate.

Nevăzând niciun suspect evident, Riley se așeză pe un scaun de la margine în rândul din spate, separat de ceilalți, de unde putea privi pe oricine intra sau ieșea.

Un pastor tânăr se urcă pe un podium. Riley știa că Marie nu fusese credincioasă, așa că pastorul trebuie că fusese ideea familiei. Cei rămași în urmă se așezară, și toți tăcură.

Cu o voce șoptită și mai degrabă profesională, pastorul începu cu cuvintele obișnuite.

„Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiaua Ta mă mângâie.”

Pastorul făcu o pauză pentru o clipă. În scurtul moment de tăcere, o singură frază răsună în mintea lui Riley...

„Nu mă tem de niciun rău,”

Cumva, îi păru lui Riley ca fiind un lucru grotesc de nepotrivit de rostit. Ce însemna să „nu te temi de niciun rău”? Cum putea fi asta o idee bună? Dacă Marie ar fi fost mai temătoare cu luni în urmă, mai precaută, poate că nu ar fi căzut în ghearele lui Peterson deloc.

Acum era clar timpul să fii temător de rău. Exista din plin în lume.

Pastorul începu din nou să vorbească.

„Dragi prieteni, ne-am adunat aici ca să deplângem trecerea în neființă și să celebrăm viața Mariei Sayles – fiică, soră, prietenă și colegă...”

Apoi pastorul se lansă într-o formulă clișeu despre pierdere, prietenie și familie. Deși descria „trecerea” Marie ca fiind „prematură”, nu menționă deloc violența și groaza care o bântuiseră în ultimele săptămâni ale vieții sale.

Riley se deconectă repede de la predica lui. Deconectându-se, își aminti de cuvintele de pe biletul de sinucidere al Mariei.

„Asta e singura soluție.”

Riley simți un nod de vinovăție umflându-i-se în interior, devenind atât de mare că aproape nu mai putu respira. Voia să dea buzna în fața camerei, să-l împingă într-o parte pe pastor, și să mărturisească adunării că totul, totul era vina ei. O dezamăgise pe Marie. Îi dezamăgise pe toți cei care o iubeau pe Marie. Se dezamăgi pe ea însăși.

Riley se luptă împotriva imboldului de a mărturisi, dar stânjeneala ei devenea brutal de clară. Mai întâi fuseseră cărămizile prefabricate ale casei funerare, coloanele albe tâmpite și tapetul în culori pastel. Apoi fusese chipul Mariei, atât de nenatural și ceruit în sicriu. Și acum era preotul, gesticulând și vorbind ca un fel de jucărie, un robot în miniatură, și adunarea de căpșoare legănându-se în timp ce le vorbea.

E ca o casă de păpuși, își dădu seama acum Riley.

Și Marie era așezată într-un sicriu – nu un cadavru adevărat, dar unul de jucărie, într-o înmormântare de jucărie.

Oroarea curse peste Riley. Cei doi criminali – Peterson și cine o ucisese pe Cindy MacKinnon și pe celelalte – se amestecau în mintea ei. Nu conta că asocierea era complet nefondată și irațională. Nu-i putea descâlci. Deveniră unul singur pentru ea.

Părea ca și cum această înmormântare bine concepută era tușa finală a monstrului. Anunța că aveau să mai fie foarte multe victime și foarte multe înmormântări în continuare.

Cum stătea acolo, Riley văzu cu coada ochiului pe cineva strecurându-se încet la slujbă și așezându-se la celălalt capăt al ultimului rând. Își întoarse puțin capul să vadă cine ajunsese în mijlocul slujbei și văzu un bărbat îmbrăcat de zi, purtând o șapcă de baseball trasă pe frunte, acoperindu-i ochii. Inima îi bătu mai tare. Părea masiv și suficient de puternic să fie cel care o doborâse când o prinsese. Fața îi era dură, maxilarul încordat, și i se păru că avea un aer vinovat. Putea fi el criminalul pe care îl căuta?

Riley își dădu seama că intrase aproape în hiperventilație. Își încetini respirația până ce mintea i se limpezi. Trebuia să se abțină de la a sări în picioare și a-l aresta pe întârziat. Era evident că slujba era pe cale să se încheie, și nu putea să o perturbe și să nu respecte amintirea Mariei. Trebuia să aștepte. Dacă nu era el?

Dar atunci, spre surprinderea ei, el se ridică brusc și ieși în liniște din cameră. O zărise?

Riley sări în sus și îl urmări. Simți că agitația bruscă întoarse priviri, dar asta nu conta acum.

Galopă pe holul casei funerare spre intrarea principală, și cum trântea ușa deschisă, văzu că bărbatul se îndepărta iute pe trotuarul orașului. Își scoase arma și o ținti spre el.

„FBI!” strigă ea. „Oprește-te imediat!”

Bărbatul se învârti cu fața la ea.

„FBI!” repetă ea, simțindu-se din nou goală fără insignă. „Ține mâinile la vedere.”

Bărbatul din fața ei părea derutat complet.

„Actul de identitate!” reclamă ea.

Mâinile bărbatului tremurau – fie de teamă fie de indignare. Riley nu-și putea da seama. Pescui un portofel cu un permis de conducere și cum îl sonda, văzu că îl identifica drept un rezident al Washington-ului.

„Poftim actul meu de identitate,” spuse el. „Al tău unde e?”

Hotărârea lui Riley începu să dispară. Îi mai văzuse cândva figura acestui om? Nu era sigură.

„Sunt avocat,” spuse bărbatul, încă foarte șocat. „Și îmi cunosc drepturile. Sper că ai un motiv bun să îndrepți arma spre mine. În plină stradă.”

„Sunt Agent Riley Paige,” spuse ea. „Vreau să știu de ce ai asistat la înmormântare.”

Bărbatul se uită mai atent la ea.

„Riley Paige?” întrebă el. „Agentul care a salvat-o?”

Riley înclină din cap. Fața bărbatului îi căzu cu disperare.

„Marie mi-era prietenă,” spuse el. „Cu luni în urmă, eram apropiați. Și apoi lucrul ăsta îngrozitor i s-a întâmplat...”

Bărbatul își înecă un suspin.

„Am pierdut legătura cu ea. E vina mea. Era o prietenă bună și eu nu am păstrat legătura. Și acum nu voi mai avea ocazia să...”

Bărbatul își scutură capul.

„Mi-aș dori să mă pot întoarce în timp și să fac totul altfel. Mă simt atât de prost din cauza asta. Nici măcar n-am putut rezista până la capătul slujbei. A trebuit să plec.”

Acest bărbat se simțea vinovat, realiză Riley, și îndurerat. Pentru motive foarte asemănătoare cu ale ei.

„Îmi pare rău,” spuse Riley cu blândețe, dezumflată, coborându-și arma. „Chiar îmi pare rău. O să-l găsesc pe nenorocitul care i-a făcut asta.”

Cum se întorcea să plece, îl auzi rostind pe un ton perplex.

„Credeam că e deja mort?”

Riley nu răspunse. Îl lăsă pe bărbatul îndurerat stând pe trotuar.

Pe cum se îndepărta, știu exact unde trebuia să se ducă. Un loc în care nimeni pe pământ, cu excepția Mariei, nu ar fi putut înțelege de ce.

*

Riley conduse pe străzile unor orașe care treceau de la casele elegante din Georgetown la un cartier dărăpănat dintr-o zonă industrială cândva prosperă. Multe clădiri și magazine erau abandonate, și rezidenții erau săraci. Cu cât conducea mai departe, cu atât devenea mai rău.

Trase mașina într-un final lângă un cvartal care consta în rânduri de case condangate. Ieși din mașină și găsi repede ce căuta.

Două case neocupate mărgineau o zonă întinsă și stearpă. Nu de mult, trei case părăsite se aflaseră acolo. Peterson locuise ca locatar ilegal în casa din mijloc, folosind-o drept ascunzătoare secretă. Fusese locul perfect pentru el, prea izolat de locuitori vii pentru ca cineva să audă țipetele care veneau de sub casă.

Acum spațiul fusese nivelat, orice urmă a caselor fusese curățată, și iarba începuse să crească. Nu fusese aici decât o dată când casele erau în picioare. Și atunci era noapte.

Cum păși în zona deschisă, amintirile începură să-i revină...

Riley îl urmărise toată ziua până la lăsarea nopții. Bill fusese chemat pentru o urgență fără legătură, și Riley decisese cu nesăbuință să-l urmărească singură pe bărbat până acolo.

Îl privi intrând în casa mică și mizerabilă cu ferestrele baricadate. Apoi, după doar câteva clipe, plecă din nou. Era pe jos, și nu știa unde se duce.

Luă rapid în considerare să sune după întăriri. Hotărî contrariul. Bărbatul plecase, și dacă victima era cu adevărat în casă, nu o putea lăsa singură și în suferință nicio clipă în plus. Urcă pe verandă și se strecură printre scândurile care blocau doar parțial intrarea.

Aprinse lanterna. Raza de lumină se reflectă în cel puțin doisprezece butelii de gaz propan. Nu era o surpriză. Ea și Bill știau că suspectul era obsedat de foc.

Apoi auzi zgârieturi sub podele, apoi un strigăt stins...

Riley opri cursul amintirilor. Se uită în jur. Era sigură – ciudat de sigură – că stătea acum exact pe locul de care îi era atât frică dar își și dorea să-l găsească. Aici și ea și Marie fuseseră ținute în cușcă în acel spațiu auxiliar murdar și întunecat.

Restul poveștii era încă proaspăt în mintea sa. Riley fusese capturată de Peterson când o eliberă pe Marie. Marie se împleticise vreo trei kilometri într-o stare de șoc total. Când fu găsită, nu avea nicio idee unde fusese ținută captivă. Riley rămăsese singură în întuneric să-și caute ieșirea.

După ce păruse a fi un coșmar interminabil, torturată în mod repetat de torța lui Peterson, Riley se eliberase. Când reuși, îl bătu pe Peterson aproape până la inconștiență. Fiecare lovitură îi oferea un sentiment puternic de răzbunare. Poate că acele lovituri, acea mică răzbunare, reflectă ea, îi permiseră să se vindece mai bine decât Marie.

Apoi, înfuriată și turbată de frică și epuizare, Riley deschisese toate buteliile cu propan. În timp ce fugea din casă, aruncă un chibrit aprins înăuntru. Explozia o aruncă tocmai pe partea cealaltă a străzii. Toată lumea fusese uimită că supraviețuise.

Acum, la două luni de la acea explozie, Riley stătea acolo privindu-și opera macabră – un spațiu liber unde nu locuia nimeni sau era puțin probabil ca cineva să-l ocupe pentru multă vreme. Părea a fi imaginea perfectă a ceea ce devenise viața ei. Într-un fel, părea capătul drumului – cel puțin pentru ea.

O senzație grețoasă de amețeală o copleși. Încă în picioare în acel loc ierbos, simți ca și cum ar fi picat, picat, picat. Căzu direct în abisul care se deschidea sub ea. Chiar și în plină zi, lumea părea teribil de întunecată – chiar mai întunecată decât fusese în acel spațiu auxiliar. Părea să nu existe fund în abis, și niciun sfârșit prăbușirii sale.

Riley își reaminti din nou evaluarea lui Betty Richter privind probabilitatea ca Peterson să fi fost ucis.

Aș zice nouăzeci și nouă la sută.

Dar acel unu la sută enervant făcea cumva ca celelalte nouăzeci și nouă de procente să fie lipsite de sens și absurde. Și în plus, chiar dacă Peterson ar fi murit cu adevărat, ce importanță avea? Riley își aminti acele cuvinte înfiorătoare pe care Maria le rostise la telefon în ziua sinuciderii.

Poate e ca o fantomă, Riley. Poate că asta s-a întâmplat când l-ai explodat. I-ai ucis corpul dar nu i-ai ucis sufletul diabolic.

Da, asta era. Luptase o bătălie pierdută toată viața. Răul, până la urmă, bântuia lumea întreagă, la fel de sigur cum bântuise acest loc în care ea și Marie suferiseră îngrozitor. Era o lecție pe care ar fi trebuit să o învețe când era mică, când nu putuse opri uciderea mamei ei. Lecția fusese tocită datorită suicidului Mariei. Să o salveze ar fi fost inutil. Nu avea niciun sens să salveze pe nimeni, nici măcar pe ea. Răul avea să triumfe în final. Era exact cum îi spusese Marie la telefon.

Nu te poți lupta cu o fantomă. Renunță, Riley.

Și Marie, mult mai curajoasă decât o știa Riley, luă în cele din urmă taurul de coarne. Își explicase alegerea în patru cuvinte simple.

Asta e singura soluție.

Dar asta nu însemna curaj, să-ți iei viața. Asta era lașitate.

O voce străpunse tenebrele lui Riley.

„Doamnă, sunteți bine?”

Riley ridică privirea.

„Poftim?”

Apoi, încet, își dădu seama că era în genunchi într-un spațiu liber urban. Lacrimi îi curgeau pe obraji.

„Vreți să chem pe cineva?” întrebă vocea. Riley văzu că o femeie se oprise pe un trotuar din apropiere, o femeie în vârstă cu haine ponosite dar cu o privire îngrijorată.

Riley își calmă suspinele și se ridică în picioare, iar femeia plecă mai departe. Riley rămase acolo, amorțită. Dacă nu putea să pună capăt propriei terori, cunoștea o modalitate de a se amorți pentru a o combate. Nu era

curajos, și nu era onorabil, dar lui Riley nu-i mai păsa de mult. Nu avea să mai reziste nicio clipă. Se urcă în mașină și conduse spre casă.

Capitolul 27

Cu mâinile încă tremurând, Riley deschise un dulap din bucătărie și căută sticla de vodcă pe care o ascunsese, cea pe care își promisese să nu o mai atingă niciodată. Deșurubă capacul sticlei și încercă să toarne încet într-un pahar pentru ca April să nu audă. Cum arăta atât de mult ca apa, spera să îl poată bea în public fără să mintă. Nu voia să mintă. Dar sticla gâlgâia indiscret.

„Ce faci, mamă?" întrebă April așezată în spatele ei la masa din bucătărie.

„Nimic," răspunse Riley.

O auzi pe April mormăind puțin. Își dădu seama că fiica ei știa ce face. Dar nu putea pune vodca înapoi în sticlă. Riley voia s-o arunce, chiar voia. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să bea, mai ales în fața lui April. Dar nu se simțise niciodată atât de abătută, atât de supărată. Se simțea ca și cum lumea conspira împotriva ei. Și chiar avea nevoie de o băutură.

Riley glisă sticla înapoi în dulap, apoi se duse la masă și se așeză cu paharul. Sorbi o înghițitură lungă, și îi arse gâtul într-un mod reconfortant. April se holbă la ea o clipă.

„Aia e vodcă, nu-i așa, mamă?" spuse ea.

Riley nu spuse nimic, vinovăția strecurându-se în ea. Merita April asta? Riley o lăsase acasă toată ziua, sunând din când în când să vadă ce face, și fata fusese perfect responsabilă și nu intrase în niciun necaz. Acum Riley era cea ascunsă și nesăbuită.

„Te-ai supărat pe mine că am fumat iarbă," spuse April.

Riley nu spuse în continuare nimic.

„Acum îmi vei spune că asta e altceva," spuse April.

„Este diferit," spuse Riley istovită.

April o săgetă cu privirea.

„Cum?”

Riley oftă, știind că fiica ei avea dreptate, și având un sentiment din ce în ce mai profund de rușine.

„Iarba e ilegală,” spuse ea. „Asta nu e. Și - ”

„Și tu ești un adult iar eu un copil, nu?”

Riley nu răspunse. Desigur, exact asta începuse să spună. Și desigur, era ipocrit și greșit.

„Nu vreau să mă mai cert,” spuse Riley.

„Chiar ai de gând să reîncepi cu treaba asta?” spuse April. „Ai băut atât de mult când ai trecut prin toate necazurile alea – și nu mi-ai spus niciodată despre ce a fost vorba.”

Riley simți încleștându-i-se bărbia. Era de furie? De ce naiba să fie nervoasă pe April, cel puțin acum?

„Sunt unele lucruri pe care pur și simplu nu ți le pot spune,” zise Riley.

April își dădu ochii peste cap.

„Doamne ferește, mamă, de ce nu? Adică, o să fiu vreodată suficient de mare ca să aflu adevărul îngrozitorul despre ceea ce faci? Nu poate fi mai rău decât ce-mi imaginez. Crede-mă, pot să-mi imaginez multe.”

April se ridică de pe scaun și tropăi până la dulap. Scoase sticla de vodcă și își turnă și ea un pahar.

„Te rog nu face asta, April,” spuse Riley neconvingătoare.

„Cum o să mă oprești?”

Riley se ridică și luă ușor sticla din mâinile lui April. Apoi se așeză din nou și turnă conținutul paharului lui April în al ei.

„Termină-ți mâncarea, bine?” spuse Riley.

April era înlăcrimată acum.

„Mamă, aș vrea să te poți vedea,” spuse ea. „Poate ai înțelege cât mă doare să te văd așa. Și cât mă doare că nu-mi spui niciodată nimic. Doare atât de tare.”

Riley încercă să vorbească dar își dădu seama că nu poate.

„Vorbește cu cineva, mamă,” spuse April, începând să suspine. „Dacă nu cu mine, cu cineva. Trebuie să fie cineva în care să ai încredere.”

April dădu buzna în camera ei și trânti ușa după ea.

Riley își îngropă fața în mâini. De ce continua să eșueze atât de rău cu April? De ce nu putea să țină părțile urâte din viața ei departe de fiica sa?

Întregul corp era zgâlțâit de suspine. Întreaga ei lumea scăpase complet de sub control și nu putea formula un singur gând coerent.

Rămase acolo până ce lacrimile încetară să mai curgă.

Luând sticla și paharul cu ea, se duse în sufragerie și se așeză pe canapea. Aprinse televizorul și se uită pe primul canal care apăru. Nu avea nicio idee pe ce film sau emisiune TV picase, și nu-i păsa. Stătu doar așa holbându-se absentă la imagini și lăsând vocile fără noimă să vină peste ea.

Dar nu putea opri imaginile din a-i inunda mintea. Văzu chipurile femeilor care fuseseră ucise. Văzu flacăra orbitoare a torței lui Peterson venind spre ea. Și văzu chipul mort al Mariei – atât când Riley o găsise spânzurată cât și când fusese așezată cu atâta îndemânare în sicriu.

O nouă emoție începu să se strecoare pe lângă nervii ei – o emoție de care se temuse mai mult decât de oricare alta. Era frica.

Era înspăimântată de Peterson, și îi putea simți prezența răzbunătoare peste tot în jurul ei. Nu conta prea mult dacă era viu sau mort. Îi luase viața Mariei, și Riley nu putea scăpa de convingerea că era următoarea lui țintă.

Îi mai era teamă, poate chiar mai mult, și se abisul în care cădea acum. Unde se separau de fapt cele două? Nu Peterson cauzase acest abis? Aceasta nu era Riley pe care o cunoștea ea. Acest TSPT nu avea niciun sfârșit?

Riley pierdu firul timpului. Tot corpul îi bâzâia și suferea din cauza fricii sale cu fațete multiple. Bău în ritm constant, dar vodca nu o amorțea deloc.

Se duse în cele din urmă în baie și scotoci în dulapul cu medicamente și găsi ce căuta. În sfârșit, cu mâinile tremurând, le găsi: calmantele prescrise. Trebuia să ia unul înainte de culcare, și să nu le amestece niciodată cu alcool.

Cu mâinile tremurânde, luă două.

Riley se duse înapoi în sufragerie și se holbă din nou la televizor, așteptând ca medicamentele să-și facă efectul. Dar nu funcționa.

Panica puse stăpânire pe ea într-o strânsoare de gheață.

Camera părea să se învârtă acum, făcând-o să-i fie greață. Închise ochii și se întinse pe canapea. O parte din amețeală dispăru, dar întunericul din spatele pleoapelor era impenetrabil.

Cât pot să se înrăutățească lucrurile? se întrebă ea.

Își dădu seama imediat că era o întrebare stupidă. Lucrurile aveau să devină și mai rele și mai rele și mai rele pentru ea. Lucrurile nu aveau să se îmbunătățească niciodată. Abisul era fără fund. Tot ce putea să facă era să se lase purtată de cădere și să se predea disperării reci.

Întunericul total al intoxicării o împresură. Pierdu conștiința și curând începu să viseze.

Din nou, flacăra albă a torței cu propan fulgeră prin întuneric. Auzi vocea cuiva.

„Haide, Vino după mine.”

Nu era vocea lui Peterson. Era cunoscută, totuși – extrem de cunoscută. Venise cineva să o salveze? Se ridică în picioare și începu să urmeze persoana care ducea torța.

Dar spre oroarea ei, torța lumină cadavru după cadavru – mai întâi Margaret Geraty, apoi Eileen Rogers, apoi Reba Frye, apoi Cindy MacKinnon – toate dezbrăcate și crăcănate în mod oribil. În final, lumina căzu pe trupul Mariei, suspendat în aer, cu fața teribil de contorsionată.

Riley auzi vocea din nou.

„Fato, ai dat-o-n bară rău.”

Riley se întoarse și aruncă o privire. În strălucirea arzătoare, văzu cine ducea torța.

Nu era Peterson. Era propriul ei tată. Purta uniforma integrală a unui colonel de Marină. Asta i se păru ciudat. Se pensionase de mulți ani deja. Și nu-l mai văzuse nici nu-i mai vorbise de mai mult de doi ani.

„Am văzut niște chestii nasoale în ‚Nam,’” spuse el dând din cap. „Dar asta chiar mă dezgustă. Da, ai dat-o-n bară rău, Riley. Desigur, am învățat de mult să nu am nicio așteptare de la tine.”

Flutură torța pentru ca aceasta să lumineze ultimul cadavru. Era mama ei, moartă și sângerând de la o rană de glonț.

„Ai fi putut la fel de bine să o împuști tu, pentru tot binele ce i-ai făcut,” spuse tatăl ei.

„Eram doar o fetiță, tati,” se văită Riley.

„Nu vreau să-ți aud nicio scuză blestemată,” urlă tatăl ei. „Nu ai adus niciunui suflet uman o clipă de bucurie sau veselie, știi asta? Nu ai făcut

nimănui niciun bine. Nici măcar ție.”

Învârti butonul torței. Flacăra se stinse. Riley era din nou în beznă totală.

Riley deschise ochii. Era noapte și singura lumină din sufragerie venea de la televizor. Își aminti visul limpede. Cuvintele tatălui ei îi răsunau în continuare în urechi.

Nu ai adus niciunui suflet uman o clipă de bucurie sau veselie.

Era adevărat? Dezamăgise atât de groaznic pe toată lumea – chiar și pe cei pe care îi iubea cel mai mult?

Nu ai făcut nimănui niciun bine. Nici măcar ție.

Mintea îi era încețoșată și nu putea să gândească clar. Poate că nu putea să aducă nimănui nicio veselie și bucurie adevărate. Poate că nu era pur și simplu nicio dragoste adevărată în ea. Poate că nu era capabilă de iubire.

În pragul disperării, căutând un sprijin, Riley își reaminti cuvintele lui April.

Vorbeşte cu cineva. Cineva în care ai încredere.

În abureala beției, negândind limpede, Riley formă aproape automat un număr pe telefonul mobil. După câteva minute auzi vocea lui Bill.

„Riley?” întrebă el, cu o voce mai mult decât pe jumătate adormită. „Știi cât e ceasul?”

„Habar nu am,” spuse Riley cu limba împleticindu-i-se în gură.

Riley auzi o femeie întrebând stins, „Cine e, Bill?”

Bill spuse soției sale, „Scuze, trebuie să răspund.”

Auzi sunetul pașilor lui Bill și o ușă închizându-se. Presupuse că se ducea undeva ca să vorbească între patru ochi.

„Despre ce e vorba?” întrebă el.

„Nu știu, Bill, dar - ”

Riley se opri o clipă. Se simți pe punctul de a spune lucruri pe care le-ar fi regretat – poate pentru totdeauna. Dar cumva nu se putu reține.

„Bill, crezi că ai putea pleca undeva puțin?”

Bill lăsă să-i scape un geamăt de nedumerire.

„Despre ce vorbești?”

Riley inspiră adânc. Despre ce vorbea? Îi era greu să-și adune gândurile. Dar știa că voia să-l vadă pe Bill. Era un instinct primar, un impuls pe care nu îl putea controla.

Cu puțina cunoștință care îi mai rămăsese, știa că ar trebui să spună Îmi pare rău și să închidă. Dar teama, singurătatea și disperarea o acaparară și se afundă cu capul înainte.

„Vreau să zic...” continuă ea, bolborosind cuvintele, încercând să gândească coerent, „doar noi doi. Să petrecem ceva timp împreună.”

La capătul celălalt al telefonului era liniște.

„Riley, e miezul nopții,” spuse el. „Ce vrei să spui să petrecem timp împreună?” reclamă el, începând în mod evident să se enerveze.

„Adică...” începu ea, căutând, voind să se oprească, dar neputând. „Adică... Mă gândesc la tine, Bill. Și nu doar la serviciu. Tu nu te gândești la mine?”

Riley simți o greutate teribilă prăbușindu-se peste ea imediat ce rosti cuvintele. Greșise, și nu putea da timpul înapoi.

Bill oftă cu amărăciune.

„Ești beată, Riley,” spuse el. „Nu vin cu tine nicăieri. Nu o să conduci nicăieri. Am o căsătorie pe care încerc să o salvez și tu... ei bine, tu ai

propriile tale probleme. Vino-ți în fire. Încearcă să dormi.”

Bill încheie apelul brusc. Pentru o clipă, realitatea părea să atârne într-o stare de suspendare. Apoi Riley fu cuprinsă de o claritate oribilă.

„Ce-am făcut?” scânci cu voce tare.

În doar câteva clipe, distrusese o relație profesională de zece ani. Prietenul ei cel mai bun. Singurul partener. Și probabil cea mai de succes relație din viața ei.

Fusese sigură că abisul în care căzuse nu avea fund. Dar acum știa că se înșelase. Atinsese fundul și sfărâmă pe podea. Totuși, continua să cadă. Nu știa dacă va mai fi capabilă vreodată să se ridice.

Căută din nou sticla de vodcă pe măsuța de cafea – nu știa dacă să bea ce mai rămăsese sau să o arunce. Dar coordonarea mână-ochi era complet distrusă. Nu putea să o apuce.

Camera plutea în jurul ei, apoi veni o izbitură și totul deveni negru.

Capitolul 28

Riley deschise ochii, apoi îi miji, acoperindu-și fața cu mâna. Capul i se spinteca, gura îi era uscată. Lumina dimineții de la fereastră era orbitoare și dureroasă, amintindu-i în mod ciudat de flama albă a torței lui Peterson.

Auzi vocea lui April spunând, „Mă ocup eu de asta, mamă."

Apoi veni un zornăit ușor și strălucirea se diminuă. Deschise ochii.

Văzu că April tocmai trăsese jaluzelele, blocând lumina directă a soarelui. Se apropie de canapea și se așeză lângă locul în care Riley stătea întinsă. Luă o cană de cafea și i-o oferi.

„Ai grijă, e fierbinte," spuse April.

Riley, camera învârtindu-se, se destinse ușor într-o poziție așezată și întinse mâna spre cană. Manipulând-o cu atenție, sorbi o gură. Era într-adevăr fierbinte. Îi arse atât degetele cât și limba. Totuși, putea să o țină în mână și mai sorbi o gură. Cel puțin durerea îi dădea o senzație de trezire la viață.

April privi fix în gol.

„O să vrei să mănânci ceva?" întrebă April cu o voce distantă, absentă.

„Poate mai târziu," spuse Riley. „Voi pregăti eu micul dejun."

April rânji puțin tristă. Fără îndoială că putea vedea că Riley nu era într-o stare în care să pregătească ceva.

„Nu, pregătesc eu," spuse April. „Doar să-mi zici când ai chef să mănânci."

Amândouă tăcură. April continuă să privească fix în altă parte. Umilirea începu să roadă stomacul lui Riley. Își aminti vag apelul rușinos către Bill seara trecută, apoi ultimele sale gânduri înainte să leșine – acea înțelegere hidoasă că atinsese cu adevărat pământul. Și acum, pentru ca lucrurile să fie și mai rău, fiica sa era aici martoră la decăderea ei.

Vorbind încă distant, April întrebă, „Ce ai de gând să faci azi?”

Părea atât o întrebare ciudată cât și una corectă. Era vremea ca Riley să-și facă planuri. Dacă era la pământ, trebuia să înceapă să se adune.

Reveni la visul ei, la cuvintele tatălui ei, și făcând asta își dădu seama că era timpul să-și confrunte o parte din demoni.

Tatăl ei. Cea mai întunecată prezență din viața ei. Acela care zăbovise mereu în adâncul conștiinței sale. Forța conducătoare, simțea uneori, din spatele întregii întunecimi pe care o manifestase în viață. El, dintre toți oamenii, era cel pe care avea nevoie să-l vadă. Fie că era o dorință primară pentru dragostea tatălui, impulsul de a-și înfrunta direct negura din viață sau o dorință de a scăpa de bântuiala visului, nu știa. Dar impulsul o consuma.

„Cred că o să mă duc să-l văd pe bunicu’,” spuse ea.

„Bunicu’?” întrebă ea șocată. „Nu l-ai mai văzut de ani de zile. De ce te-ai duce să-l vezi. Cred că mă urăște.”

„Nu cred,” spuse Riley. „A fost întotdeauna prea ocupat să mă urască pe mine.”

Tăcerea se așternu din nou, și Riley simți că fiica sa lua o hotărâre.

„Vreau să știi ceva,” spuse April. „Am aruncat restul de vodcă. Nu mai rămăsese multă. Am aruncat și whisky-ul pe care îl mai avea în dulap. Îmi pare rău. Presupun că nu era treaba mea. Nu ar fi trebuit să fac asta.”

Ochii lui Riley se înlăcrimară. Acesta era cu siguranță lucrul cel mai responsabil și adult pe care îl făcuse April.

„Nu, ai făcut bine,” spuse Riley. „Ai făcut ce trebuia. Mulțumesc. Îmi pare rău că nu am putut face asta singură.”

Riley își șterse o lacrimă și își adună propria hotărâre.

„Cred că e momentul să vorbim cu adevărat,” spuse Riley. „Cred că a venit momentul să-ți spun niște lucruri pe care ți-ai dorit să ți le spun.” Oftă. „Dar

nu va fi plăcut.”

April se întoarse spre ea în sfârșit, cu nerăbdare în ochi.

„Chiar aș vrea să-mi spui, mamă,” zise ea.

Riley inspiră adânc și îndelungat.

„Acum două luni, lucram la un caz,” spuse ea. Un sentiment de ușurare începu să curgă prin ea când îi povesti lui April despre cazul Peterson. Își dădu seama că trebuia să-i fi spus asta de mult.

„Am devenit prea nerăbdătoare,” continuă ea. „Eram singură și am dat peste o situație, și nu am fost dispusă să aștept. Nu am sunat după întăriri. Am crezut că pot să rezolv singură.”

April spuse, „Așa faci mereu. Încerci să te ocupi de toate singură. Chiar și fără mine. Chiar și fără să vorbești cu mine.”

„Ai dreptate.”

Riley se ținu tare.

„Am eliberat-o pe Marie din captivitate.”

Riley ezită, apoi se aruncă direct mai departe. Își auzi propria voce tremurând.

„Am fost capturată,” continuă ea. „M-a ținut într-o cușcă. Avea o torță.”

Se prăbuși plângând, toată teroarea reprimată țâșnind la suprafață. Era atât de rușinată, dar nu se putea opri.

Spre surpriza ei, simți pe umăr mâna liniștitoare a lui April, și o auzi plângând și pe ea.

„E ok, mamă,” spuse ea.

„Nu m-au putut găsi,” continuă Riley, printre suspine. „Nu știau unde să caute. A fost vina mea.”

„Mama, nimic nu e vina ta,” spuse April.

Riley își șterse lacrimile, încercând să revină în fire.

„Într-un sfârșit, am scăpat. Am aruncat în aer locul. Spun că omul e mort. Că nu mă mai poate răni acum.”

Urmă tăcere.

„Și este?” întrebă April.

Riley voia cu disperare să spună da, să-și liniștească fiica. Dar în schimb se trezi spunând:

„Nu știu.”

Tăcerea se prelungi.

„Mama,” spuse April, pe un alt ton al vocii, unul de bunătate, compasiune, putere, unul pe care Riley nu îl mai auzise până atunci, „ai salvat viața cuiva. Ar trebui să fii mândră de tine.”

Scuturându-și ușor capul, Riley simți o nouă teroare.

„Ce?” întrebă April.

„Acolo am fost ieri,” spuse Riley. „Marie. Înmormântarea ei.”

„E moartă!?” întrebă ea, stupefiată.

Riley nu putu decât să dea din cap.

„Cum?”

Riley ezită. Nu voia să o spună, dar nu avea de ales. Îi datora lui April întregul adevăr. Se săturase de a reține lucrurile.

„S-a sinucis.”

O auzi pe April exclamând.

„O, mamă,” spuse ea, plângând. „Îmi pare atât, atât de rău.”

Plânseră amândouă o vreme foarte îndelungată, până ce în final se liniștiră într-o tăcere relaxată, amândouă epuizate.

Riley trase adânc aer în piept, se aplecă și îi zâmbi lui April, dându-i la o parte cu drag părul de pe obrajii umezi.

„Trebuie să înțelegi că vor fi lucruri pe care nu ți le pot spune,” spuse Riley. „Fie pentru că nu le pot spune nimănui, fie pentru că nu ar fi în siguranță ca tu să le știi, sau poate pur și simplu pentru că nu cred că ar trebui să te gândești la ele. Trebuie să învăț să fiu mama aici.”

„Dar ceva atât de important ca asta,” spuse April. „Ar fi trebuit să-mi spui. Ești mama mea până la urmă. De unde era să știu prin ce treci? Sunt destul de mare. Pot să înțeleg.”

Riley oftă.

„Presupun că am crezut că aveai destule pe cap. În special cu separarea dintre mine și tatăl tău.”

„Separarea nu a fost la fel de grea pe cât a fost să nu-mi vorbești,” ripostă April. „Tata m-a ignorat mereu în afară de când avea chef să dea ordine. Dar tu – e ca și cum dintr-o dată nu mai era acolo.”

Riley prinse mâna lui April și o strânse tare.

„Îmi pare rău,” spuse Riley. „Pentru tot.”

April dădu din cap.

„Și mie îmi pare rău,” spuse ea.

Se îmbrățișară, și cum Riley simți lacrimile lui April curgându-i pe gât, jură să fie altfel. Jură că va face o schimbare. Când acest caz va fi în urma ei, avea să devină mama care își dorise întotdeauna să fie.

Capitolul 29

Riley conduse în silă până în inima întâii sale copilării. Ce se aștepta să găsească acolo, nu știa. Dar știa că asta era o sarcină de importanță capitală – pentru ea, în orice caz. Își adună curajul cu gândul la a-și vedea tatăl. Totuși știa că trebuia să-l înfrunte.

De jur împrejurul ei se înclinau Munții Appalachian, în sudul îndepărtat față de recentele sale investigații. Călătoria până aici fusese ca un tonic într-un fel, și cu geamurile coborâte, începea să se simtă mai bine. Uitase ce frumoasă era valea Shenandoah. Se trezi conducând în sus prin trecători în munți și de-a lungul izvoarelor curgătoare.

Trecu printr-un oraș de munte tipic – ceva mai mult de o adunătură de clădiri, o benzinărie, un magazin alimentar, o biserică, o mână de case, un restaurant. Își aminti cum își petrecuse primii ani din copilărie într-un oraș foarte asemănător acestuia.

Își aminti și cât de tristă fusese când se mutaseră în Lanton. Mama spusese că se mutaseră pentru că era un oraș universitar și că avea mult mai multe de oferit. Asta îi restabili lui Riley așteptările legate de viață când era încă foarte mică. Oare lucrurile s-ar fi petrecut mai bine dacă ar fi putut să-și petreacă întreaga viață într-o lume mai simplă și mai inocentă? O lume în care mama sa nu risca să fie împușcată într-un spațiu public?

Orașul dispăru în spatele ei în multiplele curbe ale drumurilor de munte. După câțiva kilometri, Riley coti pe un drum neasfaltat întortocheat.

După nu foarte mult timp, ajunse la cabana pe care tatăl ei o cumpărase după ce se pensionase din Marină. Un vehicul utilitar uzat era parcat în apropiere. Nu mai fusese aici de mai bine de doi ani, dar cunoștea bine locul.

Parcă și coborî din mașină. Cum merse spre cabană, inspiră aerul curat al pădurii. Era o zi însorită frumoasă, și la această altitudine temperatura era răcoritoare și plăcută. Savură liniștea splendidă, întreruptă de nimic altceva

în afară de cântecul păsărilor și freamătul frunzelor în adierea vântului. Era plăcut să fii înconjurat din toate părțile de pădure deasă.

Se îndreptă spre ușă, trecând pe lângă un buștean pe care își tăia tatăl ei lemnul pentru foc. Era o grămadă de lemne în apropiere – singura sa sursă de căldură pe vremea mai rece. Trăia de asemenea fără electricitate, dar apa din izvor era trasă în cabană.

Riley știa că această viață simplă era o chestiune de alegere și nu de sărăcie. Cu beneficiile sale excelente, ar fi putut să se pensioneze oriunde i-ar fi vrut. Alesese locul acesta, și Riley nu putea să-l condange. Poate într-o zi va face și ea la fel. Desigur, o pensie semnificativă părea cu mult mai puțin probabilă acum că-și pierduse insigna.

Împinse ușa și se deschise direct. În aceste locuri, lumea se temea prea puțin de intruși. Intră înăuntru și se uită în jur. Singura cameră, simplă dar confortabilă era slab iluminată, cu câteva lămpi pe gaz neaprinse ici și colo. Lambriurile de pin degajau un miros lemnos călduros și plăcut.

Nimic nu se schimbase de ultima dată când fusese acolo. În continuare nu erau capete de căprioare sau alte semne de jocuri cu animale. Tatăl ei își omorâse partea sa de animale, dar exclusiv pentru mâncare și îmbrăcăminte.

Liniștea fu întreruptă de o împușcătură afară. Știa că nu era sezonul de căprioare. Probabil că trăgea la animale mai mici – veverițe, ciori sau marmote. Părăsi cabana și urcă pe deal pe lângă afumătoarea în care își păstra carnea, apoi urmă o cărare prin pădure.

Trecu pe lângă izvorul acoperit din care venea apa lui proaspătă. Ajunse la marginea a ceea ce fusese cândva o livadă de meri. Fructe mici bulbucate atârnau din copaci.

„Tati!” strigă ea.

Nu veni niciun răspuns. Continuă prin livada năpădită de buruieni. Curând îl văzu pe tatăl ei în apropiere – un bărbat înalt, uscățiv, purtând o beretă de vânătoare și o vestă roșie și ținea o pușcă. Trei veverițe moarte erau pe jos la picioarele lui.

Își întoarse chipul ridat, dur și tăbăcit spre ea, nepărând nici măcar puțin surprins să o vadă – și câtuși de puțin încântat.

„Nu ar trebui să vii aici fără o vestă roșie, fato," mormăi el. „Noroc că nu te-am împușcat."

Riley nu răspunse.

„Ei bine, nu e nimic de împușcat acum aici," spuse el enervat, descărcându-și arma. „Le-ai speriat pe toate, cu țipetele și foiala prin desiș. Măcar am veverițe pentru cină."

Începu să coboare spre cabană. Riley veni în urma lui, abia putând să se țină după pasul său lung și grabnic. După ani de pensionare, încă mergea în maniera sa militară, întregul corp răsucit ca un arc imens de oțel.

Când ajunseră la cabană, nici nu o invită înăuntru, nici Riley nu se așteptă să o facă. În schimb, aruncă veverițele într-un coș lângă ușă, apoi se duse la bușteanul de lângă grămada de lemne și se așeză acolo. Își scoase bereta, descoperind un păr grizonat care era tuns tot scurt, în stil Marină. Nu se uită la Riley.

Cu niciun alt loc unde să se așeze, Riley se trânti pe treptele de la intrare.

„Arată frumos în cabana ta," spuse ea, încercând să găsească un subiect de conversație. „Am văzut că tot nu înrămezi trofee."

„Mda, păi," spuse el cu un rânjet. „Nu am păstrat niciodată trofee când am omorât în 'Nam. Nu o să încep acum."

Riley dădu din cap. Auzise remarca aceasta des, făcută de fiecare dată cu umorul său sumbru caracteristic.

„Și ce cauți aici?" întrebă tatăl ei.

Riley începu să se întrebe. Ce Dumnezeului așteptase de la acest bărbat dur, atât de incapabil de simplă afecțiune?

„Am niște necazuri, tati," spuse ea.

„Cu ce?”

Riley scutură din cap și zâmbi cu tristețe, „Nu știu de unde să încep,” spuse ea.

Tatăl său scuipă pe jos.

„A fost o treabă a naibii de idioată ce-ai făcut, să te lași prinsă de psihopatul ăla,” spuse el.

Riley fu surprinsă. De unde știa? Nu avusese nicio comunicare cu el de un an.

„Credeam că trăiești complet rupt de lume,” spuse ea.

„Mă mai duc în oraș din când în când,” spuse tatăl ei. „Mai aud lucruri.”

Aproape zise că „treaba a naibii de idioată” salvase viața unei femei. Dar își aminti repede – asta nu era deloc adevărat, nu pe termen lung.

Totuși, Riley găsi interesant că era la curent cu asta. Chiar se obosise să afle ceva despre ce i se întâmplase. Ce altceva ar mai fi putut ști despre viața ei?

Nu prea mult, probabil, se gândi ea. Sau cel puțin nimic ce aș fi putut face bine după standardele sale.

„Și te-ai prăbușit după toată treaba aia cu criminalul?” întrebă el.

Riley se zbârli auzind asta.

„Dacă te referi la faptul că am suferit de TSPT, da, am suferit.”

„TSPT,” repetă el, chicotind cinic. „Nici măcar nu-mi mai amintesc de la ce vin literele alea. Doar un mod sofisticat de a spune că ești slabă, în ceea ce mă privește pe mine. Eu nu am suferit niciodată de TSPT-ul ăsta, nici după ce m-am întors acasă după război, nici după tot ce am văzut și am făcut și mi s-a făcut. Nu văd cum poate cineva să se scape folosind asta ca scuză.”

Rămase tăcut, privind în gol ca și cum ea nu ar fi fost acolo. Riley își dădu seama că această vizită nu avea să se încheie cu bine. Ar fi putut la fel de bine să vorbească puțin despre ce se întâmpla în viața ei. Nu ar avea nimic încurajator de spus despre, dar măcar ar fi făcut conversație.

„Am probleme cu un caz, tati," spuse ea. „E un alt criminal în serie. Torturează femei, le sugrumă, și le așează în aer liber."

„Mda, am auzit și despre asta. Le așează dezbrăcate. Treabă bolnavă." Scuipă din nou. „Și dă-mi voie să ghicesc. Te contrazici din nou cu Biroul în legătură cu asta. Cei de la putere nu știu ce faci. Nu vor să te asculte."

Riley fu surprinsă. Cum de ghicise?

„Am pățit la fel în 'Nam," spuse el. „Ofițerii nu păreau să-și dea măcar seama că luptau într-un nenorocit de război. Dumnezeule, dacă era după cei ca mine, am fi câștigat. Mi se face greață numai când mă gândesc."

Riley auzi ceva în vocea lui ce nu auzise des – sau cel puțin observase rar. Era regret. Chiar regreta că nu câștigase războiul. Nu conta nu era în niciun caz de învinuit. Se simțea responsabil.

În timp ce Riley îi studia chipul, își dădu seama de ceva. Arăta ca el, mai mult decât arăta ca mama ei. Dar era mai mult de atât. Era ca el – nu doar cu felul său oribil de a fi în relații, dar cu determinarea sa îndărătnică, cu simțul ei arogant al responsabilității.

Și asta nu era întru totul ceva rău. În acest moment rar în care se simți apropiată de el, se întrebă dacă ar fi putut cu adevărat să-i spună ceva ce avea nevoie să știe.

„Tati, ce face el – e atât de urât, să lase trupurile dezbrăcate și în poziții atât de teribile, dar - "

Se opri, încercând să găsească cuvintele potrivite.

„Locurile în care le lasă sunt mereu atât de frumoase – păduri și pârâuri, scene în natură ca acestea. De ce crezi că alege astfel de locuri să facă ceva

atât de urât și diabolic?”

Tatăl ei își întoarse spre interior. Părea că-și explora propriile gânduri, propriile amintiri, vorbind atât despre el cât despre oricine altcineva.

„Vrea să o ia de la capăt,” spuse el. „Vrea să se întoarcă înapoi la început. Nu faci și tu la fel? Nu vrei pur și simplu să te întorci de unde ai plecat și începi din nou? Să te întorci acolo unde erai copil? Să găsești locul unde totul s-a stricat și să faci viața să prindă un curs cu totul diferit?”

Se opri pentru o clipă. Riley își aminti propriile gânduri venind acolo – cât de tristă fusese când era o fetiță pentru că fusese nevoită să părăsească acești munți. Chiar era un adevăr fundamental în ce spunea tatăl ei.

„De asta eu trăiesc aici,” spuse el, căzând într-o reverie și mai profundă.

Riley stătu acolo în tăcere, digerând asta. Cuvintele tatălui ei începură să pună ceva în evidență. Presupuse multă vreme că ucigașul ținea și tortura femeile în casa copilăriei sale. Nu îi trecuse prin minte că alegea acea decor pentru un motiv – cumva pentru a ajunge înapoi în trecutul său și să schimbe totul.

În continuare fără să se uite la ea, tatăl ei întrebă, „Ce îți spune instinctul?”

„Are ceva de-a face cu păpușile,” spuse Riley. „E ceva ce Biroul nu înțelege. Aleargă după tot ce e greșit. El e obsedat după păpuși. Asta e cumva cheia.”

Mormăi și își târșâi picioarele.

„Păi, continuă să-ți urmezi instinctul ăla al tău,” spuse el. „Nu-i lăsa pe nenorociți să-ți spună ce să faci.”

Riley rămase perplexă. Nu era ca și cum i-ar fi făcut un compliment. Nu era ca și cum încerca să fie drăguț. Era același nesimțit irascibil care fusese întotdeauna. Dar cumva, îi spunea exact ceea ce avea nevoie să audă.

„Nu o să renunț,” spuse ea.

„Ai face al dracului de bine să nu renunți,” mârâi el în șoaptă.

Nu mai era nimic mai mult de spus. Riley se ridică în picioare.

„Mi-a făcut plăcere să te văd, tati,” spuse ea. Și pe jumătate chiar vorbea serios. El nu răspunse, dar stătu acolo uitându-se la pământ. Se urcă în mașină și plecă.

În timp ce conducea, Riley realiză că se simțea altfel decât atunci când venise – și într-un fel ciudat, mult mai bine. Ceva, simțea ea, fusese rezolvat între ei doi.

Știa și ceva ce nu știuse înainte. Oriunde ar fi trăit criminalul, nu era în vreun imobil, în vreo canalizare, nici măcar în vreo cocioabă dărăpănată, mizerabilă undeva prin pădure.

Avea să fie un loc frumos – un loc unde frumusețea și oroarea erau în echilibru perfect, una lângă alta.

*

Ceva mai târziu, Riley stătea la barul unei cafenele din orașul din apropiere. Tatăl ei nu-i oferise nimic de mâncare, ceea ce nu era o surpriză, și acum îi era foame și avea nevoie de nutriție pentru drumul de întoarcere.

Chiar când ospătărița îi puse în față pe contoar sendvișul cu bacon, salată și roșii, telefonul lui Riley sună. Se uită să vadă cine sună, dar numărul nu era afișat. Răspunse cu precauție.

„Sunteți Riley Paige?” întrebă o femeie pe un ton eficient.

„Da,” spuse Riley.

„Îl am pe senatorul Mitch Newbrough pe linie. Vrea să vă vorbească. Puteți aștepta?”

Riley simți o tresărire de spaimă. Dintre toți oamenii de la care nu voia vești, Newbrough era în capul listei. Simți un impuls de a închide apelul fără niciun cuvânt, dar apoi se gândi mai bine. Newbrough era deja un inamic puternic. Să-l facă să o deteste și mai mult nu era o idee bună.

„Aștept," spuse Riley.

Câteva secunde mai târziu, auzi vocea senatorului.

„Senatorul Newbrough aici. Vorbesc cu Riley Paige, presupun."

Riley nu știu dacă să fie furioasă sau speriată. Vorbea ca și cum ea fusese cea care îl sunase.

„De unde aveți numărul acesta?" întrebă ea.

„Obțin lucruri când le vreau," spuse Newbrough cu vocea sa rece caracteristică. „Vreau să vorbesc cu dumneavoastră. Personal."

Teama lui Riley se spori. Ce motiv ar fi putut avea să o vadă? Asta nu putea fi de bine. Dar cum putea să spună nu fără să înrăutățească lucrurile?

„Aș putea trece pe la dumneavoastră acasă," spuse el. „Știu unde locuiți."

Riley aproape îl întrebă de unde știa adresa ei. Dar își reaminti că îi răspunse deja la această întrebare.

„Aș prefera să rezolvăm asta chiar acum la telefon," spuse Riley.

„Mă tem că nu este posibil," spuse Newbrough. „Nu pot vorbi despre asta la telefon. Cât de repede vă puteți întâlni cu mine?"

Riley se simți prinsă în strânsoarea puternicei voințe a lui Newbrough. Voia să refuze, dar cumva nu se putea forța să o facă.

„Sunt afară din oraș acum," spuse ea. „Nu voi ajunge acasă până mult mai târziu. Mâine dimineață îmi duc fiica la școală. Ne-am putea întâlni în Fredericksburg. Poate într-o cafenea."

„Nu, nu într-un loc public,” spuse Newbrough. „Trebuie să fie într-un loc mai puțin ostentativ. Reporterii tind să se țină după mine. Mă atacă ori de câte ori au ocazia. Aș prefera să rămân neobservat. Ce ziceți de Quantico, sediul SAC?”

Riley nu-și putu reține niciun dram de amărăciune din voce.

„Nu mai lucrez acolo, țineți minte?” spuse ea. „Ar trebui să știți mai bine ca oricine.”

Urmă o pauză scurtă.

„Cunoașteți country clubul Magnolia Gardens?” întrebă Newbrough.

Riley oftă la absurditatea întrebării. În mod evident nu se învârtea în astfel de cercuri.

„Nu pot spune că da,” zise ea.

„E ușor de găsit, undeva la jumătate între Quantico și ferma mea. Să fiți acolo la zece jumate dimineața.”

Lui Riley îi plăcea asta din ce în ce mai puțin. Nu o întreba, îi dădea un ordin. După ce îi distrusese cariera, ce treabă mai avea să-i ceară orice?

„E prea devreme?” întrebă Newbrough când Riley nu răspunse.

„Nu,” zise Riley. „e doar că - ”

Newbrough o întrerupse, „Atunci să fiți acolo. E doar pentru membri, dar îi voi anunța să vă lase să intrați. O să vreți să faceți asta. Veți vedea că e important. Aveți încredere în mine.”

Newbrough încheie apelul fără să spună la revedere. Riley era stupefiată.

„Aveți încredere în mine,” spusese el.

Riley ar fi putut găsi asta amuzant dacă nu era atât de nervoasă. Alături de Peterson și ce alt criminal ar fi urmărit ea, Newbrough era poate persoana în

care avea cel mai puțin încredere pe lume. Avea încredere în el chiar mai puțin decât în Carl Walder. Și asta chiar spunea ceva.

Dar se pare că nu avea nicio alegere. Avea ceva să-i spună, putea simți asta. Ceva, presimți ea, care ar fi putut chiar să o conducă spre criminal.

Capitolul 30

Riley se apropie de Magnolia Gardens Country Club și fu oprită la o clădire albă micuță la poartă. O barieră cu dungi verzi și albe bloca intrarea și un agent de pază îmbrăcat în uniformă și ținând în mână un clip board în mână ieși din clădire și veni pe partea șoferului mașinii lui Riley.

Riley coborî geamul.

„Numele dumneavoastră?" spuse brusc paznicul.

Riley nu era deloc sigură de protocolul necesar intrării în club, dar Newbrough îi spusese că avea să-i notifice că venea.

„Sunt Riley Paige," spuse ea. Apoi se bâlbâi, „Sunt, ă..., o invitată a senatorului Newbrough."

Paznicul scană lista apoi dădu din cap.

„Poftiți," spuse el.

Bariera se ridică și Riley conduse înăuntru.

Culoarul de intrare se unduia printre grădinile omonime, extrem de luxoase, pline de culoare și înmiresmate în această perioadă a anului. În final trase lângă o clădire de cărămidă cu coloane albe. Spre deosebire de casa funerară pe care o vizitase recent, aceste coloane era pe bune. Riley se simți ca și cum ar fi dat peste un fel de plantație sudică din secolul nouăsprezece.

Un valet se grăbi spre mașină, îi dădu un card și îi luă cheile. Plecă cu mașina.

Riley rămase singură în fața intrării imense, simțindu-se la fel de nelalocul ei ca acasă la senator. Îmbrăcată în blugi de toate zilele, se întrebă dacă va avea voie să intre. Nu era vreun cod vestimentar în locuri de genul ăsta? Bine că sacoul său cădea lejer peste tocul său de umăr.

Un portar în uniformă ieși să o întâmpine.

„Numele dumneavoastră, doamnă?” întrebă el.

„Riley Paige,” spuse ea, întrebându-se dacă îi va cere vreun act de identitate.

Portarul aruncă o privire pe propria sa listă. „Pe aici, vă rog, doamnă,” spuse el.

O însoți înăuntru, pe un coridor lung, într-o sufragerie mică, privată. Habar nu avea dacă trebuia să-i dea un bacșiș portarului sau nu. Dar apoi, habar nu avea cu cât era plătit omul. Ar putea să câștige mai mult decât câștiga ea ca agent FBI? Se gândi că ar fi mai stângaci să-i lase bacșiș decât să nu o facă deloc. I se păru cel mai bine să nu riște.

„Mulțumesc,” îi spuse bărbatului.

Înclină capul, nearătând niciun semn de dezamăgire și se întoarse pe unde veni.

Încăperea era mică dar pe departe cea mai rafinată sufragerie în care se aventurase vreodată. Nu era nicio fereastră, dar singurul tablou de pe perete era un original în ulei al grădinilor omonime pe lângă care trecuse afară.

Singura masă era aranjată cu argintărie, porțelan, cristal și in. Alese un scaun acoperit cu pluș care era cu fața la ușă și se așeză. Voia să-l vadă pe senatorul Newbrough când ajungea.

Dacă ajunge, se gândi ea. Nu avea niciun motiv concret să creadă că nu ar fi ajuns. Dar toată această situație părea atât de ireală că nu știa la ce să se aștepte.

Un ospătar îmbrăcat în alb intră și puse o tavă cu brânzeturi și o varietate de biscuiți pe masă.

„Doriți să beți ceva, doamnă?” întrebă el politicos.

„Doar apă, mulțumesc,” zise Riley. Ospătarul ieși și după câteva secunde reapăru cu o carafă de cristal cu apă și două pahare asortate. Turnă apă pentru ea și lăsă carafa și celălalt pahar pe masă.

Riley sorbi din apă. Trebui să-și recunoască faptul că îi plăcea senzația paharului elegant în mână. Nu așteptă decât un minut sau două până ce senatorul sosi, arătând la fel de rece și sever ca înainte. Închise ușa după el și se așeză de partea cealaltă a mesei.

„Mă bucur că ați venit, agent Paige,” spuse el. „V-am adus ceva.”

Fără prea multă ceremonie, Newbrough puse un caiet gros, îmbrăcat în piele, pe masă. Riley îl fixă cu privire prudent. Își aminti de lista cu inamici pe care Newbrough i-o dăduse prima dată când se întâlniseră. Asta avea să fie ceva la fel de problematic?

„Ce e asta?” întrebă ea.

„Jurnalul fiicei mele,” spuse Newbrough. „L-am luat de acasă de la ea după ce a fost... găsită. L-am luat pentru că nu am vrut să-l vadă nimeni. Vă atrag atenția că nu știu ce conține. Nu l-am citit niciodată. Dar sunt destul de sigur că conține lucruri care aș prefera să nu devină informații publice.”

Riley nu știa ce să spună. Nu avea nicio idee de ce ar fi vrut ca ea să aibă acest obiect. Își putea da seama că Newbrough cântărea cu grijă orice avea să spună mai departe. De prima dată când îl cunoscuse, fusese sigură că avea să îi ascundă informații. Avea frisoane așteptând-se ca acum să afle acele informații.

În cele din urmă, spuse, „Fiica mea a avut probleme cu drogurile în ultimul ei an de viață. Cocaină, heroină, ecstasy, tot felul de chestii dure. Soțul ei a împins-o pe calea asta. A fost unul din motivele pentru care căsnicia lor a eșuat. Mama ei și cu mine speram că ieșea din asta când a murit.”

Newbrough făcu o pauză, fixând cu privirea jurnalul.

„La început am crezut că moartea ei avea cumva legătură cu toată treaba asta,” spuse el. „Consumatorii și dealerii din cercul ei erau o gloată

dezgustătoare. Nu am vrut să se afle asta. Înțelegeți, sunt sigur.”

Riley nu era deloc sigură că înțelegea. Dar era cu siguranță surprinsă.

„Drogurile nu au nimic de-a face cu crima fiicei dumneavoastră,” spuse ea.

„Înțeleg asta acum,” spuse Newbrough. „O altă femeie a fost găsită moartă, nu? Și fără îndoială că vor fi mai multe victime. Se pare că m-am înșelat crezând că asta avea ceva de-a face cu mine sau cu familia mea.”

Riley era uimită. Cât de des acest bărbat extrem de egocentric admitea că se înșelase în legătură cu orice?

Bătu cu mâna jurnalul.

„Luați-l cu dumneavoastră. Ar putea conține vreo informație care să vă ajute în cazul dumneavoastră.”

„Nu mai este cazul meu, domnule senator,” spuse Riley, lăsând o urmă a amărăciunii ei să iasă la suprafață. „Cred că știți că am fost concediată din Birou.”

„O, da,” spuse Newbrough, înclinându-și capul gânditor. „Greșeala mea, mă tem. Ei bine, nimic ce nu pot rezolva. Veți fi reinstituită. Dați-mi puțin timp pentru asta. Între timp, sper că vă puteți folosi de asta.”

Riley era copleșită de acest gest. Inspiră adânc.

„Domnule senator, cred că vă datorez niște scuze. Nu – nu eram tocmai în apele mele ultima dată când ne-am întâlnit. Tocmai ce fusesem la înmormântarea unei prietene, și eram tulburată. Am spus niște lucruri pe care nu ar fi trebuit să le spun.”

Newbrough dădu din cap acceptând în tăcere scuzele ei. Era evident că el nu avea să-i ceară ei scuze, oricât de mult ar fi meritat. Trebuia să fie mulțumită cu recunoașterea lui că făcuse o greșeală. Măcar încerca să îndrepte lucrurile. Asta conta mai mult decât o scuză, oricum.

Riley luă jurnalul fără să-l deschidă.

„Vreau să știu doar un lucru, domnule senator,” spuse ea. „De ce mi-l dați mie și nu agentului Walder?”

Buzele lui Newbrough se răsuciră într-o ușoară urmă de zâmbet.

„Pentru că e un lucru pe care l-am învățat despre dumneavoastră, agent Paige,” spuse el. „Nu sunteți cățelușul nimănui.”

Riley nu putu răspunde. Acest respect neașteptat din partea unui bărbat care de altfel părea să țină cont numai de el o uimi.

„Și poate acum ați dori să mâncați ceva,” spuse senatorul.

Riley luă în considerare. Pe cât era de recunoscătoare pentru schimbarea de atitudine a lui Nwebrough, era în continuare departe de a se simți confortabil în preajma lui. Rămânea un om rece, labil și neplăcut. Și în plus, avea treabă de făcut.

„Dacă nu vă deranjează, cred că ar trebui să retrag,” spuse ea. Arătând spre jurnal, adăugă, „Ar trebui să mă folosesc de asta imediat. Nu avem timp de pierdut. A – și vă primit să nu las nimic din ce găsesc aici să devină public.”

„Apreciez asta,” spuse Newbrough.

Se ridică politicos de pe scaun cum Riley ieșea din cameră. Părăsi clădirea și îi dădu tichetul valetului. În timp ce îl aștepta să i aducă mașina, deschise jurnalul.

Cum frunzări paginile, văzu imediat că Reba Frye scrisese ceva despre consumul ei de droguri ilicite. Riley avu și impresia imediat că Reba Frye era o femeie egocentrică care părea să fie obsedată cu resentimente neînsemnate și antipatii. Dar apoi, nu acesta era rostul unui jurnal? Era un loc în care o persoană avea tot dreptul de a fi egocentric.

În plus, se gândi Riley, chiar dacă Reba ar fi fost narcisistă, ca tatăl ei, în mod cert nu merita o soartă atât de îngrozitoare. Riley simți un fior amintindu-și pozele pe care le văzuse cu cadavrul femeii.

Riley continuă să frunzărească prin jurnal. Mașina trase pe aleea de pietriș, dar ignoră valetul, captivată. Stătu acolo, cu mâinile tremurând, și citi până la capăt, disperată după orice menționare a criminalului, a orice, un indiciu oarecare. Dar fu descurajată negăsind niciunul.

Începu să coboare cartea grea, simțindu-se zdrobită. Nu mai putea suporta încă o fundătură.

Chiar atunci, în timp ce îl lăsa în jos, o bucățică de hârtie, îndesată între două pagini, începu să alunece din carte. O prinse și o studie, curioasă.

Cum o examină, inima începu să-i bată tare în piept.

Într-un șoc absolut, scăpă jurnalul pe jos.

Ținea în mână o chitanță.

De la un magazin de păpuși.

Capitolul 31

Iată. După toate căile fără ieșire, Riley abia putu să-și creadă ochilor ce ținea în mână. În partea de sus a chitanței scrise de mână era numele și adresa magazinului: Madeline's Fashions în Shellysford, Virginia.

Riley rămase blocată. Nu suna a magazin de păpuși sau de jucării.

Găsi pe telefonul mobil website-ul pentru Madeline's Fashions. Era, în mod ciudat, un magazin de haine pentru femei.

Dar se uită mai atent și văzu că vindeau și păpuși de colecție. Puteau fi văzute doar cu programare.

Un fior traversă coloana lui Riley.

Ăsta trebuie să fie locul, se gândi ea.

Ridică jurnalul cu mâinile tremurânde, răsfoi paginile până găsi însemnările cu data de pe chitanță. Acestea erau:

Tocmai am cumpărat păpușica perfectă pentru Debbie. Ziua ei de naștere e abia într-o lună, dar e atât de greu să-i cumperi ceva.

Asta era, în engleză simplă. Reba Frye cumpărase o păpușă pentru fiica ei în magazinul din Shellysford. Riley fu sigură că și celelalte victime cumpăraseră păpuși aici. Și că acolo le văzuse pentru prima dată criminalul.

Riley afișă o hartă pe telefonul mobil și conform acesteia Shellysford era la o oră distanță cu mașina. Trebuia să ajungă acolo cât de repede putea. Din câte știa, criminalul identifică deja o nouă victimă.

Dar avea nevoie să dea niște informații în lucru. Și știa că trebuia să dea un telefon dureros pe care îl amânase deja prea mult.

Își luă cheile de la valetul derutat, sări în mașină și plecă, cauciucurile-i scârțâind pe aleea îngrijită a clubului. Gonind spre poartă, tastă nervos numărul de mobil al lui Bill, întrebându-se dacă se va obosi să răspundă. Nu-l putea învinui dacă nu ar mai fi vrut să vorbească niciodată cu ea.

Spre ușurarea ei, vocea lui Bill se auzi la telefon.

„Bună," spuse el.

Inima lui Riley tresări. Nu știa dacă să fie ușurată sau speriată să-i audă vocea.

„Bill, aici Riley," spuse ea.

„Știu cine e," răspunse Bill.

Tăcerea se așternu. Nu avea să fie ușor. Și știa că nu merita să fie ușor.

„Bill, nu știu cu ce să încep," spuse ea. Gâtul i se umflă de emoție și îi fu greu să vorbească. „Îmi pare teribil de rău. Treaba e că – ei bine, totul se înrăutățise atât de rău și nu eram în toate mințile, și - "

„Și erai beată," spuse Bill, întrerupând-o.

Riley oftă jalnic.

„Da, eram beată," spuse ea. „Și îmi cer scuze. Sper că mă poți ierta. Îmi pare atât de rău."

Tăcerea se așternu din nou.

„Bine," spuse într-un final Bill.

Inima lui Riley se scufundă. Îl cunoștea pe Bill mai bine decât pe oricine altcineva pe lume. Așa că putu auzi o întreagă lume plină de înțeles în acele două silabe directe. Nu o ierta, și nici măcar nu îi accepta părerea de rău – cel puțin nu încă. Tot ce făcea era să admită că ea își ceruse scuze.

În orice caz, acum nu era timpul să ajungă la un compromis. Exista o problemă mult mai urgentă de rezolvat.

„Bill, am o pistă,” spuse ea.

„Ce?” întrebă el cu o voce uimită.

„Am găsit magazinul.”

Bill păru îngrijorat acum.

„Riley, ți-ai ieșit din minți? Ce faci, tot lucrând la cazul ăsta? Walder te-a dat afară, pentru numele lui Dumnezeu.”

„De când am așteptat eu vreodată permisiunea lui? Oricum, se pare că voi fi reinstituită.”

Bill pufni neîncrezător.

„Cine zice?”

„Newbrough.”

„Despre ce vorbești?” întrebă Bill, părând din ce în ce mai agitat. „Dumnezeule, Riley, nu te-ai dus din nou la el acasă, nu?”

Gândurile începură să-i zornăie în cap. Erau prea multe de explicat. Trebuia să se rezume la esențial.

„Nu, și a fost altfel de data asta,” spuse ea. „A fost ciudat, și nu am timp să detaliez acum. Dar Newbrough mi-a dat niște informații noi. Bill, Reba Frye a cumpărat o păpușă într-un magazin din Shellysford. Am dovada, am numele magazinului.”

„E o nebunie,” spuse Bill. „Avem agenți care cutreieră toată zona. S-au dus în fiecare oraș. Nici nu cred că au găsit un magazin de păpuși în Shellysford.”

Lui Riley îi fu din ce în ce mai greu să-și rețină propriul entuziasm.

„Asta pentru că nu există niciun magazin de păpuși,” spuse ea. „E un magazin de haine care vinde păpuși, dar nu le poți vedea decât cu programare. Madeline’s Fashions se cheamă. Ești la SAC acum?”

„Da, dar - ”

„Atunci pune pe cineva să verifice locul. Află tot ce poți despre toți cei care au lucrat vreodată acolo. Mă duc acolo chiar acum.”

Vocea lui Bill fu ridicată și disperată.

„Riley, nu! Nu ai nicio autorizație. Nici măcar nu ai insignă. Și dacă îl găsești pe tip? Riscă să fie periculos. Și Walder ți-a luat arma.”

„Am arma proprie,” spuse Riley.

„Dar nu vei putea reține pe nimeni.”

Cu un mârâit de determinare, Riley spuse, „Voi face orice trebuie să fac. Încă o viață ar putea fi în pericol.”

„Nu-mi place asta,” spuse Bill, părând ceva mai resemnat acum.

Riley încheie apelul și apăsă accelerația.

*

Bill stătu în biroul său holbându-se prostesc la telefonul mobil. Își dădu seama că mâinile îi tremurau. Nu era sigur de ce. Furie și frustare? Sau era de teamă pentru Riley, pentru ce lucru nechibzuit avea de gând să facă?

Telefonul ei dat la beție acum două nopți îl lăsase confuz și devastat. Era un fel de clișeu că partenerii din forțele de ordine se simțeau adesea mai apropiați decât de proprii soți sau soții. Și Bill știa că era adevărat. Timp de multă vreme se simțise mai apropiat de Riley decât se simțise vreodată de oricine din viața lui.

Dar nu era loc de dragoste în meseria lor. Complicații sau ezitări în timpul serviciului ar fi putut avea rezultate mortale. Păstrase întotdeauna lucrurile profesionale între ei și avu mereu încredere în Riley să facă la fel. Dar acum ea trădase această încredere.

Bine, era evident conștientă de greșeala ei. Dar la ce se referise când spusese că urma să fie reinstituită? Aveau să lucreze din nou împreună? Nu era sigur dacă voia asta. Relația profesională dinamică și confortabilă pe care o împărtășiseră timp îndelungat era oare distrusă pentru totdeauna?

Dar nu se putea îngrijora deloc de asta acum. Riley îl rugase să verifice angajații magazinului. Avea să transmită acea cerere mai departe, dar nu lui Carl Walder. Bill luă telefonul și formă extensia pentru agentul special Brent Meredith. Meredith nu era în lanțul propriu-zis de comandă pe acest caz, dar Bill știa că putea conta pe el pentru a duce treaba la capăt.

Plănui să țină apelul scurt și eficient. Trebuia să conducă până în Shellysford imediat și spera numai să ajungă acolo înainte ca Riley Paige să facă ceva cu adevărat stupid.

Cum ar fi să se pună în situația de a fi ucisă.

Capitolul 32

Inima lui Riley îi bătea să-i sară din piept de nerăbdare în timp ce se apropia de orășelul Shellysford. Madeline's Fashions era ușor de depistat. Era la vedere pe strada principală, și numele era afișat în vitrina principală. Shellysford era mai înstărit decât de așteptase. Câteva clădiri aparent istorice fuseseră păstrate într-o condiție bună, iar strada principală era aproape elegantă. Magazinul de haine cu aspect șic se potrivea bine în zona prosperă.

Riley parcă lângă bordura din fața magazinului, ieși din mașină și privi în jur. Observă imediat că un manechin din vitrina magazinului ținea chiar o păpușă în brațe – o prințesă într-o rochie roz, purtând o tiara strălucitoare. Agenții care cutreierau acest oraș totuși ar fi putut foarte ușor să considere asta doar un decor de vitrină. Numai un anunț mic în vitrină sugera altfel: Vizionare Păpuși de Colecție cu Programare.

Un clopoțel deasupra ușii sună când Riley intră înăuntru și femeia de la contoar aruncă o privire în direcția ei. Părea de vârstă mijlocie dar remarcabil de tânără, iar părul ei încărunțit era bogat și sănătos.

Riley își cântări opțiunile. Fără insignă, trebuia să aibă grijă. Adevărat, reușise să-i facă pe ceilalți comercianți să vorbească fără ea. Dar nu voia absolut deloc să o sperie pe această femeie.

„Mă scuzați," spuse Riley. „Sunteți Madeline?"

Femeia zâmbi. „De fapt, numele meu este Mildred, dar mi se spune Madeline. Îmi place mai mult. Și sună mai bine pentru numele magazinului. ‚Mildred's Fashions' nu ar fi avut același efect." Femeia chicoti și îi făcu cu ochiul. „Nu ar atrage tocmai clientela pe care o vizez."

Până acum e bine, se gândi Riley. Femeia era deschisă și vorbăreață.

„Frumos magazin," spuse Riley, uitându-se în jur. „Dar pare multă treabă pentru o singură persoană. Vă ajută cineva? Cu siguranță nu vă ocupați de

tot singură.”

Femeia ridică din umeri.

„În mare parte da,” spuse ea. „Uneori am o adolescentă care ține casa cât îi ajut pe clienți. Dar azi e o zi liniștită. Nu am avut de ea să vină.”

Încă luând în considerare abordare potrivită, Riley se duse spre o bară de haine și pipăi ceva marfă.

„Frumoase ținute,” spuse ea. „Nu sunt multe magazine care au astfel de rochii.”

Madeline părea încântată.

„Nu, e puțin probabil să găsiți ceva asemănător în altă parte,” spuse ea. „Toate sunt de gamă înaltă, dar le cumpăr de la magazine en gros când modelele nu se mai fabrică. Așa că după standardele orașelor mari, acestea ar fi moda de ieri.” Și apoi, făcând din nou cu ochiul și rânjind, adăugă, „Dar într-un orășel ca Shellysford – ei bine, ar putea la fel de bine să fie ultima modă.”

Madeline scoase de pe bară o rochie de cocteil de culoarea levănțică.

„Ați arăta superb în această rochie,” spuse ea. „E perfectă pentru tenul dumneavoastră – și pentru personalitatea dumneavoastră, bănuiesc.”

Riley credea la fel. De fapt, nu s-ar fi văzut purtând nimic din ținutele mai degrabă șic din magazin. Totuși, era sigură că această rochie ar fi fost mult mai potrivită la clubul country decât ce purta acum.

„De fapt,” spuse Riley, „Speram să mă uit la niște păpuși.”

Madeline păru ușor surprinsă.

„Aveți programare?” întrebă ea. „Dacă aveți, se pare că mi-a ieșit din minte. Și cum ați aflat despre colecția noastră de păpuși?”

Riley scoase chitanța din geantă și i-o arătă lui Madeline.

„Cineva mi-a dat asta,” spuse Riley.

„O, o recomandare,” spuse Madeline, vădit încântată. „Ei bine, atunci pot face o excepție.”

Merse până în spatele magazinului și deschise o ușă lată pliantă, iar Riley o urmă într-o cameră mică din spate. Pe rafturile sale erau aliniate păpuși și două rafturi de pe podea erau pline cu accesorii pentru păpuși.

„Am început această mică afacere suplimentară cu câțiva ani în urmă,” spuse Madeline. „Am avut ocazia să cumpăr stocul unui producător care dăduse faliment. Proprietarul era un văr de-al meu, așa că atunci când au închis am avut o ofertă specială. Mă bucur să pot da mai departe clienților mei acea agoniseală.”

Madeline luă o păpușă și o privi foarte mândră.

„Nu-i așa că sunt minunate?” spuse ea. „Fetițele le adoră. Și părinții lor. Și aceste păpuși nu se mai fabrică, așa că sunt cu adevărat de colecție, chiar dacă nu sunt antichități. Și uitați-vă la aceste costume. Oricare din păpușile mele poate purta oricare din aceste ținute.”

Riley scană rândul de păpuși. Arătau foarte asemănător, deși culoarea părului varia. La fel și hainele, care includeau rochii moderne, rochii de prințesă și ținute istorice. Printre accesorii, Riley văzu mobilă pentru păpuși potrivită fiecărui stil. Prețurile păpușilor erau toate peste o sută de dolari.

„Sper că înțelegeți de ce nu țin partea aceasta deschisă,” explică Madeline. „Majoritatea clienților mei nu cumpără păpuși. Și fie vorba între noi,” adăugă ea, coborându-și vocea la nivelul unei șoapte, „o mare parte din aceste obiecte mai mici sunt extrem de ușor de furat. Așa că am grijă cui arăt toate astea.”

Înfoind rochia unei păpuși, Madeline întrebă, „Apropo, cum vă numiți? Îmi place să cunosc numele tuturor clienților mei.”

„Riley Paige.”

Atunci Madeline miji ochii cu un zâmbet iscoditor.

„Și cine este clientul care v-a făcut recomandarea?” întrebă ea.

„Reba Frye,” spuse Riley.

Chipul lui Madeline se întunecă.

„O, vai,” spuse ea. „Fiica senatorului de stat. Îmi amintesc când a venit. Și am auzit despre...” Rămase tăcută o clipă. „O, vai,” adăugă ea, scuturându-și capul tristă.

Apoi se uită la Riley cu precauție.

„Spuneți-mi vă rog că nu sunteți reporter,” spuse ea. „Dacă da, va trebui să vă rog să plecați. Ar fi o publicitate groaznică pentru magazinul meu.”

„Nu, sunt agent FBI,” spuse Riley. „Și adevărul este că sunt aici să investighez crima Rebei Frye. M-am întâlnit cu tatăl ei, senatorul Newbrough, cu puțin timp în urmă. El mi-a dat această chitanță. De aceea sunt aici.”

Madeline părea din ce în ce mai incomodată.

„Îmi puteți arăta insigna dumneavoastră?” întrebă ea.

Riley își reținu un oftat. Trebuia să o păcălească cumva. Trebuia să mintă măcar puțin.

„Sunt în afara serviciului,” spuse ea. „Nu ținem insignele când suntem în civil. E procedură standard. Am venit aici în timpul meu liber ca să aflu tot ce pot.”

Madeline dădu din cap cu înțelegere. Părea să o creadă – sau măcar să nu conteste ce spunea. Riley încercă să nu-și arate ușurarea.

„Cu ce vă pot ajuta?” întrebă Madeline.

„Spuneți-mi doar orice puteți despre acea zi. Cine a mai venit la lucru? Câți clienți erau înăuntru?”

Madeline întinse mâna. „Pot să mă uit la chitanță? Pentru dată, vreau să zic.”

Riley îi înmânã chitanța.

„A, da, îmi amintesc,” spuse Madeline uitându-se la ea. „A fost o zi nebună, cu câteva săptămâni înainte.”

Atenția lui Riley se intensifică.

„Nebună?” întrebă Riley. „Cum așa?”

Madeline își încruntă fruntea în timp ce-și aducea aminte.

„A venit un colecționar,” spuse ea. „A cumpărat douăzeci de păpuși deodată. Am fost mirată că avea bani. Nu părea deloc bogat. Arăta mai degrabă ca un bărbat trist mai în vârstă. I-am făcut un preț special. Totul era vraiște în timp ce eu și fata mea am bătut marfa pe casă. Nu suntem obișnuite cu așa vânzări. A fost harababură totală pentru puțin timp aici.”

Mintea lui Riley făcea rapid conexiuni între informații.

„Reba Frye era în magazin în același timp cu colecționarul?” întrebă ea.

Madeline dădu din cap. „Desigur,” spuse ea. „Acum că ați spus, era aici chiar atunci.”

„Păstrați o evidență a clienților?” întrebă Riley. „Cu date de contact?”

„Da, păstrez,” spuse Madeline.

„Trebuie să văd numele și adresa bărbatului,” spuse Riley. „E foarte important.”

Expresia lui Madeline deveni și mai precaută.

„Ați spus că senatorul v-a dat această chitanță?” întrebă ea.

„Cum altfel aș fi putut să o obțin?” întrebă Riley.

Madeline dădu din cap. „Sunt sigură că este adevărat, dar totuși...”

Făcu o pauză, chinuindu-se cu decizia ei.

„O, îmi pare rău,” spuse ea, „dar nu pot – nu pot să vă las să vă uitați la evidențele mele, vreau să zic. Nu aveți niciun act de identitate și clienții mei au dreptul la confidențialitate. Nu, serios, cu senator sau fără, nu vă pot lăsa să vă uitați fără un mandat. Îmi pare rău, dar nu mi se pare corect. Sper că înțelegeți.”

Riley inspiră adânc în timp ce încerca să evalueze situația. Nu se îndoia că Bill avea să apară acolo cât de repede putea. Dar cât de repede însemna asta? Și va insista femeia în continuare să vadă un mandat? Cât timp ar mai fi presupus asta? Din câte știa Riley, viața cuiva ar putea fi în joc chiar în acel minut.

„Înțeleg,” spuse Riley. „Dar e în regulă dacă doar mă uit puțin pe aici? Aș putea găsi ceva indicii.”

Madeline înclină capul. „Desigur,” spuse ea. „Stați cât vreți.”

O tactică de distragere a atenției se prefigură în mintea lui Riley. Începu să se uite pe la păpuși în timp ce Madeline făcea ordine în câteva accesorii. Riley întinse mâna spre un raft înalt ca și cum ar fi încercat să apuce o păpușă. În schimb, reuși să dărâme un rând întreg de păpuși de pe raft.

„Vai!” spuse Riley. „Mii de scuze!”

Se dădu înapoi în cel mai neîndemânatic mod pe care îl putea juca. Se ciocni de un raft de accesorii și le dădu pe toate pe jos.

„O, îmi pare foarte, foarte rău!” spuse Riley din nou.

„Nu-i nimic,” spuse Madeline cu mai mult de o urmă de iritare. „Lăsați – lăsați-mă să mă ocup eu.”

Madeline începu să adune marfa împrăștiată. Riley ieși în grabă din cameră și se duse la contoar. Aruncând câte o privire să se asigure că Madeline nu o privește, Riley plonjă în spatele tejghelei. Identifică rapid un registru de contabilitate pe un raft sub casa de marcat.

Cu degetele tremurânde, Riley răsfoi registrul. Găsi repede data, numele bărbatului și adresa lui. Nu avea timp să noteze așa că se bază pe memorie.

Tocmai ieșise de după contoar când Madeline se întoarse din camera din spate. Madeline părea cu adevărat suspicioasă acum.

„Ați face bine să plecați," spuse ea. „Dacă vă întoarceți cu un mandat, vă voi putea ajuta. Chiar vreau să-l ajut pe senator și pe familia dumnealui oricum pot. Mă simt groaznic știind prin ce trec. Dar acum – ei bine, cred că trebuie să plecați."

Riley se duse țintă spre ușa de la intrare.

„În – înțeleg," se bâlbâi ea. „Îmi pare teribil de rău."

Fugi până la mașină și se urcă în ea. Își scoase telefonul mobil și apelă numărul lui Bill.

„Bill, am un nume!" aproape țipă ea când Bill răspunse. „Îl cheamă Gerald Cosgrove. Și am și adresa lui."

Amintindu-și cu grijă, Riley recită adresa lui Bill.

„Sunt la câteva minute distanță," spuse Bill. „O să îi transmit numele și adresa, să vedem ce fel de informații poate găsi Biroul. Te sun imediat înapoi."

Bill încheie apelul. Riley nu avea astâmpăr, așteptând cu nerăbdare. Se uită înapoi la magazin și văzu cu Madeline stătea aproape de geam, uitându-se la ea suspicios. Riley nu o putea condanga pentru neîncrederea ei. Comportamentul ei de mai devreme fusese mai mult decât ciudat.

Mobilul lui Riley sună. Răspunse.

„Bingo,” spuse Bill. „Tipul este un agresor sexual înregistrat. Adresa pe care mi-ai dat-o nu e departe. Ești poate un pic mai aproape de el decât mine.”

„Mă duc acolo chiar acum,” spuse Riley, călcând accelerația.

„Pentru numele lui Dumnezeu, Riley, nu te duce acolo singură!” lătră el înapoi. „Așteaptă-mă afară. Ajung cât de repede pot. M-ai auzit?”

Riley închise și plecă cu mașina. Nu, nu putea aștepta.

*

Mai puțin de cincisprezece minute mai târziu, Riley se apropie de un teren izolat și prăfuit. O rulotă cu aspect dărăpănat se afla în mijlocul terenului. Riley parcă mașina și ieși.

O mașină veche era parcată pe stradă în fața terenului, dar Riley nu văzu nicio urmă a camionetei pe care martora o descrisese după răpirea lui Cindy MacKinnon. Desigur, Cosgrove ar fi putut foarte bine să o țină în altă parte. Sau poate o abandonase de teamă să nu fie găsită.

Riley se înfioră când văzu două șoproane cu lacăte la uși în fundul terenului. Oare acolo ținea femeile? Oare avea chiar acum una acolo, torturând-o și pregătindu-se să o omoare?

Riley se uită în jur, studiind zona. Terenul nu era complet izolat. Nu departe, erau câteva case și rulote. Chiar și ala, părea probabil ca nimeni să nu locuiască suficient de aproape ca să audă o femeie țipând în unul din acele două șoproane.

Riley își scoase arma și se apropie de rulotă. Era fixată pe o fundație permanentă, și arăta de parcă fusese acolo de mulți ani. Cândva, cineva plantase un strat de flori pe lângă rulotă ca să o facă să semene mai mult cu o casă obișnuită. Dar acum stratul era năpădit de buruieni.

Deocamdată, locul se potrivea cu așteptările ei. Era convinsă că venise la locul potrivit.

„Totul s-a sfârșit pentru tine, nemernicule,” bolborosi ea pe sub nas. „Nu vei mai răpi niciodată nicio victimă.”

Când ajunse la rulotă, bătu în ușa metalică.

„Gerald Cosgrove!” strigă ea. „Aici FBI. Ești înăuntru?”

Nu veni niciun răspuns. Riley se apropie tiptil de treptele bolțarului și privi înăuntru prin fereastra mică de pe ușă. Ce văzu înăuntru o înfioră până în măduva oaselor.

Locul părea să fie plin de păpuși. Nu văzu un singur suflet, doar păpuși de toate formele și mărimile.

Riley apăsă pe clanța ușii. Era încuiat. Bătu din nou în ușă. De data aceasta auzi vocea unui bărbat.

„Pleacă. Lasă-mă în pace. N-am făcut nimic.”

Riley crezu că aude pe cineva scormonind înăuntru. Ușa rulotei fusese proiectată să se deschidă în exterior, așa că nu o putea dărâma. Trase un foc în clanța încuiată. Ușa se deschise.

Riley se năpusti în camera mică principală. Pentru o clipă fu uluită de numărul și diversitatea impresionante de păpuși. Trebuiau să fie cu sutele. Erau pur și simplu peste tot – pe rafturi, pe mese și chiar și pe jos. Îi luă un moment să observe un bărbat printre ele, ghemuindu-se pe podea lângă un perete despărțitor.

„Nu trage,” imploră Cosgrove, cu mâinile ridicate și tremurând. „Nu am făcut-o eu. Nu mă împușca.”

Riley sări la el și îl înhăță, ridicându-l în picioare. Îl învârti de colo colo și îi trase un braț la spate. Își puse arma în toc și scoase cătușele.

„Dă-mi mâna cealaltă,” spuse ea.

Tremurând din cap până-n picioare, se supuse fără ezitare. Riley îl încătușă rapid și îl așeză aiurea pe un scaun.

Era un bărbat firav în jur de șaizeci de ani cu păr subțire grizonat. Părea patetic, stând acolo cu lacrimi curgându-i pe față. Dar Riley nu irosi niciun pic de milă pe el. Spectacolul tuturor acestor păpuși era îndeajuns ca să-și dea seama că era un om sucit, bolnav.

Înainte să mai poată pune alte întrebări, auzi vocea lui Bill.

„Dumnezeule, Riley. Tu ai spart ușa asta?”

Riley se întoarse și îl văzu pe Bill intrând în rulotă.

„Nu voia să deschidă,” spuse Riley.

Bill mârâi pe sub nas. „Parcă ți-am spus să aștepți afară,” spuse el.

„Și eu am crezut că știi mai bine de atât că nu aveam să fac asta,” spuse Riley. „Oricum, mă bucur că ești aici. Pare a fi tipul nostru.”

Bărbatul bocea acum.

„Nu am făcut-o eu! Nu am fost eu! Mi-am ispășit pedeapsa! Am lăsat toate treburile alea în urma mea!”

Riley îl întrebă pe Bill, „Ce-ai aflat despre el?”

„A fost închis o vreme pentru pedofilie. Nimic de atunci – până acum.”

Asta avea suficient sens pentru Riley. Acest monstruos om mărunt trecuse fără îndoială la o pradă mai mare – și la o cruzime sporită.

„Asta a fost cu ani în urmă,” zise bărbatul. „Am fost bine de atunci. Îmi iau medicamentele. Nu mai am dorințele alea. Totul e în trecut. Ați făcut o greșeală.”

Bill întrebă pe un ton cinic, „Deci ești un om nevinovat, așa-i?”

„Așa e. Orice ați crede că am făcut, nu am fost eu.”

„Și care-i treaba cu toate păpușile?” întrebă Riley.

Printre lacrimi, Cosgrove zâmbi strâmb.

„Nu sunt frumoase?” spuse el. „Le-am colecționat puțin câte puțin. Am avut noroc cu câteva săptămâni în urmă, am găsit un magazin grozav în Shellysford. Atât de multe păpuși și atât de multe rochii diferite. Mi-am cheltuit tot ajutorul social pe loc, am cumpărat atât cât mi-au ajuns banii.”

Bill clătină din cap. „Sunt al naibii de sigur că nu vreau să știu ce faci cu ele,” spuse el.

„Nu e ceea ce crezi,” spuse Cosgrove. „Sunt ca familia mea. Singurii mei prieteni. Sunt tot ce am. Doar stau acasă cu ele. Nu e ca și cum îmi permit să mă duc undeva. Se poartă frumos cu mine. Nu mă judecă.”

Din nou, Riley se îngrijoră. Reținea chiar acum Cosgrove o victimă?

„Vreau să verific la șoproanele tale din spate,” îi spuse ea.

„Poftește,” spuse el. „Nu e nimic acolo. Nu am nimic de ascuns. Cheile sunt acolo.”

Indică din cap o adunătură de chei care atârnau lângă ușa deteriorată. Riley se apropie și le înșfăcă.

„Mă duc afară să arunc o privire,” spuse ea.

„Nu te duci fără mine,” spuse Bill.

Împreună, Bill și Riley folosiră cătușele lui Bill pentru a-l lega pe Cosgrove de ușa de la frigider. Apoi ieșiră afară și cotiră după rulotă. Deschiseră lacătul de la primul șopron și se uitară înăuntru. Nu era nimic acolo în afară de o greblă.

Bill intră în șopron și se uită în jur.

„Nimic,” zise el. „Nici măcar o urmă de sânge.”

Se îndreptară spre al doilea șopron, îl descuiară și se uitară înăuntru. În afară de o mașină manuală de tuns iarba ruginită, șopronul era gol.

„Trebuie să le fi ținut în altă parte,” spuse Bill.

Bill și Riley se întoarseră la rulotă. Cosgrove stătea în continuare acolo, uitându-se mizerabil la familia lui de păpuși. Riley îl găsi a fi o imagine tulburătoare – un bărbat fără nicio viață reală proprie, și cu siguranță fără viitor.

Totuși, i se păru enigmatic. Se hotărî să-i pună două întrebări.

„Gerald, unde ai fost miercurea trecută dimineața?”

„Ce?” răspunse Cosgrove. „Ce vrei să spui? Nu știu. Nu-mi amintesc de miercuri. Aici, presupun. Unde altundeva aș fi putut să fiu?”

Riley îl privi cu o curiozitate crescândă.

„Gerald,” spuse ea, „ce zi e azi?”

Ochii lui Cosgrove săgetară de jur împrejur într-o confuzie disperată.

„Nu – nu știu,” se bâlbâi el.

Riley se întreba – ar putea fi adevărat? Oare chiar nu știa ce zi era? Părea perfect sincer. În mod cert nu părea înverșunat sau nervos. Nu văzu absolut nicio luptă în el. Doar teamă și disperare.

Apoi își reaminti cu severitate să nu se lase dusă de nas. Un psihopat adevărat ar putea uneori păcăli chiar și un veteran experimentat cu o minciună sfruntată.

Bill îl dezlegă pe Cosgrove de frigider. Cosgrove avea în continuare mâinile încătușate la spate.

Bill lătră, „Gerald Cosgrove, ești arestat pentru uciderea a trei femei...”

Bill și Riley îl escortară brutal afară din rulotă în timp ce Bill continuă cu numele victimelor și drepturile lui Cosgrove. Apoi îl îmbrâncirăă în mașina cu care venise Bill – un vehicul bine echipat al Biroului cu separator de plasă între scaunele din față și cele din spate. Riley și Bill îl împinseră pe scaunul din spate. Îi puseră centura și îl încătușară ferm. Apoi rămaseră pur și simplu în picioare fără să spună un cuvânt.

„La naiba, Riley, ai reușit," murmură Bill cu admirație. „L-ai prins pe nenorocit – chiar și fără insignă. Biroul o să te primească înapoi cu brațele deschise."

„Vrei să merg cu tine?" întrebă Riley.

Bill ridică din umeri. „Nu, îl țin sub control. O să-l pun în custodie. Întoarce-te cu mașina ta."

Riley hotărî să nu comenteze, întrebându-se dacă Bill încă mai purta resentimente față de ea pentru noaptea trecută.

În timp ce îl privea pe Bill îndepărtându-se, Riley dori să se felicite pentru propriul succes, și pentru ispășirea sa. Dar orice sentiment de satisfacție îi scăpa. Ceva o tot bătea la cap. Tot auzea cuvintele tatălui ei.

Tu continuă să-ți urmezi instinctul.

Încetul cu încetul, în timp ce conducea, Riley începu să realizeze ceva.

Instinctul ei îi spunea că prinseseră omul nepotrivit.

Capitolul 33

Dimineața următoare Riley o duse la școală pe April, și cum o lăsa acolo, acel presentiment o bătea în continuare la cap. O deranjase toată noaptea, nelăsând-o să doarmă.

E el tipul? se tot întrebă.

Înainte ca April să se dea jos din mașină, se întoarse spre ea cu o expresie de îngrijorare veritabilă.

„Mama, ce e?” întrebă ea.

Riley fu ușor surprinsă de întrebare. Ea și fiica ei păreau să fi intrat într-o fază cu totul nouă a relației dintre ele – una mult mai bună decât ce avuseseră înainte. Totuși, Riley nu era obișnuită ca April să fie îngrijorată de trăirile ei. Era plăcut, dar ciudat.

„Se vede, nu?” spuse Riley.

„Da, se vede,” zise April. Strânse cu blândețe mâna mamei sale. „Hai. Spune-mi.”

Riley se gândi o clipă. Acel sentiment al ei nu era încă ușor de pus în cuvinte.

„Nu...,” începu ea, apoi se opri, nesigură ce să spună. „Nu sunt sigură că am arestat omul potrivit.”

April făcu ochii mari.

„Nu... nu sunt sigură ce să fac,” adăugă Riley.

April inspiră adânc.

„Nu te îndoi de tine, mamă,” răspunse April. „O faci des. Și mereu îți dorești să nu o fi făcut. Nu asta îmi spui și mie mereu?”

April zâmbi, și Riley îi zâmbi înapoi.

„O să întârzii dacă nu mă duc la oră,” zise April. „Putem vorbi despre asta mai târziu.”

April o sărută pe Riley pe obraz, ieși din mașină și fugi spre școală.

Riley rămase acolo, gândindu-se. Nu plecă imediat. În schimb, îl sună pe Bill.

„Ai ceva?” întrebă ea când îl prinse la telefon.

Îl auzi pe Bill eliberând un oftat prelung.

„Cosgrove e un personaj ciudat,” zise el. „Acum e o epavă – epuizat și deprimat și plânge mult. Cred că în curând o să cedeze. Dar...”

Bill făcu o pauză. Riley simți că și el se lupta cu îndoiala.

„Dar ce?” întrebă Riley.

„Nu știu, Riley. Pare atât de dezorientat, și nu sunt sigur că știe măcar ce se întâmplă. Intră și iese din realitate. Uneori pare că nici nu înțelege că a fost arestat. Poate că toate medicamentele alea pe care le-a luat îl dau peste cap. Sau poate e pur și simplu psihoză ca la carte.”

Propriile îndoieli ale lui Riley se făcură simțite.

„Ce-ți zice?” întrebă ea.

„În mare parte, tot întreabă de păpușile lui,” spuse Bill. „E îngrijorat, ca și cum ar fi copii sau animale de companie pe care nu ar fi trebuit să le lase singure acasă. Tot spune că nu pot sta fără el. E complet docil, nicidecum agresiv. Dar nu ne dă nicio informație. Nu zice nimic despre femei, sau dacă reține vreuna chiar acum.”

Riley cântări cuvintele lui Bill în minte pentru o clipă.

„Și ce crezi?” întrebă ea în cele din urmă. „E vinovatul?”

Riley detectă o frustrare crescândă în vocea lui Bill.

„Cum ar putea să nu fie? Adică, totul indică spre el și nu spre altcineva. Păpușile, dosarul criminal, totul. A fost în magazin în același timp ca ea. Ce ai putea să ceri mai mult? Cum să ne fi înșelat?”

Riley nu spuse nimic. Nu putea să riposteze. Dar îi putea spune lui Bill că se lupta cu propriile-i instincte.

Apoi întrebă: „A verificat cineva foștii angajați ai Madelinei?”

„Mda,” spuse Bill. „Dar asta nu a dus nicăieri. Madeline angajează mereu fete de liceu ca să lucreze la casă. A făcut asta practic de când are afacerea.”

Riley gemu descurajată. Când aveau să aibă și ei noroc cu acest caz?

„Oricum,” spuse Bill, „un psihologist din Birou îl va interoga pe Cosgrove azi. Poate el va reuși să obțină ceva, să ne spună unde ne aflăm.”

„Bine,” spuse Riley. „Ține-mă la curent.”

Încheie apelul. Motorul mașinii era pornit, dar tot nu plecase de la școală. Unde să se ducă? Dacă Newbrough chiar voia să reinstituie, nu o făcuse până acum. Încă nu avea insignă – sau un job.

Aș putea foarte bine să mă duc acasă, se gândi ea.

Dar imediat ce începu să conducă, cuvintele tatălui ei năvăliră înapoi.

Tu continuă să-ți urmezi instinctul.

Chiar acum, instinctul ei îi spunea sus și tare că trebuia să se ducă înapoi la Shellysford. Nu știa exact de ce, dar pur și simplu trebuia.

*

Clopoțelul de deasupra ușii magazinului de modă sună când Riley intră înăuntru. Nu văzu niciun client. Madeline ridică ochii din lucrul de la contoar și se încruntă. Riley putea să vadă că proprietara magazinului nu era deloc încântată să o vadă din nou.

„Madeline, îmi pare rău pentru ieri," spuse Riley, mergând spre contoar. „Am fost atât de neîndemânatică și îmi cer scuze. Sper că nu am stricat nimic."

Madeline încrucișă brațele și o săgetă pe Riley cu privirea.

„Ce mai vreți acum?" întrebă ea.

„Mă chinui în continuare cu acest caz," zise Riley. „Am nevoie de ajutorul dumneavoastră."

Preț de câteva secunde, Madeline nu răspunse.

„Tot nu știu cine sunteți, sau dacă sunteți măcar de la FBI," spuse ea.

„Știu, și nu vă condang că nu aveți încredere în mine," pretextă Riley. „Dar chiar am avut chitanța Rebei Frye, țineți minte? Nu o puteam avea decât de la tatăl ei. Chiar m-a trimis aici. Atâta lucru știți că e adevărat."

Madeline clătină din cap cu precauție.

„Ei bine, presupun că asta trebuie să însemne ceva. Ce vreți?"

„Doar să mă mai uit o dată la colecția de păpuși," zise Riley. „Promit să nu mai fac dezordine de data asta."

„Bine," spuse Madeline. „Dar nu vă las singură."

„E corect," spuse Riley.

Madeline se duse în spatele magazinului și deschise ușile pliante. În timp ce Riley se mișca printre păpuși și accesorii, Madeline rămase în ușă privind-o ca un vultur. Riley înțelegea reținerea femeii, dar această privire insistentă

nu era bună pentru concentrarea ei – mai ales cum nu știa exact ce ar fi trebuit să caute.

Chiar atunci, clopoțelul de deasupra ușii sună. Trei clienți destul de gălăgioși năvăliră în magazin.

„O, fir-ar să fie," zise Madeline. Fugi înapoi în magazinul de haine pentru a se ocupa de clienți. Riley avea păpușile în totalitate pentru ea, cel puțin o clipă.

Le studie îndeaproape. Unele stăteau în picioare, altele erau așezate. Toate păpușile erau dichisite în rochii și robe. Dar deși erau îmbrăcate, păpușile așezate era în exact aceeași poziție ca victimele goale ale criminalului, cu picioarele crăcănate țeapăn. Criminalul se inspirase în mod clar de la acest gen de păpușă.

Dar asta nu era suficient pentru ca Riley să meargă mai departe. Trebuia să mai fie vreun alt indiciu ascuns aici.

Ochii lui Riley căzură pe un rând de cărți cu poze pe un raft de jos. Se aplecă și începu să le scoată de pe etajeră una câte una. Cărțile erau frumos ilustrate cu povești de aventură despre fetițe care arătau exact ca păpușile. Păpușile și fetele de pe coperți purtau chiar aceleași rochii. Riley își dădu seama că în mod normal cărțile și păpușile fuseseră destinate să fie vândute împreună ca un set.

Riley îngheță văzând coperta uneia din cărți. Fata avea păr lung, blond și ochi strălucitori albaștri larg deschiși. Rochia ei de bal roz și alb avea fusta împodobită cu un aranjament de trandafiri. Avea o panglică roz în păr. Cartea se intitula Un Bal Grandios pentru o Frumoasă din Sud.

Lui Riley i se făcu pielea de găină când se uită mai atent la fața fetei. Ochii săi erau albastru strălucitor, deschiși extrem de larg, cu gene negre enorme. Buzele, în forma unui zâmbet exagerat, erau groase și de un roz puternic. Nu exista niciun dubiu. Riley știu sigur că ucigașul era obsedat de exact această imagine.

În acel moment, clopoțelul sună când cei trei clienți părăsiră magazinul. Madeline tropăi înapoi în camera din spate, vădit ușurată că Riley nu făcuse nicio stricăciune. Riley îi arătă cartea.

„Madeline, aveți păpușa care vine cu această carte?” întrebă ea.

Madeline se uită la copertă, apoi scană rafturile.

„Ei bine, trebuie să fi avut câteva la un moment sau altul,” spuse ea. „Nu văd niciuna acum.” Se gândi o clipă, apoi adăugă. „Acum că mă gândesc, am vândut ultimele păpuși acum multă vreme.”

Riley abia putu să-și controleze vocea să nu tremure.

„Madeline, știu că nu vreți să faceți asta. Dar trebuie să mă ajutați să caut numele oamenilor care ar fi putut cumpăra această păpușă. Nu știu de unde să încep să vă spun cât este de important.”

Madeline părea acum să compătimească agitația lui Riley.

„Îmi pare rău, dar nu pot,” zise ea. „Nu e că nu vreau, dar nu pot. Au trecut zece sau cincisprezece ani de atunci. Nici registrul meu nu datează de atunci.”

Moralul lui Riley căzu. Încă o fundătură. Se dusese cât de departe fusese posibil. Să vină aici fusese o pierdere de timp.

Riley se întoarse să plece. Traversă magazinul și deschise ușa, și cum aerul curat o lovi, ceva o fulgeră. Mirosul. Aerul proaspăt de afară o făcu să-și dea seama cât închis era aerul înăuntru. Nu închis, dar... pătrunzător. Părea nepotrivit într-un magazin înzorzonat, feminin ca acesta. Ce era?

Apoi Riley își dădu seama. Amoniac. Dar ce însemna asta?

Urmează-ți instinctul, Riley.

Pe jumătate ieșită din magazin, se opri și se întoarse, uitându-se înapoi la Madeline.

„Ați spălat podelele azi?” întrebă ea.

Madeline clătină din cap, nedumerită.

„Apelez la o agenție de recrutare temporară,” spuse ea. „Trimit un om de serviciu.”

Inima lui Riley bătea mai tare.

„Un om de serviciu?” întrebă ea, cu vocea abia deasupra unei șoapte.

Madeline încuviință din cap.

„Vine în timpul programului de dimineață. Nu în fiecare zi. Dirk îl cheamă.”

Dirk. Inima lui Riley îi bătea tare în piept și pielea i se răcea.

„Dirk și mai cum?” întrebă ea.

Madeline ridică din umeri.

„Mi-e teamă că nu-i cunosc numele de familie,” răspunse ea. „Nu îi scriu eu cecurile. Agenția de recrutare s-ar putea, dar e o treabă de mântuială, de fapt. Dirk nu prea e de încredere, dacă vreți să știți adevărul.”

Riley inspiră adânc și încet de câteva ori pentru a-și potoli nervii.

„A venit aici în dimineața asta?” întrebă ea.

Madeline încuviință din cap tăcută.

Riley se apropie de ea și își adună toată gravitatea.

„Madeline,” o îndemnă ea, „orice ai face, nu îl mai lăsați pe acel bărbat în magazinul dumneavoastră. Niciodată.”

Madeline se clătină șocată.

„Vreți să spuneți că e - ?”

„E periculos. Extrem de periculos. Și trebuie să-l găsesc imediat. Aveți numărul lui de telefon? Aveți vreo idee unde locuiește?”

„Nu, va trebui să întrebați la agenția de recrutare,” spuse Madeline cu teamă în voce. „Ei au toate informațiile. Poftim, o să vă dau cartea lor de vizită.”

Madeline scotoci prin biroul ei și găsi cartea de vizită de la Miller Staffing Agency. I-o înmână lui Riley.

„Mulțumesc,” zise ea trăgând aer în piept. „Mulțumesc mult.”

Fără niciun alt cuvânt, Riley fugi din magazin și se urcă în mașină și încercă să sune agenția de recrutare. Telefonul sună și sună. Nu aveau căsuță vocală.

Memoră adresa și începu să conducă.

*

Miller Staffing Agency se afla la un kilometru și jumătate de partea cealaltă a Shellysford-ului. Localizată într-o clădire cu fațada de cărămidă, părea să fie în activitate de mulți ani.

Cum intră înăuntru, Riley văzu că era în mod decisiv o administrare învechită care nu ținuse pasul cu vremurile. Nu se vedea decât un singur calculator, aproape depășit, în zare. Locul era destul de aglomerat, cu câțiva viitori angajați completând formulare de cerere la o masă lungă.

Trei oameni – clienți, aparent – se adunaseră în jurul ghișeului. Se plângeau cu voce tare și toți în același timp de problemele pe care le aveau cu angajații agenției.

Doi bărbați cu părul lung lucrau la ghișeu, parând reclamanții și încercând să țină pasul cu apelurile telefonice. Arătau ca niște pierde-vară pe la douăzeci și ceva de ani, și nu păreau să se ocupe deloc bine de lucruri.

Riley reuși să-și facă loc până în față, unde îl prinse pe unul dintre tinerii bărbați între două telefoane. Pe ecusonul lui scria „Melvin”.

„Sunt agent Riley Paige, FBI,” anunță ea, sperând că în acel haos, Melvin nu va cere să-i vadă insigna. „Sunt aici în cadrul investigării unei crime. Sunteți managerul?”

Melvin ridică din umeri. „Presupun.”

După expresia sa absentă, Riley presupuse că era fie drogat fie nu prea isteț, ori posibil amândouă. Măcar nu părea să-i pese să vadă vreun act de identitate.

„Caut bărbatul pe care îl trimiteți să lucreze la Madeline’s,” spuse ea. „Un om de serviciu. Prenumele său e Dirk. Madeline nu-i cunoaște numele de familie.”

Melvin mormăi pentru el însuși, „Dirk, Dirk, Dirk... A, da. Îmi amintesc de el. ‚Diliul Dirk’ obișnuiam să-i zicem.” Strigând către celălalt tânăr, întrebă, „Hei, Randy, oare ce s-a întâmplat cu Diliul Dirk?”

„L-am dat afară,” răspunse Randy. „Tot întârzia la muncă, atunci când se obosea să se ducă. O adevărată pacoste.”

„Nu are cum,” spuse Riley. „Madeline zice că încă mai lucrează pentru ea. A fost acolo chiar în dimineața asta.”

Melvin părea nedumerit acum.

„Sunt sigur că l-am dat afară,” spuse el. Se așeză la computerul vechi și declanșă un fel de căutare. „Mda, chiar l-am dat afară, aproximativ acum trei săptămâni.”

Melvin mijii ochii la ecran, și mai nedumerit ca înainte.

„Hei, asta e ciudat,” spuse el. „Madeline continuă să ne trimită cecuri, deși el nu mai lucrează. Cineva ar trebui să-i spună să nu mai facă asta. Aruncă o grămadă de bani pe fereastră.”

„Care e numele lui de familie?” întrebă Riley.

Ochii lui Melvin rătăciră pe ecranul computerului. Aparent se uita la istoricul defunct de angajări al lui Dirk.

„E Monroe,” spuse Melvin. „Ce altceva mai doriți să știți?”

Riley era ușurată că Melvin nu era prea scrupulos în a divulga informații care ar fi trebuit să fie confidențiale.

„Am nevoie de adresa și numărul lui de telefon,” spuse Riley.

„Nu a lăsat niciun număr de telefon,” spuse Melvin, uitându-se în continuare la ecran. „Am adresa în schimb. Cincisprezece-douăzeci strada Lynn.”

Pe acum, Randy începuse să fie interesat de conversație. Se uita peste umărul lui Melvin la ecranul computerului.

„Stai așa,” spuse Randy. „Adresa asta e total aiurea. Numerele caselor de pe strada Lynn nu ajung nicidecum așa departe.”

Riley nu era surprinsă. În mod evident, Dirk Monroe nu voia ca cineva să știe unde locuiește.

„Dar un număr de securitate socială?”

„Îl am,” zise Melvin. Scrise numărul pe o bucată de hârtie și i-o înmână lui Riley.

„Mersi,” zise Riley. Luă hârtia și plecă. Imediat ce păși afară, îl sună pe Bill.

„Bună, Riley,” spuse Bill când răspunse. „Aș fi vrut să-ți pot da niște vești bune. Dar psihologul nostru l-a interogat pe Cosgrove și e convins că omul nu e capabil să ucidă pe nimeni, nu mai vorbim de patru femei. A zis că -”

„Bill,” îl întrerupse Riley. „Am un nume – Dirk Monroe. El e tipul nostru. Sunt sigură de asta. Nu știu unde locuiește. Poți să-i verifici socialul?

Acum?”

Bill notă numărul și o puse pe Riley în așteptare. Riley bătu trotuarul la pas nerăbdătoare în timp ce aștepta. În cele din urmă, Bill reveni la telefon.

„Am găsit adresa. E o fermă la aproximativ cincizeci de kilometri la vest de Shellysford. Un drum rural.”

Bill îi citi adresa.

„Mă duc,” zise Riley.

Bill bolborosi.

„Riley, despre ce vorbești? Lasă-mă să chem niște întăriri. Tipul ăsta e periculos.”

Riley simți cum un flux de adrenalină îi dădu frisoane prin tot corpul.

„Nu te contrazice cu mine, Bill,” spuse ea. „Ar fi trebuit să știi mai bine de atât până acum.”

Riley încheie apelul fără să spună la revedere. Conducea deja.

Capitolul 34

Când ferma apăru în zare, Riley se simți zdruncinată într-un fel la care nu se așteptase. Era ca și cum condusese într-un tablou în ulei al Americii rurale ideale. Casa cu fațada de lemn alb era adăpostită confortabil într-o vale micuță. Casa era veche, dar în mod evident păstrată într-o stare decentă.

Câteva anexe erau împrăștiate pe terenul din apropiere. Nu erau la fel de îngrijite cum era casa. La fel era și un hambar mare care părea gata să se prăbușească. Dar acele construcții păreau cu atât mai fermecătoare datorită degradării lor.

Riley parcă la o distanță scurtă de casă. Pipăi arma în toc și ieși din mașină. Inspiră aerul de țară curat și proaspăt.

Nu ar trebui să fie așa de frumos aici, se gândi Riley. Și totuși știa că avea pe deplin sens. De când vorbise cu tatăl ei, își dăduse vag seama că ascunzătoarea ucigașului ar putea bine fi un loc al frumosului.

Totuși, exista aici un fel de pericol pentru care nu se pregătise. Era pericolul de a fi indusă în eroare de farmecul pur al împrejurimilor, pericolul de a-și lăsa garda jos. Trebuia să-și amintească faptul că un rău hidos coexista cu această frumusețe. Știa că urma să se trezească față în față cu adevărata oroare a locului. Dar habar nu avea unde exact avea să o găsească.

Se întoarse și se uită în jur. Nu văzu nicio camionetă pe teren. Fie Dirk era plecat pe undeva, fie camioneta era într-una din anexe sau în hambar. Bărbatul însuși putea fi oriunde, desigur – în una din anexe, probabil. Dar hotărî să verifice casa mai întâi.

Un zgomot o făcu să tresară, și vederea periferică prinse o rafală de mișcare rapidă. Dar nu erau decât câțiva pui liberi. Câteva găini ciuguleau pământul din apropiere. Nimic altceva nu se mai mișca în afara firelor de iarbă și a frunzelor din copaci când o adiere ușoară de vânt sufla prin ele. Riley se simți absolut singură.

Se apropie de casă. Când ajunse pe trepte, își scoase arma, apoi urcă pe verandă. Bătu la ușă. Nu primi niciun răspuns. Bătu din nou.

„Am un colet pentru Dirk Monroe," strigă ea. „Am nevoie de o semnătură ca să-l las."

În continuare niciun răspuns.

Riley coborî de pe verandă și începu să dea roată casei. Ferestrele erau prea înalte pentru a vedea înăuntru și găsi și ușa din spate încuiată.

Se întoarse la ușa de la intrare și bătu din nou. În continuare nu era decât liniște. Yala ușii era simplă, una de modă veche pentru o cheie universală. Purta în geantă un mic set de spargere a încuietorilor exact pentru astfel de ocazii. Știa că ar rezolva problema cu cârligul unui șperaclu.

Glisă arma înapoi în toc și găsi șperaclul. Îl inseră în încuietoare, apoi bâjbâi și învârti până ce yala se răsuci. Când apăsă pe clanță ușa se deschise. Scoțându-și din nou arma, intră înăuntru.

Interiorul avea în mare parte același farmec pitoresc ca peisajul de afară. Era casa micuță de țară perfectă, uluitor de curată și ordonată. În camera de zi se aflau două fotolii mari și pufoase cu milieuri albe pe cotiere și pe spătar.

Încăperea o făcea să se simtă ca și cum membrii prietenoși ai familiei ar fi apărut în orice moment să o întâmpine, să o invite să se simtă ca acasă. Dar studiind de jur împrejur, acel sentiment se stinse. De fapt această casă nu arăta deloc ca și cum ar fi fost locuită. Totul era pur și simplu prea ordonat.

Își aminti cuvintele tatălui ei.

Vrea să o ia de la capăt. Vrea să se întoarcă înapoi la început.

Exact asta încerca Dirk să facă aici. Dar eșua, pentru că viața lui fusese cumva extrem de viciată de la început. Cu siguranță știa și asta îl frământa.

În loc să-și găsească drumul înapoi la o copilărie mai fericită, se blocase într-o lume ireală – o expoziție care ar fi putut fi în vreun muzeu istoric.

Chiar și o broderie cusută în cruciulițe atârna pe peretele din camera de zi. Riley se apropie să se uite la ea.

Minusculele x-uri cusute alcătuiau imaginea unei femei într-o rochie lungă și ținând un parasol. Sub ea erau brodate cuvintele...

O Frumoasă din Sud este întotdeauna

grațioasă

politicoasă

rafinată...

Lista continua, dar Riley nu se obosi să citească restul. Primise răspunsul care conta pentru ea. Broderia nu era nimic altceva decât o utopie. În mod evident, această fermă nu fusese niciodată o plantație. Nicio așa zisă Frumoasă din sud nu trăise aici, sorbind ceai dulce și dând ordine servitorilor.

Totuși, această fantezie trebuia să fie dragă cuiva care locuia aici – sau locuise aici în trecut. Poate acel cineva cumpărase cândva o păpușă – o păpușă care reprezenta o Frumoasă din sud într-o carte de povești.

Ascultând după orice sunet, Riley se duse repede în hol. Pe o parte, o arcadă dădea într-o sufragerie. Senzația de a fi în trecut devenea mai puternică. Lumina soarelui curgea printre perdelele de dantelă care atârnau la ferestre. O masă și scaune erau așezate perfect, ca și când ar fi așteptat o familie la masă. Dar ca tot restul, sufrageria arăta ca și cum nu fusese folosită de multă vreme.

O bucătărie mare de modă veche se afla de partea cealaltă a holului. Și acolo, totul era într-o poziție perfectă, și nu era nicio urmă de folosire recentă.

În fața ei, la capătul holului, se afla o ușă închisă. Cum Riley se îndrepta în acea direcție, o grămadă de fotografii înrămate pe perete îi atraseră atenția.

Le examină în timp ce trecea pe lângă ele. Păreau să fie fotografii de familie obișnuite, unele alb-negru, altele color. Se duceau departe în timp – poate chiar cu un secol în urmă.

Era pur și simplu genul de poze pe care cineva le-ar găsi în orice casă – părinți, bunici în vârstă, copii și masa din sufragerie încărcată cu ospețe de sărbătoare. O mare parte din imagini erau decolorate.

O poză care nu arăta mai veche de două decade părea să fie cea a unui băiat la școală – un elev primenit cu o tunsoare nouă și un zâmbet rigid, nesincer. Poza din dreapta sa era a unei femei care îmbrățișa o fată într-o rochie dantelată.

Apoi, simțind un șoc ușor, Riley observă că fata și băiatul aveau exact aceeași față. Erau de fapt același copil. Fata din poza cu femeia nu era deloc o fată, ci școlarul purtând o rochie și o perucă. Riley se cutremură. Expresia de pe fața băiatului costumat îi spunea că acesta nu era o deghizare inofensivă sau travestire confortabilă. În această fotografie, zâmbetul copilului era chinuit, mizerabil – chiar nervos și plin de ură.

Ultimul instantaneu înfățișa băiatul în jurul vârstei de zece ani. Ținea o păpușă. Femeia stătea în picioare în spatele băiatului, zâmbind un zâmbet care radia cu o bucurie total deplasată și de neînțeles. Riley se înclină mai aproape să privească păpușa și exclamă.

Iată – o păpușă care se potrivea cu poza de pe cartea din magazin. Era exact la fel, cu păr lung blond, ochi albaștri strălucitori, trandafiri și panglici roz. Ani în urmă, femeia oferise această păpușă băiatului. Probabil că îl forțase, așteptându-se ca el să prețuiască și să o iubească.

Expresia torturată de pe fața băiatului spunea povestea adevărată. Nu-și mai putea preface zâmbetul de data aceasta. Fața îi era torsionată de dezgust și repulsie față de sine. Această imagine captura momentul când ceva s-a rupt în el, nemaiputând fi pus la loc niciodată. Chiar atunci și acolo, imaginea păpușii se impregnă în tânăra lui imaginație nefericită. Nu se putea descotorosi de ea, nicicând. Era o imagine pe care o recrea cu femei moarte.

Riley își luă ochii de la poze. Se apropie de ușa închisă de la capătul culoarului. Înghiți cu greu.

Asta e, se gândi ea.

Era sigură de asta. Acea ușă era bariera dintre frumusețea moartă, artificială, ireală a acestei case de țară și realitatea hidos de urâtă care se strecura după ea. În acea cameră era locul unde masca falsă a normalității binecuvântate cădea odată pentru totdeauna.

Ținând arma în mâna dreaptă, deschise ușa cu mâna stângă. Camera era întunecată, dar chiar și în lumina slabă care venea de pe hol putea să vadă că era complet diferită de restul casei. Podeaua era plină de rămășițe.

Găsi un întrerupător lângă ușă și îl aprinse. Un singur bec suspendat scotea la iveală un coșmar întins în fața ei. Primul lucru pe care mintea ei îl înregistră fu o țeavă de metal care se afla în mijlocul spațiului, fixată cu bolțuri în podea și în tavan. Petele de sânge de pe podea semnalau ce se întâmplase acolo. Țipetele ignorate ale femeilor îi răsunară prin minte, aproape copleșind-o.

Nu era nimeni în cameră. Riley se calmă și păși înainte. Ferestrele erau baricadate și lumina soarelui nu intra niciun pic. Pereții erau roz, cu imagini din basme pictați pe ei. Dar erau desfigurate cu mânjeli urâte.

Bucăți de mobilier de copii – scaune dantelate și taburete de fapt destinate unei fetițe – erau răsturnate și distruse. Resturi de păpuși fuseseră aruncate peste tot – membre amputate și capete și smocuri de păr smulse. Peruci mici de păpușă erau prinse în cuie pe pereți.

Cu inima bubuindu-i de teamă, de furie, amintindu-și propria captivitate prea bine, Riley intră mai departe în cameră, hipnotizată de scenă, de furia, de agonia pe care le simțea acolo.

Deodată auzi un foșnet în spatele ei, și brusc luminile se stinseră.

Riley, panicată, se întoarse să tragă cu arma, dar rată ocazia. Ceva greu și dur îi trosni brațul cu o lovitură sfâșietoare. Arma sa zbură în întuneric.

Riley încercă să se ferească de a doua lovitură, dar un obiect rigid, grosolan o izbi în cap, trosnind zgomotos de craniul ei. Căzu și se târî pe genunchi și coate într-un colț întunecat al camerei.

Lovitura îi răsuna în continuu în urechi. Scânteile din urma contuziei licăreau în întunericul minții sale. Fusese rănită și o știa. Se chinui să rămână conștientă, dar era ca nisipul alunecând printre degete.

Iat-o din nou – acea flacără șuierătoare săgetând prin întuneric. Încetul cu încetul, lumina strălucitoare îl trădă pe cel care o purta.

De data aceasta era mama lui Riley. Stătea chiar în fața ei, cu rana mortală provocată de glonț sângerând în mijlocul pieptului, cu fața palidă și morbidă. Dar când mama lui Riley vorbi, era cu vocea tatălui ei.

„Fato, nu faci bine."

Riley fu cuprinsă de o amețeală grețoasă. Totul se învârtea în continuu. Lumea ei nu mai avea sens deloc. Ce făcea mama ei, ținând în mână acest instrument groaznic de tortură? De ce vorbea cu vocea tatălui ei?

Riley strigă, „De ce nu ești Peterson?"

Brusc, flacăra se stinse, lăsând după ea doar urme ale unei lumini fantomatice.

Din nou, auzi vocea tatălui său mârâind în întunericul total.

„Asta e problema ta. Vrei să te pui cu tot răul din lume – tot în același timp. Trebuie să alegi. Câte un monstru pe rând."

Cu capul în continuare amețit, Riley încercă priceapă acel mesaj.

„Câte un monstru pe rând," murmură ea.

Conștiința venea și pleca, tachinând-o cu izbucniri de luciditate. Văzu că ușa era ușor întredeschisă și că un bărbat se contura în lumina slabă de pe

hol. Nu-i putea distinge fața.

Ținea ceva în mână – o rangă, își dădu seama acum. Părea să fie în șosete. Trebuie că fusese undeva prin casă în tot acest timp, așteptând momentul potrivit să vină și să o ia prin surprindere.

Brațul și capul o dureau teribil. Simți un lichid lipicios și cald pe o parte a craniului. Sângera, și sângera grav. Se luptă contra pierderii cunoștinței.

Îl auzi pe bărbat râzând, și râsul nu era o voce familiară. Gândurile sale deveniră deznădăjduit de confuze. Nu era vocea lui Peterson, atât de nemiloasă și batjocoritoare în acel întuneric. Și unde îi era torța? De ce era totul atât de diferit?

Se chinui să găsească în minte realitatea situației sale.

Nu e Peterson, își spuse ea. E Dick Monroe.

Își șopti sie însăși, „Câte un monstru pe rând."

Acest monstru era decis să o omoare.

Pipăi în jur pe podea. Unde îi era arma?

Bărbatul se apropie de ea, legănând ranga cu un mână, tăind aerul cu ea. Riley se ridică pe jumătate în picioare când îi plană o nouă lovitură peste umăr și o doborî din nou. Se pregăti pentru o nouă lovitură, dar atunci auzi sunetul răngii căzând pe podea.

Ceva era înnodat în jurul piciorului ei stâng, trăgând-o. Îi legase o frânghie în jurul acelui picior și o trăgea încet de-a lungul podelei printre rămășițe spre țeava din mijlocul camerei. Era locul unde deja patru femei suferiseră și muriseră.

Riley încercă să-i cerceteze gândurile. Nu o vânase și nu o alesese. Nu o văzuse niciodată cumpărând una din acele păpuși pe care le detesta atât de profund. Chiar și așa, intenționa să profite din plin de sosirea ei. Avea să o facă următoarea sa victimă. Era hotărât să o facă să sufere. Avea să moară în chinuri.

Chiar și așa, Riley întrezări sclipirea unei dreptăți iminente. Bill și o echipă avea să ajungă acolo curând. Ce va face Dirk când FBI-ul va lua cu asalt casa? O va omorî, desigur, și imediat. Nu ar permite ca ea să fie salvată. Dar el era condangat oricum.

Dar de ce trebuia să fie Riley ultima sa victimă? Văzu fețele oamenilor pe care îi iubea – April, Bill – chiar și pe tatăl său. Acum Riley știa că împărtășea cu el o legătură încăpățânată de înțelepciune sumbră, o înțelegere a răului infinit din lume. Se gândi la munca pentru care trăia în fiecare zi, și încet o nouă hotărâre se ridică în ea. Nu avea să-l lase să o revendice așa de ușor. Avea să moară după limba ei, nu după a lui.

Pipăi podea cu mâna. Găsi ceva solid – nu o bucată dintr-o păpușă, dar ceva tare și ascuțit. Apucă mânerul cuțitului. Era cu siguranță cuțitul pe care îl folosise pe cele patru femei.

Timpul încetini într-o amorțeală a minții. Realiză că Dirk tocmai trecuse frânghia în jurul țevii centrale. Acum îi trăgea piciorul aproape de ea.

Era cu spatele la ea, prea sigur că era deja învinsă. Mintea sa era ocupată cu legarea ei de stâlp – și cu ce avea să-i facă apoi.

Credulitatea sa îi dădu lui Riley o clipă, și doar o clipă, înainte să se întoarcă înapoi spre ea. În continuare întinsă pe jos, se răsuci în poziție șezut. El observă asta și începu să se întoarcă, dar ea se mișcă mai rapid. Își îndoi piciorul drept liber sub ea, apoi se ridică să-l înfrunte.

Îi înfipse cuțitul în stomac, apoi în scoase și în înjunghie iar și iar. Îl auzi țipând și gemând. Continuă să îl înjunghie cu disperare până leșină.

Capitolul 35

Riley deschise ochii. Întregul său corp era în durere, în special umărul și capul. Îl avea pe Bill în fața ochilor. Oare visa?

„Bill?” întrebă ea.

Bill zâmbi, părând ușurat. Îi ținea ceva moale la cap, oprind fluxul de sânge.

„Bine ai revenit,” spuse el.

Riley își dădu seama că se afla în continuare în cameră, cu stâlpul în apropiere. Fu cuprinsă de un moment de panică.

„Unde e Dirk?” întrebă ea.

„Mort,” zise Bill. „I-ai dat ce merita.”

Riley încă se întreba dacă visa.

„Trebuie să văd,” exclamă ea. Reuși să-și întoarcă capul. Îl văzu pe Dirk întins de-a lungul podelei cu fața în jos într-o baltă de sânge propriu. Ochii deschiși. Neclipind.

Bill îi întoarse capul înapoi spre el.

„Nu încerca să te miști,” spuse el. „Ești rănită destul de rău. O să fii bine. Dar ai pierdut mult sânge.”

Un spasm de amețeală grețoasă îi spuse că Bill avea dreptate. Reuși să șoptească cinci cuvinte înainte să leșine din nou.

„Câte un monstru pe rând.”

Capitolul 36

Agentul special Brent Meredith închise dosarul de culoare galben închis înțesat cu fotografii și rapoarte scrise cu o notă de finalitate satisfăcătoare. Riley simți aceeași satisfacție, și era sigură că la fel simțeau și Bill și Flores. Erau toți așezați la masă în sala de conferințe din Serviciul de Analiză Comportamentală. Dacă Riley nu ar fi fost toată bandajată și îndurerată, momentul ar fi fost perfect.

„Deci mama lui Dirk își dorea o fiică în locul unui fiu," spuse Meredith. „A încercat să-l transforme într-o Frumoasă din sud. Asta a fost probabil doar vârful icebergului. Dumnezeu știe prin ce a mai trecut copil fiind."

Bill se lăsă pe spate pe scaun.

„Haideți să nu-i dăm prea multă compasiune," spuse el. „Nu toți cei care au avut o copilărie rea s-au transformat în criminali sadici. Și-a făcut propriile alegeri."

Meredith și Flores încuviințară din cap.

„Dar știe cineva ce s-a întâmplat cu mama lui Dirk?" întrebă Riley.

„Rapoartele spun că a murit acum cinci ani," spuse Flores. „Tatăl a dispărut cu mult înainte de asta, când Dirk era încă bebeluș."

O liniște sobră se așternu pentru grup. Riley înțelese exact ce însemna asta. Se afla în prezența a trei oameni a căror viață fusese devotată distrugerii răului. Chiar și în satisfacția lor, spectrul a mai mult rău, și mult mai multă treabă de făcut, atârna deasupra tuturor. Nu avea să se termine niciodată. Nu pentru ei.

Ușa se deschise și Carl Walder intră. Era tot un zâmbet.

„Bravo tuturor," spuse el. Glisă de-a lungul mesei arma și insigna lui Riley. „Acestea îți aparțin."

Riley zâmbi din colțul buzelor. Walder nu avea de gând să-și ceară scuze, cu atât mai puțin să-și asume orice vină. Dar asta era la fel de bine. Riley nu știa exact cum să răspundă dacă el chiar și-ar fi cerut scuze. Probabil nu cu tact.

„Apropo, Riley," spuse Walder. „Senatorul m-a sunat azi de dimineață, și îți transmite însănătoșire grabnică și mulțumirile sale. Are o părere foarte bună despre tine."

Riley trebui acum să-și ascundă amuzamentul. Acel apel, era sigură, era exact motivul pentru care Walder îi dădea înapoi arma și insigna. Își aminti unul din ultimele lucrurile pe care Newbrough i le spusese.

„Nu ești cățelușul nimănui."

Același lucru nu putea fi spus despre Carl Walder.

„Treci pe la biroul meu curând," spuse Walder. „Să vorbim de o promovare. O poziție administrativă poate. O meriți."

Fără niciun alt cuvânt, Walder părăsi biroul. Riley își auzi tovarășii expirând un oftat comun de ușurare că plecase atât de repede.

„Ar trebui să iei în considerare, Riley," zise Meredith.

Riley chicoti.

„Chiar mă vedeți pe un post administrativ?"

Meredith ridică din umeri.

„Ai dat mai mult decât trebuia. Ai făcut mai multă muncă dură de teren decât fac majoritatea agenților într-o viață întreagă. Poate ar trebui să devii instructor. Ai fi grozavă să formezi agenți, cu experiența și viziunea ta. Ce crezi?"

Riley evaluă posibilitatea. Ce putea ea să-i învețe pe tinerii agenți? Instinctele sale erau tot ce avea, și din câte știa ea, instinctele nu pot fi

învățate. Nu exista nicio metodă de a-i intrui pe oameni să-și urmeze instinctul. Ori îl aveau ori nu.

În plus, dorea oare cuiva instinctele sale? Trăia în prea multă teamă de propriile-i gânduri, bântuită de capacitatea sa tulburătoare de a pricepe o minte diabolică. Era greu de trăit cu acest lucru.

„Mersi," zise Riley, „dar îmi place aici unde sunt."

Meredith înclină capul și se ridică de pe scaun. „Ei bine, e de ajuns pe ziua de azi. Odihniți-vă, oameni buni."

Întâlnirea se termină și Riley și Bill se treziră mergând împreună în tăcere pe hol. Părăsiră clădirea și se așezară amândoi pe o bancă afară. Minute întregi trecură. Niciunul nu părea să știe ce să spună. Era prea mult de spus.

„Bill," întrebă ea timid, „crezi că putem fi din nou parteneri?"

După o pauză, Bill spuse, „Tu ce crezi?"

Se întoarseră și se priviră în ochi. Riley putu să vadă că durerea dăinuia pe chipul lui Bill. Rana pe care o provocase cu apelul ei la beție nu se vindecase încă. Avea să dureze multă vreme.

Dar acum știa altceva – ceva ce fusese adevărat de mult, dar nu își dăduse voie să recunoască până atunci. Legătura ei cu Bill era intensă și puternică, și aproape sigur că și el simțea la fel. Nu mai era un secret pe care să-l poată ține pentru ei înșiși. Nu mai era nicio cale pentru ei să se întoarcă la ce fusese în trecut.

Parteneriatul lor se încheiase. Amândoi o știau. Niciunul dintre ei nu trebuia să o spună cu voce tare.

„Du-te acasă, Bill," spuse blând Riley. „Încearcă să repari relația cu soția ta. Ai copii la care să te gândești."

„Așa o să fac," spuse Bill. „Dar sper că nu o să te pierd – prietenia ta, vreau să spun."

Riley îl bătu pe mână și zâmbi.

„Nicio șansă ca asta să se întâmple,” spuse ea.

Se ridicară amândoi de pe bancă și plecară spre mașinile lor.

*

„La ce te gândești, mama?” întrebă April.

Riley și April rămaseră în camera de zi târziu în noapte uitându-se la televizor. Mai devreme în acea seară, Riley îi povestise lui April ce se întâmplase – sau cel puțin ce simți că-i putea spune.

Riley ezită înainte de a răspunde la întrebarea lui April. Dar știa că trebuia să o spună cu voce tare. În plus, April știa deja. Nu era un secret. Era doar ceva ce Riley nu putea să-și scoată din minte.

„Am omorât un om azi,” spuse Riley.

April o privi cu dragoste și îngrijorare.

„Știu,” spuse ea. „Cum e?”

„E greu de pus în cuvinte,” spuse Riley. „E teribil. E ceva ce nimeni nu are dreptul să facă – niciodată chiar. Dar uneori e singurul lucru.”

Riley se opri. „Mai simt și altceva,” zise ea. „Nu sunt sigură că ar trebui s-o spun.”

April râse încet. „Credeam că nu o să mai rămâi tăcută, mamă.”

Riley se calmă și spuse. „Mă simt vie. Doamne ajută, mă face să mă simt vie. Și cât de curând, știu că o femei va intra în magazinul lui Madeline și va cumpăra o păpușă și nu va fi în niciun pericol. Sunt... ei bine, sunt pur și simplu fericită pentru ea. Mă bucur că i-am putut da asta, chiar dacă ea nu va ști niciodată.”

Riley strânse mâna lui April.

„E târziu și ai școală mâine,” spuse ea.

April își sărută mama pe obraz.

„Noapte bună, mamă,” spuse ea, apoi se duse în dormitor.

Riley simți un nou val de durere și epuizare. Își dădu seama că ar face bine să se ducă în pat altfel ar adormi chiar acolo pe canapea.

Se adună și se îndreptă spre dormitor. Era deja în cămașa de noapte și nu se obosi să se oprească la baie să-și spele dinții. Voia doar să se ducă direct la somn.

Când intră în dormitor și aprinse lumina, ceva îi atrase atenția imediat. Inima îi tresări.

Acolo, pe patul ei, era ceva nelalocul lui.

Era o mână de pietricele.

DISPONIBIL ACUM!

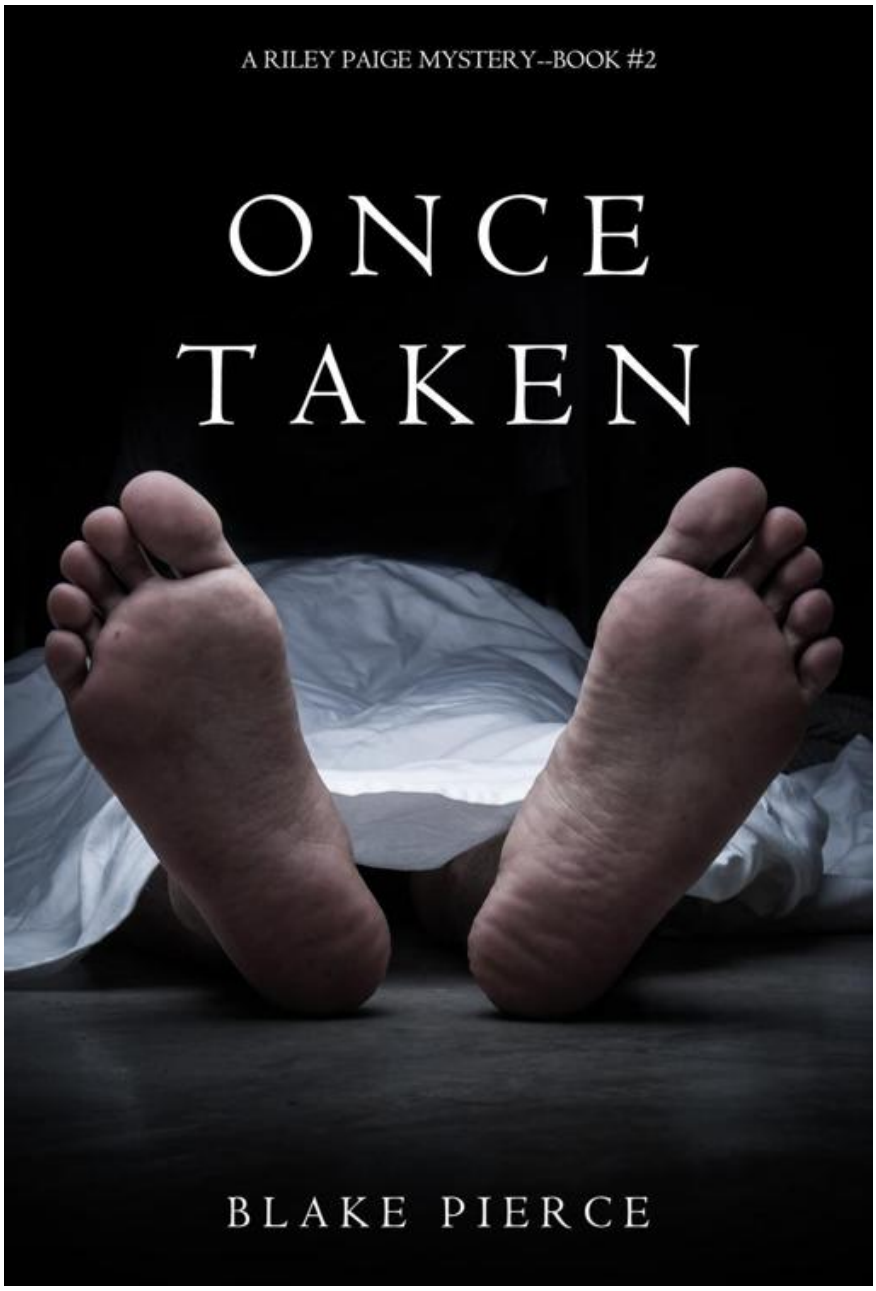

Înlănțuită

Un mister Riley Paige -- Volumul #2

Femei sunt ucise în nordul statului New York, trupurile lor găsite în mod misterios atârnând în lanțuri. FBI-ul este solicitat și, având în vedere natura ciudată a crimelor – și absența oricăror indicii – nu pot apela decât la un singur agent: Agent Special Riley Paige.

Riley, zdruncinată după ultimul său caz, este reticentă în a lua unul nou, de vreme ce este în continuare convinsă că un fost criminal în serie este în libertate, urmărind-o. Știe, totuși, că abilitatea ei de a intra în mintea unui criminal în serie și firea sa obsesivă sunt necesare rezolvării acestui caz, și pur și simplu nu poate refuza – chiar dacă asta o va împinge peste limite.

Cercetările lui Riley o duc departe în mintea înșelătoare a criminalului, conducând-o prin orfelinate, spitale de boli psihice, închisori, toate în efortul de a înțelege profunzimea psihozei lui. Dându-și seama că se confruntă cu un adevărat psihopat, Riley știe că timpul e scurt până ce va lovi din nou. Dar cu propria sa slujbă în joc și familia vizată, și cu psihicul său fragil în cădere, totul ar putea fi prea mult pentru ea – și prea târziu.

Un thriller psihologic întunecat, cu suspans palpitant, ÎNLĂNȚUITĂ este volumul numărul 2 dintr-o nouă serie captivantă – cu un nou personaj îndrăgit – care te va face să întorci paginile până târziu în noapte.

Volumul numărul 3 din seria Riley Paige va fi disponibil în curând.

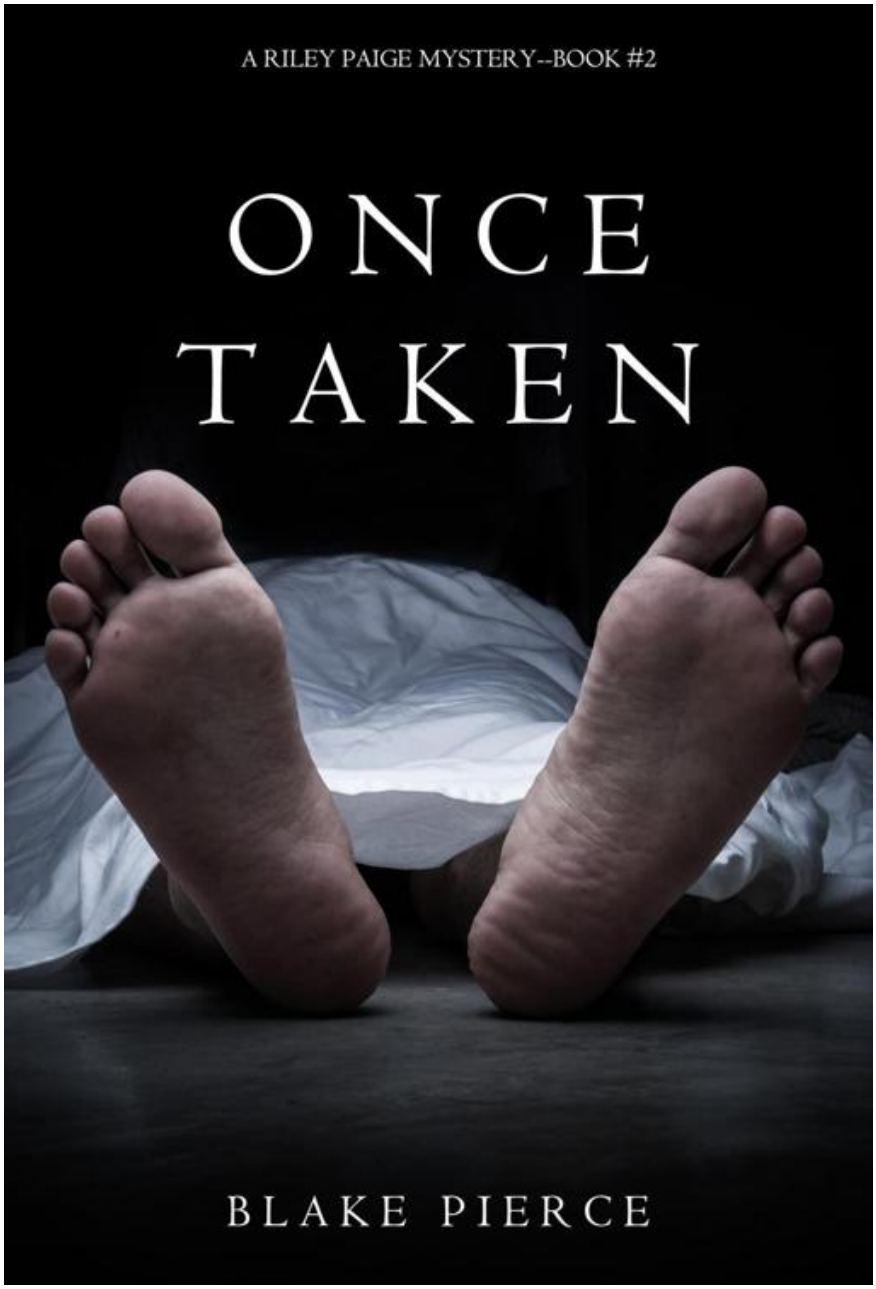

Înlănțuită

Un mister Riley Paige -- Volumul #2

Blake Pierce

Blake Pierce este autoarea seriei polițiste bestseller RILEY PAIGE, care include opt cărți (și numărătoarea continuă). Blake Pierce este de asemenea autoarea seriei polițiste MACKENZIE WHITE, compusă din cinci cărți (și numărătoarea continuă); a seriei polițiste AVERY BLACK, compusă din patru cărți (și numărătoarea continuă); și a seriei polițiste nouă KERI LOCKE.

O cititoare avidă și fană de-o viață a genurilor thriller și mister, Blake apreciază să primească mesaje de la tine, așa că nu ezita să vizitezi www.blakepierceauthor.com pentru a afla mai multe și a păstra legătura ea.

Follow me on BookBub

CĂRȚI DE BLAKE PIERCE

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE KATE WISE

DACĂ AR FI ȘTIUT (Cartea #1)

DACĂ AR FI VĂZUT (Cartea #2)

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE RILEY PAIGE

DISPĂRUTĂ FĂRĂ URME (Cartea #1)

ÎNLĂNȚUITĂ (Cartea #2)

Table of Contents

Cover Page
Title page
Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30

Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36